philip k. dick

clanurile de pe alpha

„Un PKD clasic, cu toate nevrozele uzuale, dar şi cu o doză serioasă de umor şi speranţă.“ *Publishers Weekly*

Philip K(indred) Dick s-a născut pe 16 decembrie 1928 în Chicago. După ce părinţii săi au divorţat când el avea numai cinci ani, a intrat în custodia mamei (pe numele de familie Kindred, de la care Dick a împrumutat iniţiala K.) şi s-a stabilit în Berkeley unde a urmat liceul şi a început cursurile universitare, pe care însă le-a abandonat. La începutul anilor 1950 s-a apucat să scrie texte science-fiction şi în 1952 i-a apărut în revista *Planet Stories* prima povestire. Cu ajutorul lui Anthony Boucher, editor şi mentor SF, a început să publice povestiri cu o viteză impresionantă. Între 1955 şi 1970, a scris în medie două romane pe an şi peste o sută de povestiri editate în reviste ca *Galaxy, Amazing, Fantasy and Science Fiction* şi *Worlds of If.* Cu toate acestea, cariera sa literară nu i-a oferit o situaţie financiară lipsită de griji. Mare parte a ficţiunilor sale se desfăşoară în California, iar Dick a împrumutat idei din cabala, budism, gnosticism şi taoism, dar s-a folosit în acelaşi timp şi de elementele clasice ale genului roboţi, nave spaţiale, extratereştri, precum şi de fenomene extrasenzoriale. Întotdeauna Dick a fost privit cu respect de fanii SF şi de colegii de breaslă, deşi n-a ajuns niciodată să egaleze vânzările celor mai populari scriitori science-fiction americani ai epocii: Isaac Asimov, Robert Heinlein şi Frank Herbert. A fost recompensat cu Premiul Hugo în 1963 pentru romanul *Omul din castelul înalt* (Editura Nemira, 2006), Premiul John W. Campbell Memorial în 1975 pentru *Flow My Tears, The Policeman Said,* Premiul British SF în 1979 pentru *Substanţa M* (Editura Nemira, 2007) şi Premiul Kurd Lasswitz (Germania) în 1985 pentru *VALIS.* În memoria sa, în 1983 a fost înfiinţat premiul care-i poartă numele, ce recompensează cea mai valoroasă carte SF publicată pentru prima dată în SUA ca original în paperback (iniţiatorul premiului, Thomas M. Disch a dorit să-l onoreze pe Dick care şi-a publicat în acest format majoritatea romanelor). Premiul este sponsorizat de Philadelphia Science Fiction Society şi se acordă anual, în luna martie, la convenţia Norwescon.

PHILIP K. DICK

CLANURILE DE PE ALPHA

Traducere din limba engleză Roxana Brînceanu

1

Înainte de a intra în camera consiliului suprem, Gabriel Baines îşi trimise simulacrul pălăvrăgind înainte, ca să vadă dacă nu cumva avea să fie atacat. Simulacrul – fabricat cu măiestrie, astfel încât să-i semene în fiecare detaliu – făcea multe lucruri, întrucât era opera inventivului clan al manilor, dar pe Baines nu-l interesa decât folosirea lui în scopuri de apărare; autoapărarea fusese singurul lui sens în viaţă, de unde solicitarea de a deveni membru al enclavei paranilor, din Adolfville, de la capătul de nord al satelitului.

Desigur, Baines ieşise din Adolfville de multe ori, dar se simţise în siguranţă – sau relativ în siguranţă – numai aici, în interiorul acestor ziduri temeinice, în oraşul paranilor. Ceea ce dovedea că cererea sa de a fi membru al clanului nu era nefondată, vreo tehnică simulată prin care să-şi câştige intrarea în cea mai solid construită, trainică şi rezistentă zonă urbană de oriunde. Fără îndoială Baines era sincer… de parcă ar fi putut exista vreo îndoială asupra lui.

De exemplu, vizita la barăcile incredibil de degradate ale clanului hebilor. De curând, fusese trimis în căutarea membrilor fugari ai unei brigăzi de muncă; fiind hebi, probabil se străduiseră să ajungă înapoi în Gandhitown. Dificultatea era că toţi, cel puţin pentru el, arătau la fel: creaturi aduse de spate, murdare, în haine jegoase, care se hlizeau şi nu se puteau concentra asupra nici unei proceduri complicate. Erau utili doar pentru munca manuală, nimic mai mult. Dar, cu nevoia constantă de a îmbunătăţi pe apucate fortificaţiile din Adolfville împotriva atacurilor manilor, munca manuală era actualmente la loc de cinste. Şi nici un paran nu şi-ar fi murdărit mâinile. Oricum, printre barăcile dărăpănate simţise o teroare pură, un sentiment de nesiguranţă de o întindere aproape infinită printre cele mai de jos realizări umane; era o

groapă de gunoi plină de locuinţe de carton, nelocuibilă. Însă hebii nu protestau. Trăiau printre propriile lor deşeuri într-un echilibru liniştit.

Astăzi, la întâlnirea bianuală a consiliului reprezentanţilor tuturor clanurilor, hebii vor avea probabil un purtător de cuvânt; faptul că el însuşi vorbea în numele paranilor îl obliga să se aşeze în aceeaşi cameră cu un heb împuţit – literal vorbind. Iar aşa ceva nu-i prea făcea misiunea onorabilă. Probabil şi anul acesta va veni Sarah Apostoles, grăsana cu părul nepieptănat.

Dar şi mai ameninţător va fi reprezentantul manilor. Pentru că, la fel ca orice paran, Baines era îngrozit de orice man. Violenţa lor neobosită îl şoca, nu o putea înţelege, atât era de lipsită de scop. Ani întregi îi considerase pur şi simplu ostili. Dar asta nu îi explica. Lor *le plăcea* violenţa: exista un deliciu pervers în a distruge lucrurile şi a-i intimida pe ceilalţi, în special pe cei din clanul paranilor, aşa cum era el.

Numai că ştiind asta nu-i era de ajutor, era în continuare înspăimântat anticipând confruntarea cu Howard Straw, delegatul manilor.

Simulacrul se întoarse şuierând astmatic, cu un zâmbet ţeapăn pe trăsăturile artificiale asemănătoare cu ale lui.

— Totul e în ordine, domnule. Nu am întâlnit nici un gaz letal, descărcări electrice de intensitate periculoasă, otravă în carafele cu apă, nici o deschizătură pentru armele laser, nici un dispozitiv letal ascuns. Sugerez că puteţi intra în siguranţă.

Se opri, rămânând tăcut.

— Nu te-a abordat nimeni? întrebă Baines prudent.

— Încă nu era nimeni înăuntru. Bineînţeles, cu excepţia unui heb care mătura podeaua.

Baines, ca urmare a unei vieţi întregi de şiretenie protectoare, crăpă doar puţin uşa pentru a obţine esenţialul: o privire de o clipă spre heb.

Acesta, un bărbat, mătura în felul său lent, monoton, cu obişnuita expresie stupidă a celor din clanul lui întipărită pe chip, de parcă munca l-ar fi amuzat. Probabil că ar fi

putut s-o ţină aşa luni de-a rândul, fără să se plictisească; nu se săturau de nici o sarcină, fiindcă nu înţelegeau nici măcar conceptul de diversitate. Desigur, reflectă Baines, în simplitate exista o oarecare virtute. Fusese, de exemplu, impresionat de faimosul sfânt heb, Ignatz Ledebur, care radia spiritualitate în timp ce colinda din oraş în oraş, răspândind căldura personalităţii sale inofensive. Acela cu siguranţă nu avea nimic periculos…

Iar cel puţin hebii, chiar sfinţii lor, nu încercau să convertească oamenii aşa cum făceau misticii skizi. Nu cereau decât să fie lăsaţi în pace, pur şi simplu nu doreau să fie agasaţi de viaţă, şi cu fiecare an se lepădau din ce în ce mai mult de complicaţiile traiului. Se întorceau, se gândi Baines, la starea de legumă, ceea ce pentru un heb însemna idealul.

Verificându-şi pistolul laser – era în regulă – decise că putea intra. Aşa că păşi în sala de consiliu, luă un scaun, apoi brusc îl schimbă cu altul, primul fusese prea aproape de fereastră, ar fi reprezentat o ţintă prea bună pentru cineva de afară.

Ca să se distreze în timp ce aştepta sosirea celorlalţi, se hotărî să-l provoace pe heb.

— Cum te cheamă? întrebă.

— J-Jacob Simion, zise hebul, continuând să măture cu rictusul standardizat neschimbat; unul ca el nu ştia niciodată când era provocat. Sau, dacă ştia, nu-i păsa. Apatie faţă de orice: aceasta îi caracteriza.

— Îţi place munca ta, Jacob? continuă Baines, aprinzându-şi o ţigară.

— Sigur, făcu hebul, apoi chicoti.

— Întotdeauna ţi-ai petrecut timpul măturând podele?

— Ha?

Nu părea să înţeleagă întrebarea.

Uşa se deschise şi durdulia şi drăgălaşa Annette Golding, delegata clanului polylor, apăru cu poşeta sub braţ, cu faţa rotundă îmbujorată, cu ochii verzi sclipind şi gâfâind.

— Credeam că am întârziat.

— Nu, zise Baines, ridicându-se să-i ofere un scaun.

Îi aruncă o privire profesională; nici un semn că şi-ar fi adus arma. Dar ar fi putut ascunde capsule cu spori mortali într-un buzunar al gingiei; avu grijă, când se reaşeză, să aleagă un scaun la capătul opus al mesei mari. Distanţa… un factor extrem de valoros.

— E cald aici, spuse Annette, încă transpirând. Am alergat pe scări.

Îi surâse în stilul direct al unora dintre poly. Lui nu i se părea atrăgătoare… poate doar dacă ar fi slăbit puţin. Totuşi îi plăcea de Annette şi profită de ocazie să se angajeze într-o uşoară tachinare, cu unde de erotism.

— Annette, zise, eşti o persoană aşa de plăcută şi agreabilă. Păcat că nu te căsătoreşti. Dacă te-ai mărita cu mine…

— Da, Gabe, replică Annette zâmbind. Aş fi protejată. Hârtie de turnesol în fiecare colţ al casei, analizori de atmosferă fluturând peste tot, echipament solid în caz de radiaţii…

— Fii serioasă, zise Baines îmbufnat.

Se întrebă ce vârstă avea; cu siguranţă nu mai mult de douăzeci. Era copilăroasă, ca toţi din clanul ei. Nu se maturizau, rămâneau detaşaţi, ce altceva era polysmul dacă nu întinderea unei copilării elastice? La urma urmelor, copiii lor, ai tuturor clanurilor de pe satelit, erau poly la naştere, la fel cât se duceau la şcolile comune, nu se diferenţiau decât poate pe la zece sau unsprezece ani. Iar unii, ca Annette, nu se diferenţiau niciodată.

Deschizându-şi poşeta, femeia scoase o pungă cu bomboane; începu să mănânce repede.

— Sunt nervoasă, explică ea. Aşa că trebuie să mănânc.

Îi întinse punga lui Baines, dar el refuză – la urma urmelor, nu se ştie niciodată. Baines îşi păstrase viaţa timp de treizeci şi cinci de ani, şi nu avea intenţia să o piardă din cauza unui impuls superficial; totul trebuia să fie calculat, gândit în avans, dacă voia să mai trăiască încă treizeci şi cinci.

Annette zise:

— Presupun că Louis Manfreti va reprezenta şi anul ăsta clanul skizilor. Întotdeauna mi-a plăcut de el, spune lucruri atât de interesante, ca viziunile despre lucrurile primordiale. Fiare ale pământului şi cerului, monştri care se luptă sub pământ…

Supse gânditoare dintr-o bomboană.

— Gabe, tu crezi că viziunile skizilor sunt reale?

— Nu, răspunse Baines cu convingere.

— Atunci de ce cugetă şi vorbesc despre ele tot timpul? Oricum, pentru ei sunt reale.

— Misticism, declară Baines dispreţuitor.

Adulmecă; un parfum nenatural ajunsese la el, ceva dulceag. Îşi dădu seama că era mirosul părului Annettei şi se relaxă. Sau asta trebuia să-l facă să creadă? se gândi el subit, iarăşi alert.

— Ai un parfum drăguţ, spuse el viclean. Cum se numeşte?

— *Noapte de sălbăticie.* L-am cumpărat de la un negustor ambulant venit de pe Alpha II; m-a costat nouăzeci de pielicele, dar miroase minunat, nu crezi? Salariul pe o lună întreagă.

Ochii ei întunecaţi păreau trişti.

— Mărită-te cu mine, reîncepu, apoi se întrerupse.

Apăruse reprezentantul depilor. Stătea în cadrul uşii, iar chipul lui adâncit, bântuit de spaime şi cu ochii privind fix părea să-l pătrundă pe Baines până în inimă. Dumnezeule, mormăi el, neştiind dacă ar trebui să-i fie milă de bietul om sau să-l dispreţuiască pur şi simplu. La urma urmelor, şi-ar putea reveni; toţi depii şi-ar putea reveni dacă ar avea puţin curaj. Dar curajul lipsea cu desăvârşire în aşezarea lor din sud. Individul îi demonstra efectiv absenţa. Ezita în cadrul uşii, fiindu-i frică să intre, şi totuşi atât de resemnat cu soarta lui încât în următoarea clipă avea oricum să intre, avea să facă exact lucrul de care se temea… pe când un obcom bineînţeles că ar fi numărat pur şi simplu până la douăzeci din doi în doi, ar fi întors spatele şi ar fi dispărut.

— Intră, te rog! îl pofti Annette afabilă, arătându-i un

scaun.

— La ce foloseşte discuţia asta? întrebă depul, şi intră încet, încovoiat de disperare. O să ne sfâşiem numai unii pe alţii, nu văd sensul convocării pentru certurile astea.

Totuşi, se aşeză resemnat, cu capul plecat şi mâinile inutil încleştate.

— Eu sunt Annette Golding, se prezentă femeia, iar acesta este Gabriel Baines, din clanul paranilor. Eu sunt poly. Tu eşti dep, nu-i aşa? Îmi dau seama după cum fixezi podeaua.

Râse, dar cu simpatie.

Depul nu spuse nimic, nici măcar nu-şi dezvălui numele. Pentru unul ca el, Baines ştia, conversaţia era ceva dificil, le venea greu să-şi adune energia necesară. Probabil acesta sosise devreme din teama de a nu întârzia, o compensaţie exagerată, tipică pentru ei. Lui Baines nu-i plăceau. Erau inutili atât pentru ei, cât şi pentru celelalte clanuri; de ce nu se stingeau? Şi, spre deosebire de hebi, nici măcar nu puteau fi folosiţi ca muncitori, zăceau pe pământ şi se holbau la cer fără să-l vadă, lipsiţi de speranţă.

Aplecându-se spre Baines, Annette spuse încet:

— Înveseleşte-l.

— Ba pe naiba! replică Baines. Ce-mi pasă mie? Din vina lui e aşa, s-ar putea schimba dacă ar vrea. Ar putea crede în lucrurile bune, dacă ar face efortul. Ai lui nu sunt mai răi decât noi ceilalţi, poate chiar mai buni, la urma urmelor, ei lucrează în ritmul melcului… Mi-ar plăcea să muncesc la fel de puţin într-un an cât un dep.

Acum, prin uşa deschisă intra o femeie înaltă între două vârste, îmbrăcată într-o haină lungă, cenuşie. Era Ingred Hibbler, reprezentanta obcomilor. Numărând încet, pentru sine, ocoli masa, pipăind fiecare scaun la rând. Baines şi Annette aşteptară, hebul care mătura podeaua ridică ochii şi chicoti. Depul continuă să privească fix în jos. În sfârşit, domnişoara Hibbler găsi un scaun a cărui numerologie o satisfăcea, îl trase înapoi şi se aşeză rigidă, cu mâinile strânse şi degetele mişcându-se cu viteză, ca şi cum ar fi

împletit o mantie protectoare invizibilă.

— Am dat peste Straw în parcare, zise, şi numără în sinea ei. Din clanul manilor. Uf, ce om îngrozitor; aproape m-a izbit cu pneumul. A trebuit să…

Se întrerupse.

— Nu contează. Dar e greu să te scuturi de aura lui, odată ce te-a infectat.

Se cutremură.

Annette vorbi, fără a se adresa cuiva în mod special:

— Dacă anul acesta Manfreti îi reprezintă iar pe skizi, probabil că va intra pe fereastră, în loc de uşă.

Râse veselă. Hebul, măturând, i se alătură.

— Desigur, îl aşteptăm şi pe heb, adăugă Annette.

— Eu sunt d-delegatul din Gandhitown, Jacob Simion, zise hebul, mişcând mătura în felul lui monoton. M-am g-gândit să fac asta cât a-aştept.

Zâmbi nevinovat tuturor în jur.

Baines oftă. Reprezentantul hebilor, un om de serviciu. Desigur, *toţi* erau aşa, potenţial, dacă nu în fapt. Nu mai rămăseseră decât delegaţii skizilor şi manilor, Howard Straw, care avea să intre imediat ce-şi termina agitaţia prin parcare, speriindu-i pe ceilalţi când soseau, după cum presupunea Baines. Ar face bine să nu încerce să mă intimideze pe mine. Pentru că pistolul laser de la centura lui nu era simulat. Şi mai era şi simulacrul aşteptând afară pe hol, gata să fie chemat.

— Despre ce se discută la întâlnirea asta? întrebă domnişoara Hibbler, şi numără rapid, cu ochii închişi şi degetele dansând: Unu, doi. Unu, doi.

Răspunse Annette.

— Circulă un zvon. A fost zărită o navă ciudată, şi nu e vorba de negustori de pe Alpha II, suntem destul de siguri.

Continua să mănânce bomboane. Baines observă cu un amuzament amar că deja devorase aproape întreaga pungă. După cum bine ştia, avea o dereglare diencefalică, o supraîncărcare în zona sindromului lăcomiei. Ori de câte ori era încordată sau îngrijorată devenea şi mai rău.

— O navă, zise depul, revenind la viaţă. Poate reuşeşte

să ne scoată din încurcătură.

— Ce încurcătură? întrebă domnişoara Hibbler.

Agitat, depul răspunse:

— Ştii tu.

Numai atât putu obţine, redeveni tăcut, căzând în coma lui sumbră. Pentru un dep lucrurile erau întotdeauna încurcate. Bineînţeles că ei se temeau şi de schimbare. Dispreţul lui Baines spori cumpănind la aceasta. Dar – o navă. Dispreţul se transformă în alarmă. Oare era adevărat?

Manul Straw ar trebui să ştie. Pe Culmea Da Vinci, manii elaboraseră dispozitive tehnice prin care urmăreau traficul. Probabil că iniţial vestea venise de la ei... bineînţeles dacă vreun mistic skiz nu o prevăzuse într-o viziune.

— Probabil e o farsă, declară Baines cu voce tare.

Toţi cei din încăpere, inclusiv mohorâtul dep, se uitară spre el, chiar şi hebul încetă pentru moment să mai măture.

— Clanul manilor ar încerca orice. Ăsta e modul lor de a obţine un avantaj asupra noastră, a celorlalţi, de a ne-o plăti.

— Pentru ce? întrebă domnişoara Hibbler.

— Ştiţi că manii ne urăsc pe toţi. Pentru că sunt nişte bădărani neciopliţi, barbari, nişte soldăţoi nespălaţi, care pun mâna pe armă când aud cuvântul „cultură”. Face parte din metabolismul lor, vechile trăsături gotice.

Şi, totuşi, asta nu lămurea lucrurile. Ca să fie perfect sincer, nu ştia de ce manii erau atât de hotărâţi să facă rău tuturor celorlalţi, doar dacă, aşa cum teoretiza el, era vorba despre plăcerea pură de a provoca suferinţă. Ba nu, se gândi, *trebuie să fie mai mult de atât.* Răutate şi invidie. Probabil că ne invidiază, ştiu că le suntem superiori din punct de vedere cultural. La cât de diversă este Culmea Da Vinci, nu există acolo ordine, unitate estetică, e un ghiveci de aşa-numite proiecte „creative”, începute, dar niciodată terminate.

Annette vorbi rar:

— Straw e puţin cam necioplit, recunosc. Chiar un tip nesăbuit. Dar de ce ar raporta o navă străină, dacă nu a fost văzută nici una? Nu ne-ai oferit nici un motiv limpede.

— Dar eu ştiu, replică Baines cu încăpăţânare, că manii şi în special Howard Straw sunt împotriva noastră, ar trebui să acţionăm şi să ne protejăm…

Se întrerupse, fiindcă se deschisese uşa, şi Straw păşi brusc în cameră.

Cu părul roşu, înalt şi musculos, rânjea. Pe *el* apariţia unei nave străine pe micul lor satelit nu-l deranja.

Acum nu mai trebuia să sosească decât skizul şi, ca de obicei, el putea să întârzie şi o oră. Probabil hoinărea pe undeva în transă, pierdut în viziunile ceţoase ale unei realităţi arhetipale, ale proto-forţelor care stăteau la baza universului temporal, perpetua sa imagine a aşa-numitului *Urwelt.*

Am putea să ne instalăm cu toţii confortabil, decise Baines. Pe cât e posibil, dată fiind prezenţa lui Straw printre noi. Şi a domnişoarei Hibbler, nici ea nu-i era prea dragă. De fapt, nu-i plăcea de nici unul dintre ei, cu excepţia, poate, a Annettei: cea cu inima dezordonată, ostentativă. Iar cu ea nu ajungea nicăieri. Ca de obicei.

Dar nu era vina lui, toţi polyi erau aşa – nimeni nu ştia vreodată încotro vor sări. Dinadins contradictorii, opuşi canoanelor logicii. Şi, totuşi, nu erau nişte molii, aşa ca skizii, nici maşini lipsite de creier, ca hebii. Erau copios de *vii,* asta îi plăcea atât de mult la Annette – însufleţirea, prospeţimea ei.

De fapt, îl făcea să se simtă rigid şi metalic, prins în oţel gros, ca o armă arhaică dintr-un război fără rost, de demult. Ea avea douăzeci de ani, el treizeci şi cinci, poate aici era explicaţia. Dar nu credea. Apoi se gândi: pariez că vrea să mă simt aşa, intenţionat mă face să mă simt prost.

Şi, în replică, simţi deodată ura rece, atent motivată, a unui paran.

Annette, simulând nepăsarea, continua să devoreze rămăşiţele pungii ei cu bomboane.

Delegatul skizilor la adunarea bianuală din Adolfville, Omar Diamond, îşi aruncă ochii peste lume şi văzu, sub ea şi deasupra ei, dragonii gemeni, cel roşu şi cel alb, al morţii şi al vieţii. Încleştaţi în bătălie, dragonii cutremurau peisajul, în timp ce deasupra cerul se despică, dezvăluind un soare palid în apus care îşi pierdea vigoarea, răspândind prea puţină alinare în lume.

— Stop! rosti Omar ridicând mâna şi adresându-se dragonilor.

Un bărbat şi o fată cu păr cârlionţat, care veneau în direcţia lui pe trotuarul cartierului central din Adolfville, se opriră. Fata întrebă cu silă:

— Ce-i cu el? Face ceva.

— E doar un skiz, zise bărbatul amuzat. Pierdut în viziuni.

Omar spuse:

— Războiul etern a reizbucnit cu forţe noi. Puterile vieţii sunt în declin. Oare nici un om nu poate lua decizia fatală, să renunţe la propria sa viaţă într-un act de sacrificiu prin care să le refacă?

Bărbatul, făcând cu ochiul spre soţia lui, zise:

— Ştii, câteodată poţi să le pui tipilor ăstora o întrebare şi să primeşti un răspuns interesant. Hai, întreabă-l ceva – ceva măreţ şi universal, cum ar fi „Care este sensul existenţei?”, nu „Unde sunt foarfecele pe care le-am pierdut ieri?”.

O împinse în faţă. Prudentă, femeia se adresă lui Omar:

— Scuzaţi-mă, dar întotdeauna m-am întrebat – *există* viaţă după moarte?

— Nu există moarte, veni răspunsul.

Întrebarea îl uluia, dovedea o enormă ignoranţă.

— Ceea ce voi numiţi „moarte” este numai un stadiu de germinaţie, în care noua formă de viaţă doarme, aşteptând chemarea pentru a-şi asuma o nouă întrupare.

Ridică braţele, arătând:

— Vedeţi? Dragonul vieţii nu poate fi ucis, chiar dacă sângele lui roşu se scurge pe pajişti, o nouă versiune a lui reapare. Sământa îngropată în pământ se ridică din nou.

Trecu pe lângă ei, lăsându-i în urmă pe bărbat şi pe femeie.

Trebuie să ajung la clădirea de piatră cu şase etaje, îşi spuse Omar. Ei, consiliul, aşteaptă acolo. Howard Straw barbarul. Domnişoara Hibbler cea irascibilă, copleşită de numere. Annette Golding, personificarea vieţii însăşi, aruncându-se în orice o face să *devină.* Gabriel Baines, cel constrâns să se gândească la moduri de a se apăra împotriva a ceva ce nu atacă. Cel simplu cu mătura care este mai aproape de Dumnezeu decât oricare dintre noi. Şi cel trist care nu priveşte niciodată în sus, bărbatul lipsit chiar şi de nume. Cum să-i spun? Poate Otto. Nu, cred că o să-l numesc Dino. Dino Watters. El aşteaptă moartea, neştiind că trăieşte în anticiparea unei fantome pustii, nici măcar moartea nu-l poate proteja de sine însuşi.

Stând la baza măreţei clădiri cu şase niveluri, cea mai mare din aşezarea paranilor, Adolfville, levită. Pluti în faţa ferestrei potrivite, zgâriind sticla cu unghiile până când o persoană dinăuntru se apropie şi i-o deschise.

— Domnul Manfreti nu vine? întrebă Annette.

— Anul acesta nu poate fi deranjat, explică Omar. A trecut pe un alt tărâm şi nu face decât să stea aşezat, trebuie să fie hrănit forţat prin nas.

— Uh, făcu Annette cutremurându-se. Catatonia.

— Omorâţi-l, zise Straw aspru, şi terminaţi cu asta. Skizii ăştia catatonici sunt mai mult decât inutili, înseamnă o risipă pentru resursele din Ioana d’Arc. Nu e de mirare că aşezarea voastră e atât de săracă.

— Săracă material, admise Omar, dar bogată în valori eterne.

Se ţinea departe de Straw, nu-i plăcea deloc de el. Straw, în ciuda numelui său[1], era un distrugător. Îi plăcea să spargă şi să strivească, era crud doar de amorul artei, nu din nevoie. Pentru el răul era ceva gratuit.

Pe de altă parte, acolo se afla şi Gabe Baines. Ca toţi paranii, putea să fie şi el crud, dar pentru că era obligat, în autoapărare; era atât de dedicat protejării sale de rău,

1 „pai” în engleză (n. tr.).

încât făcea rău în mod firesc. Nu putea fi pedepsit, aşa ca Straw.

Aşezându-se pe locul său, Omar rosti:

— Binecuvântată fie această adunare. Hai să auzim ştirile dătătoare de viaţă, mai degrabă decât acţiunile dragonului răului.

Se întoarse spre Straw.

— Ce informaţii ai, Howard?

— O navă înarmată, răspunse Straw, cu un surâs larg, răutăcios, bucurându-se de neliniştea colectivă. Nu e un negustor de pe Alpha II, ci din cu totul alt sistem. Am folosit o sondă ca să le interceptăm gândurile. Nu sunt aici în vreo misiune comercială, ci…

Se întrerupse, neterminând intenţionat propoziţia. Voia să-i vadă agitându-se.

— Trebuie să ne apărăm, zise Baines.

Domnişoara Hibbler aprobă, şi Annette la fel, ezitând. Chiar şi hebul încetase să se hlizească, şi acum părea stânjenit.

— Desigur, noi, cei din Adolfville, continuă Baines, vom organiza apărarea. Vom apela la oamenii voştri, Straw, pentru dispozitivele tehnice. Ne aşteptăm la foarte mult din partea voastră. Măcar de data asta ne aşteptăm să participaţi la binele comun.

— „Binele comun”, îl maimuţări Straw. Vrei să spui binele *nostru.*

— Dumnezeule, făcu Annette, trebuie să fii întotdeauna aşa de iresponsabil, Straw? Nici acum nu poţi să ţii seama de consecinţe? Măcar gândeşte-te la copiii noştri. *Trebuie* să-i protejăm pe ei, dacă nu pe noi înşine.

În sinea lui, Omar Diamond se rugă: „Fie ca forţele vieţii să se ridice şi să triumfe pe câmpul de luptă. Fie ca dragonul alb să scape de pata roşie a morţii aparente. Fie ca pântecul protector să coboare pe această mică bucată de pământ şi s-o păzească de cei care se dau de partea păcatului.” Deodată, îşi aminti despre o viziune avută în timp ce venea pe jos încoace, un sol al sosirii duşmanului. Apa dintr-un pârâu se transformase în sânge când păşise

peste ea. Acum ştia ce voia să spună semnul. Război şi moarte, poate chiar distrugerea celor Şapte Clanuri şi a celor şapte oraşe şase, dacă nu luai în consideraţie şi groapa de gunoi care era locul de trai al hebilor.

Depul Dino Watters murmură răguşit:

— Suntem blestemaţi.

Toată lumea se uită la el, chiar şi hebul Jacob Simion. Cât de potrivit pentru un dep.

— Iertaţi-l, şopti Omar.

Şi undeva, pe tărâmul nevăzut, spiritul vieţii auzi, răspunse şi iertă creatura pe jumătate moartă care era Dino Watters din aşezarea clanului depilor, Domeniul Cotton Mather.

2

Abia aruncând o privire de jur-împrejurul vechiului apartament cu pereţi de gips-carton crăpaţi, cu lumini încastrate, care probabil nu mai funcţionau, ferestre panoramice arhaice şi podele uzate, de dinaintea Războiului din Coreea, Chuck Rittersdorf spuse:

— E bine.

Scoase carnetul de cecuri, tresărind la vederea şemineului central de fier forjat; nu mai văzuse unul din anii ’70, în vremea copilăriei.

Însă proprietara clădirii deteriorate se încruntă suspicioasă când primi actele lui Chuck.

— Aici scrie că sunteţi căsătorit, domnule Rittersdorf, şi că aveţi copii. Nu puteţi aduce soţia şi copiii în acest apartament, anunţul din homeoziar specifica „pentru celibatari, angajaţi, nebăutori” şi…

Obosit, Chuck spuse:

— Tocmai asta e ideea.

Proprietăreasa grasă, de vârstă mijlocie, în rochia de greiere-fluierător venusian şi papuci de blană de wub, îi era antipatică; deja totul devenise o experienţă tristă.

— M-am despărţit de soţia mea. Copiii rămân la ea. Din cauza asta am nevoie de apartament.

— Dar vor veni în vizită.

Sprâncenele ei vopsite purpuriu se înălţară. Chuck replică:

— N-o cunoaşteţi pe soţia mea.

— O, ba vor veni, cunosc noile legi federale privind divorţul. Nu-i ca pe vremurile divorţurilor stabilite de stat. Aţi fost deja la tribunal? Aţi primit primele documente?

— Nu, recunoscu el.

Era abia la început. Noaptea trecută, târziu, se dusese la un hotel, iar cu o noapte înainte avusese loc strădania lui finală de a obţine imposibilul, continuarea vieţii alături de Mary.

Îi dădu cecul proprietăresei, ea îi returnă actele de identitate şi plecă. Imediat ce închise uşa, se îndreptă spre fereastra apartamentului şi privi la strada de dedesubt, la pneumuri, jetcoptere, la scările şi trotuarele rulante pentru pietoni. În curând va trebui să-şi sune avocatul, pe Nat Wilder. Foarte curând.

Ironia destrămării căsniciei lor era imensă. Căci profesia soţiei lui – la care într-adevăr se pricepea – era de consilier matrimonial. De fapt avea reputaţia de a fi cea mai bună în Comitatul Marin, din California, unde îşi avea biroul. Dumnezeu ştie câte relaţii umane destrămate vindecase. Şi totuşi, printr-o lovitură de maestru a nedreptăţii, exact talentul şi îndemânarea ei îl aduseseră în acest apartament jalnic. Pentru că, având atâtea succese în propria ei carieră, Mary nu se putuse împotrivi dispreţului, tot mai mare de-a lungul anilor, faţă de el.

Adevărul era – iar el era nevoit să-l înfrunte – că în profesiunea lui nu avusese nici pe departe atâtea succese ca Mary.

Slujba sa, care îi plăcea foarte mult, era să programeze simulacre pentru agenţia guvernamentală de spionaj Cheyenne, folosite la nesfârşitele planuri de propagandă şi la instigarea împotriva inelului statelor comuniste care înconjurau SUA. El personal credea cu tărie în munca sa,

dar nicicum nu putea fi numită bine plătită sau nobilă. Programele pe care le născocea erau – puţin spus – infantile, artificioase şi inautentice. Principala lor ţintă erau copiii de şcoală, atât din SUA, cât şi din statele comuniste vecine, şi masa de adulţi cu nivel educaţional scăzut. El era, în realitate, un cal de povară. Iar Mary scosese asta în evidenţă de nenumărate ori.

Cal de povară sau nu, el îşi continua munca, deşi primise şi alte oferte în timpul perioadei de şase ani a mariajului lor. Poate că îi plăcea să-şi audă cuvintele pronunţate de simulacrele cu aspect uman, poate că în esenţă socotea cauza una vitală: Statele Unite se aflau în apărare, din punct de vedere politic şi economic, şi trebuiau să se protejeze. Era nevoie de persoane care să lucreze pentru guvern la salarii rezonabil de mici, în slujbe cărora să le lipsească trăsăturile eroice sau strălucitoare. *Cineva* trebuia să programeze simulacrele propagandistice, care erau trimise peste tot prin lume să-şi facă treaba de reprezentanţi ai Contra-Informaţiilor Autorităţii SUA, să provoace, să convingă, să influenţeze. Dar…

Cu trei ani în urmă avusese loc criza. Unul dintre clienţii lui Mary – implicat în nişte dificultăţi matrimoniale incredibil de complicate, incluzând trei amante deodată – era producător de televiziune. Gerald Feld avea la activ faimosul, unicul show al lui Bunny Hentman şi deţinea o parte importantă din televiziunea de comedie. Mary îi arătase câteva dintre scenariile scrise de Chuck pentru sediul local al CIA din San Francisco. Feld le citise cu interes pentru că aveau – aşa se explica selecţia lui Mary – o mare cantitate de umor. În asta stătea talentul lui Chuck, el programa altceva decât obişnuitele poveşti pompoase şi solemne… erau considerate vii şi spirituale, scânteiau. Iar Feld fusese de acord. Şi o rugase pe Mary să-i aranjeze o întâlnire cu soţul ei.

Acum, stând la fereastra micului apartament prăfuit şi vechi, în care nu-şi mutase decât o singură haină, privind în jos strada, Chuck îşi reaminti discuţia care izbucnise.

Fusese una deosebit de urâtă, cu siguranţă tipică situaţiei. Condensase întreaga ruptură dintre ei.

Pentru Mary problema era clară: exista o posibilitate profesională, de care trebuia profitat din plin. Feld plătea bine şi slujba avea să-i aducă un prestigiu enorm. În fiecare săptămână, la finalul emisiunii lui Bunny Hentman, numele lui Chuck avea să apară pe ecran, ca unul dintre scenarişti, şi să fie văzut de toată lumea necomunistă. Mary – şi asta era propoziţia-cheie – ar fi fost *mândră* de munca lui, vădit creativă. Iar pentru ea creativitatea însemna uşa deschisă către lume. Să lucrezi pentru CIA, programând simulacre propagandistice, care bolboroseau mesaje pentru africani, latino-americani şi asiatici needucaţi, nu însemna creativitate. Mesajele aveau tendinţa să se repete mereu, iar CIA avea oricum o reputaţie proastă în cercurile liberale înstărite şi sofisticate în care se învârtea Mary.

— Eşti ca un… ca un măturător de frunze în parcul unui satelit, spusese Mary furioasă, un fel de slujbă la stat. E o siguranţă uşurică, un mod de a evita lupta. Ai deja treizeci şi trei de ani şi deja ai renunţat să încerci. Ai cedat şi nu mai vrei să faci ceva din tine.

— Ascultă, replicase el inutil. Eşti mama mea sau doar soţia? Adică, e treaba ta să mă tot boscorodeşti? Sunt obligat să avansez mereu? Să devin preşedinte la TERPLAN, asta vrei?

În afară de prestigiu şi bani *mai era ceva la mijloc.* Evident, Mary îşi dorea ca el să fie o altă persoană. Ei, care îl cunoştea cel mai bine din întreaga lume, îi era ruşine cu el. Dacă ar fi acceptat să scrie pentru Bunny Hentman ar fi devenit diferit – sau cel puţin asta era logica ei.

Nu putea nega această logică. Totuşi, el insista. Nu renunţă la serviciu, nu se schimbă. Avea prea multă inerţie. Şi pentru mai bine, şi pentru mai rău. Era un indicator al esenţei unei persoane, nu renunţa uşor la ea.

Afară, pe stradă, un luxos Chevrolet alb, un model nou şi strălucitor, cu şase uşi, se apropie de bordură şi se

aşeză. Îl urmări alene, apoi îşi dădu seama cu o tresărire de incredulitate că, imposibil, dar adevărat, era chiar fostul lui pneum; înăuntru era Mary. Îl găsise deja.

Soţia sa, dr. Mary Rittersdorf, urma să-i facă o vizită.

Simţea teamă şi un sentiment crescând al eşecului. Nu fusese capabil să realizeze nici măcar atât să găsească un apartament în care să trăiască fără să-l poată localiza Mary. Peste câteva zile, Nat Wilder ar fi putut aranja pentru protecţie legală, dar acum, în acest punct, era lipsit de ajutor, trebuia s-o primească.

Era uşor de înţeles cum îl depistase. Dispozitivele de detecţie cu performanţe medii erau disponibile şi ieftine. Mary se dusese probabil la o agenţie de detectivi particulari roboţi, angajase un *adulmecător,* îi prezentase profilul său cefalic. Acesta se puse pe treabă, urmărindu-l peste tot pe unde umblase de când îşi părăsise soţia. Astăzi, găsirea unei persoane era o ştiinţă exactă.

Deci o femeie hotărâtă să te depisteze, reflectă el, reuşeşte. Probabil exista o lege în privinţa asta; ar putea-o numi Legea Rittersdorf. Direct proporţional cu dorinţa cuiva de a evada, de a se ascunde, dispozitivele de detecţie…

O bătaie răsună în uşa goală pe dinăuntru a apartamentului.

În timp ce se îndrepta cu picioarele înţepenite, fără chef, spre uşă, se gândi: va ţine un discurs care va întruni toate apelurile la raţiune cunoscute. Eu, desigur, nu voi avea nici un argument, doar sentimentul că nu mai putem continua, că dispreţul ei faţă de mine indică o ruptură prea profundă, ca să mai suporte o intimitate viitoare.

Deschise uşa. Ea stătea acolo, cu părul negru, subţire, în haina scumpă (cea mai bună a ei) de lână naturală, fără machiaj, o femeie calmă, competentă, educată, superioară lui dintr-o mulţime de puncte de vedere.

— Ascultă, Chuck, începu ea, nu mă împotrivesc alegerii tale. Am aranjat cu o firmă să-ţi ia toate lucrurile şi să le depoziteze. Am venit aici pentru un cec. Vreau toţi

banii din contul tău curent. Am nevoie de ei să plătesc facturile.

Deci se înşelase, nici vorbă de vreun discurs despre justificări dulcege. Dimpotrivă, soţia sa făcea totul definitiv. Era complet uluit şi nu putea decât să caşte gura la ea.

— Am vorbit cu Bob Alfson, avocatul meu, continuă Mary. Am înaintat plângere pentru părăsirea domiciliului.

— Cum? făcu el. De ce?

— Ca să poţi renunţa la partea ta de casă în favoarea mea.

— *De ce?*

— Ca s-o pot scoate la vânzare. Am hotărât că nu am nevoie de o casă atât de mare şi m-aş putea folosi de bani. O trimit pe Debby la internatul acela din est despre care am discutat.

Deborah era fiica lor cea mai mare, dar avea numai şase ani, cu mult prea tânără ca să fie trimisă departe de casă. Dumnezeule.

— Lasă-mă să vorbesc mai întâi cu Nat Wilder, vorbi el pierit.

— Vreau cecul acum.

Mary nu făcu nici o tentativă să intre, pur şi simplu aştepta. Iar el simţea o panică disperată, panica înfrângerii şi a suferinţei. Deja pierduse: îl putea pune să facă orice.

Când se duse după carnetul de cecuri, Mary înaintă câţiva paşi în apartament. Aversiunea ei trecea dincolo de cuvinte, nu scoase o vorbă. El se retrase, neputând-o înfrunta, îşi făcu de lucru scriind cecul.

— Apropo, zise Mary cu un ton de conversaţie, acum că ai plecat definitiv sunt liberă să accept oferta aceea a guvernului.

— Ce ofertă a guvernului?

— Au nevoie de psihologi consultanţi pentru un proiect interplanetar, ţi-am povestit.

Nu avea de gând să se obosească luminându-l.

— A, da, bâigui el, amintindu-şi vag. Muncă de caritate.

O consecinţă a conflictului dintre Terra şi Alpha, din

urmă cu zece ani. Un satelit izolat din sistemul Alpha, colonizat de terrani, dar cu care se pierduse legătura cu două generaţii în urmă, din cauza războiului. Numeroase astfel de enclave sărăcăcioase existau în sistemul Alpha, care avea zeci de sateliţi şi douăzeci şi două de planete.

Acceptă cecul, îl împături şi îl băgă în buzunarul hainei.

— Vei fi plătită?

— Nu, răspunse Mary plictisită.

Deci avea să trăiască – şi să întreţină şi copiii – numai din salariul lui. Îi trecu prin minte că ea aştepta o hotărâre judecătorească prin care el să fie obligat să facă exact ceea ce refuzase, distrugând astfel căsnicia lor de şase ani. Ar putea, cu influenţa pe care o avea prin tribunalele din Comitatul Marin, să obţină o astfel de decizie, încât el să trebuiască să renunţe la postul de la sediul din San Francisco al CIA şi să-şi caute cu totul altă muncă.

— Cât timp… o să fii plecată?

Evident că intenţiona să se folosească din plin de acest interval de reorganizare a vieţii lor, avea să facă toate lucrurile pe care i le refuzase oricum, în mod fals prezenţa lui.

— Aproximativ şase luni. Depinde. Nu te aştepta să ţinem legătura. La tribunal o să fiu reprezentată de Alfson, n-o să apar.

Adăugă:

— Am început procesul pentru întreţinere separată, aşa că nu va mai trebui să te ocupi tu.

Iniţiativa, chiar şi aici, îi scăpase din mână. Ca întotdeauna, fusese prea lent.

— Poţi să iei totul, spuse pe neaşteptate.

În privirea ei se putea citi că nu era suficient. „Totul” însemna aproape nimic, la cât realiza el.

— Nu pot să-ţi dau ce nu am, vorbi încet.

— Ba poţi, replică Mary, fără nici o urmă de zâmbet. Pentru că judecătorul o să admită şi el ceea ce am afirmat întotdeauna în privinţa ta. Dacă eşti nevoit, dacă te obligă cineva, poţi îndeplini standardele obişnuite aplicabile bărbaţilor adulţi, cu responsabilitatea unei soţii şi a

copiilor.

— Dar… trebuie să-mi păstrez un fel de viaţă şi pentru mine.

— Obligaţia ta principală este faţă de noi.

Aici nu avea răspuns; nu putu decât să aprobe din cap.

Mai târziu, după ce Mary se făcu nevăzută cu cecul, căută nişte homeoziare vechi şi găsi un vraf într-un dulap. Se aşeză pe canapeaua în stil minimalist din living, răscolind după articole despre proiectul interplanetar în care Mary intenţiona să se implice. Noua ei viaţă, îşi zise în sinea lui, care s-o înlocuiască pe cea de femeie căsătorită.

Într-un homeoziar vechi de o săptămână găsi un articol mai mult sau mai puţin complet. Aprinse o ţigară şi îl citi atent.

Serviciul Interplanetar de Sănătate şi Asistenţă Socială al Statelor Unite anticipa că era nevoie de psihologi, pentru că satelitul fusese iniţial o zonă spital, un centru de îngrijire psihiatrică pentru imigranţii terrani în sistemul Alpha, care cedaseră sub apăsarea presiunilor anormale, excesive, impuse de colonizare. Alphanii îl lăsaseră în pace, cu excepţia negustorilor.

Informaţiile despre starea curentă a satelitului proveneau de la aceşti negustori alphani. Conform relatărilor primite de la ei, un fel de civilizaţie luase naştere în anii cât spitalul fusese separat de autoritatea de pe Terra. Oricum, ei nu o puteau evalua, pentru că propriile lor cunoştinţe despre comportamentul terranilor nu erau adecvate. În orice caz, acolo se produceau bunuri, exista comerţ, chiar o industrie locală, şi el se întrebă de ce guvernul simţea nevoia să se amestece. Şi-o putea imagina bine pe Mary acolo, era exact tipul pe care TERPLAN, agenţia internaţională, l-ar fi selectat. Oameni de genul lui Mary reuşeau întotdeauna.

Întorcându-se la fereastra bătrână, mai stătu un timp acolo, privind în jos. Apoi, pe furiş, simţi ridicându-se în el impulsul familiar. Sentimentul că era inutil să continue.

Sinuciderea, indiferent ce spuneau legile şi biserica, era pentru el singurul răspuns real în acest moment.

Găsi o mică fereastră laterală care se deschidea. Săltând-o, auzi bâzâitul unui jetcopter care ateriza pe acoperişul de pe partea opusă a străzii. Sunetul se stinse. Aşteptă, apoi se căţără pe jumătate peste marginea ferestrei, atârnând deasupra traficului de dedesubt…

Din interiorul său, o voce, dar nu a lui, zise:

„Spune-mi, te rog, numele tău. Indiferent dacă intenţionezi sau nu să sari.”

Întorcându-se, Chuck văzu un plasmodiu galben ganymedean, care se strecurase pe sub uşa apartamentului şi se readuna în grămada de mici cocoloaşe care forma fiinţa sa fizică.

„Eu am închiriat apartamentul de vizavi”, declară acesta.

Chuck spuse:

Printre terrani se obişnuieşte să baţi la uşă.

„Nu posed nimic cu care să bat. În orice caz, am dorit să intru înainte ca tu să… pleci.”

— E problema mea personală dacă sar sau nu.

„Nici un terran nu e o insulă, cită plasmodiul mai mult sau mai puţin exact. Bine ai venit în clădirea pe care noi, chiriaşii de aici, am poreclit-o cu umor «Apartamentele Rebuturilor». Mai sunt şi alţii pe care ar trebui să-i cunoşti. Câţiva terrani, ca tine, plus numeroşi non-terrani cu diverse fizionomii, unele care te vor dezgusta, altele care, fără îndoială, te vor atrage. Plănuisem să împrumut de la tine o cană de cultură de iaurt, dar date fiind preocupările tale pare a fi o cerere insultătoare.”

— Nu am adus nimic aici. Nu încă.

Îşi aruncă piciorul înapoi peste pervaz şi făcu câţiva paşi în cameră, îndepărtându-se de fereastră. Nu era surprins să vadă plasmodiul ganymedean, non-terranii aveau o situaţie de ghetou: indiferent cât de influenţi şi sus plasaţi erau în propria lor societate, pe Terra erau obligaţi să trăiască în asemenea locuinţe sub standard.

„Dacă aş putea duce o carte de vizită, zise vizitatorul,

ţi-aş prezenta-o. Sunt importator de pietre preţioase neprelucrate, comerciant de aur la mâna a doua şi, în anumite circumstanţe, un cumpărător fanatic de colecţii filatelice. De fapt, în clipa de faţă am în apartament o selecţie de timbre vechi din SUA, cu accent pe *seria perfectă de patru* din setul Columb; n-ai vrea…?”

Se întrerupse.

„Înţeleg că nu. În orice caz dorinţa de a te distruge ţi-a dispărut din minte, cel puţin pe moment. Asta e bine. Pe lângă activităţile comerciale deja prezentate…”

— Nu ţi se interzice prin lege să-ţi foloseşti capacităţile telepatice pe Terra?

„Ba da, dar situaţia părea să fie excepţională. Domnule Rittersdorf, eu personal nu te pot angaja, întrucât nu am nevoie de servicii de propagandă. Dar am numeroase relaţii pe cei nouă sateliţi, în timp…”

— Nu, mulţumesc, răspunse Chuck dur. Nu vreau decât să fiu lăsat în pace.

Suportase deja destule sfaturi privind obţinerea unei slujbe, cât să-i ajungă pentru toată viaţa.

„Dar eu, spre deosebire de soţia ta, nu am nici un alt motiv.”

Plasmodiul undui mai aproape.

„Ca la majoritatea masculilor terrani, respectul de sine este legat de capacitatea de a obţine venit, un domeniu în care tu ai grave îndoieli şi o extremă vină. Eu pot face ceva pentru tine… dar cere timp. În acest moment, părăsesc Terra şi mă reîntorc pe satelitul meu. Să presupunem că-ţi plătesc cinci sute de piei – SUA, desigur – ca să vii cu mine. Consideră-l un împrumut, dacă vrei.”

— Ce să fac eu pe Ganymede? întrebă Chuck iritat. Nici tu nu mă crezi? Am o slujbă, una pe care o consider potrivită nu vreau să renunţ la ea.

„Subconştient…”

— Nu-mi citi mie subconştientul. Pleacă de aici şi lasă-mă în pace.

Se întoarse cu spatele la plasmodiu.

„Mă tem că tendinţele tale sinucigaşe vor reveni –

poate chiar înainte de căderea nopţii.”

— N-au decât.

„Există un singur lucru care te poate ajuta, şi nu este mizerabila mea ofertă de angajare.”

— Atunci ce este?

„O femeie care s-o înlocuiască pe soţia ta.”

— Acum te porţi ca un…

„Ba deloc. Nu e vorba nici de ceva fizic, nici de ceva eteric, e pur şi simplu practic. Trebuie să găseşti o femeie care să te accepte, să te iubească, aşa cum eşti, altfel vei pieri. Lasă-mă să mă gândesc la asta. Iar între timp controlează-te. Acordă-mi cinci ore. Şi rămâi aici.”

Plasmodiul se scurse încet pe sub uşă afară pe hol. Gândurile lui slăbiră.

„Ca importator, cumpărător şi intermediar am multe relaţii cu terrani din toate categoriile sociale…”

Apoi dispăru.

Tremurând, Chuck îşi aprinse o ţigară. Şi se îndepărtă – la mare distanţă – de fereastră, ca să se aşeze pe vechea canapea minimalistă. Şi să aştepte.

Nu ştia cum să reacţioneze la oferta caritabilă a plasmodiului. Era în acelaşi timp furios, emoţionat şi, în plus, nedumerit. Oare chiar putea să-l ajute? Părea imposibil.

Aşteptă o oră.

O bătaie răsună în uşa apartamentului. Nu putea fi ganymedeanul, fiindcă el nu bătea – nu putea. Ridicându-se, Chuck se duse la uşă şi o deschise. În prag stătea o fată terrană.

3

Deşi avea o mie de treburi de care să se ocupe, toate având de-a face cu noua ei slujbă neplătită din cadrul Serviciului Interplanetar de Sănătate şi Asistenţă Socială, dr. Mary Rittersdorf îşi găsi timp pentru o problemă

personală. Mai luă o dată un jet-taxi către New York, la biroul de pe Fifth Avenue al lui Jerry Feld, producătorul emisiunii lui Bunny Hentman. Cu o săptămână în urmă îi lăsase un set dintre ultimele – şi cele mai bune – scenarii pe care le scrisese Chuck pentru CIA. Era timpul să afle dacă soţul ei, sau fostul soţ, avea vreo şansă să primească postul.

Dacă nu avea să-şi caute singur o slujbă mai bună, se va ocupa ea. Era datoria ei, fie şi din unicul motiv că atât ea, cât şi copiii vor fi în totalitate dependenţi de veniturile lui, cel puţin în următorul an.

Oprind pe platforma de pe acoperiş, Mary coborî pe rampa interioară la etajul nouăzeci, ajunse la uşa de sticlă, ezită, apoi o lăsă să se deschidă şi pătrunse în anticamera unde stătea secretara lui Jerry Feld. Era foarte drăguţă, puternic fardată şi cu o bluză de mătase de păianjen cam strâmtă. Pe Mary o indispuse. Numai pentru că sutienul devenise desuet, o fată cu un piept atât de pronunţat trebuia să se supună modei? În cazul ei, simţul practic impunea un sutien, iar Mary se apropie de birou simţind cum roşeşte din cauza dezaprobării. Observă şi o mărire artificială a sfârcurilor. Era prea de tot.

— Da? întrebă secretara, privind în sus printr-un monoclu ornamentat, elegant.

Întâlnind răceala lui Mary, sfârcurile ei se strânseră uşor, ca şi cum ar fi fost umilite şi gonite de frică.

— Doresc să-l văd pe domnul Feld. Sunt doctor Mary Rittersdorf şi nu am prea mult timp, trebuie să plec pe baza lunară TERPLAN la trei după-masă, ora New Yorkului.

Îşi făcu glasul să sune eficient şi poruncitor, căci ştia cum.

După o serie de acţiuni birocratice din partea secretarei, Mary fu trimisă înăuntru.

La biroul său de imitaţie de stejar – de zece ani nu mai exista nici un stejar veritabil –, Jerry Feld stătea lângă un videoproiector, adâncit în afacerile lui.

— Numai o clipă, doctor Rittersdorf.

Făcu semn spre un scaun. Ea se aşeză, îşi încrucişă picioarele şi îşi aprinse o ţigară.

Pe un ecran TV în miniatură, Bunny Hentman juca rolul unui industriaş german. Îmbrăcat într-un costum albastru la două rânduri, explica în faţa consiliului de directori cum noul plug autonom pe care îl producea consorţiul lor ar putea fi utilizat în război. Patru pluguri urmau să se asambleze, la aflarea ştirilor despre ostilităţi, într-o singură unitate, care nu reprezenta un plug mai mare, ci un lansator de rachete. Cu un accent puternic, Bunny Hentman explica totul de parcă ar fi fost o mare realizare, iar Feld chicoti.

— Nu am prea mult timp, domnule Feld, zise Mary tăios.

Cu părere de rău, Feld opri videoproiectorul şi se întoarse spre ea.

— I-am arătat lui Bunny scenariile. Îl interesează. Umorul soţului dumneavoastră este sec, muribund, dar autentic. Ceea ce odată era…

— Ştiu, ştiu, îl întrerupse Mary. Am fost nevoită să-i ascult programele ani de zile, întotdeauna le testa pe mine.

Trase repede din ţigară, simţindu-se încordată.

— Deci credeţi că Bunny le-ar putea folosi?

— Nu putem face nimic până când soţul dumneavoastră nu se întâlneşte cu Bunny. Nu are rost să…

Uşa biroului se deschise şi Bunny Hentman intră.

Era pentru prima dată când Mary îl vedea în persoană pe celebrul comic de televiziune şi curiozitatea îi dădea ghes. Cu ce era diferit de imaginea sa publică? Hotărî că era puţin mai scund şi ceva mai în vârstă decât la televizor; avea o chelie mare şi arăta obosit. De fapt, în viaţa reală, Bunny arăta ca un negustor de vechituri îngrijorat, din Europa Centrală, într-un costum şifonat, nu foarte bine bărbierit, cu părul rar ciufulit şi – ca o încununare a impresiei generale – fumând rămăşiţa unui trabuc. Dar ochii lui… Aveau ceva alert şi totuşi cald. Se ridică în picioare, cu faţa spre el. La TV puterea privirii lui nu se înregistra. Nu era doar inteligenţă, ci mai mult, o

urmă de nu-şi dădea seama ce. Şi…

Totul la Bunny răspândea o aură, o aură de suferinţă. Chipul şi trupul păreau scăldate în ea. Da, se gândi femeia, asta se citeşte în ochii lui. Amintirea suferinţei. O suferinţă care avusese loc cu mult timp în urmă, dar pe care el nu o uitase şi nici nu avea s-o uite vreodată. Era creat şi adus pe această planetă ca să sufere; nu-i de mirare că ajunsese un mare comic. Pentru Bunny, comedia era o luptă, o bătălie cu realitatea unei dureri reale, însemna formarea prin reacţie a unei staturi gigantice şi eficiente.

— Bun, zise Jerry Feld, ţi-o prezint pe doctor Mary Rittersdorf. Soţul ei a scris programele acelea pentru roboţii CIA, pe care ţi le-am arătat joia trecută.

Comicul întinse mâna, Mary i-o strânse.

— Domnule Hentman…

— Te rog. Ăsta e doar numele meu de scenă. Numele meu adevărat, cel cu care m-am născut, este Lionsblood Regal. Fireşte, am fost nevoit să-l schimb. Cine intră în showbiz numindu-se Lionsblood Regal? Poţi să-mi spui Lionsblood sau doar Blood. Jer îmi spune Li-Reg ca semn de intimitate.

Adăugă, ţinând-o încă de mână:

— Şi dacă îmi place ceva la o femeie, asta e intimitatea.

— Li-Reg, interveni Feld, este adresa ta pentru cablograme, iar le-ai încurcat.

— Aşa e.

Hentman dădu drumul mâinii lui Mary.

— Ei bine, Frau Doktor Rattenfanger…

— Rittersdorf, îl corectă Mary.

— Rattenfanger, explică Feld, înseamnă în germană capcană de şobolani. Uite ce e, Bun, să nu mai faci greşeli din astea.

— Îmi pare rău! Ştii ce, Frau Doktor Rittelsdof, te rog să-mi spui ceva drăguţ, simt nevoia. Băieţelul din mine tânjeşte după afecţiunea femeilor frumoase.

Zâmbi, şi totuşi faţa lui în special ochii încă mai păstra acea suferinţă a lumii întregi, greutatea unei poveri străvechi.

— Îl voi angaja pe soţul dumneavoastră dacă aşa voi putea să vă văd din când în când. Dacă el înţelege *adevăratul* motiv al afacerii, ceea ce diplomaţii numesc „protocol secret”.

Se întoarse spre Jerry Feld.

— Ştii că în ultima vreme am avut necazuri cu protocoalele.

— Chuck locuieşte într-un apartament ieftin pe Coasta de Vest. O să vă scriu adresa.

Mary scoase repede un pix şi o hârtie şi notă.

— Spuneţi-i că aveţi nevoie de el, spuneţi-i…

— Dar nu am nevoie de el.

Femeia replică prudent:

— N-aţi putea să vă întâlniţi, domnule Hentman? Chuck are un talent unic. Mă tem că dacă nu-l împinge nimeni de la spate…

Trăgându-se de buza de jos, comicul vorbi:

— Vă temeţi că nu se va folosi de el, că se va pierde.

— Da, aprobă ea.

— Dar e talentul *lui.* El trebuie să decidă.

— Soţul meu are nevoie de ajutor.

Iar eu ştiu, gândi ea. E treaba mea să înţeleg oamenii. Chuck este tipul infantil dependent, trebuie să fie împins de la spate şi condus ca să se mişte. Altfel va putrezi în apartamentul acela îngrozitor, strâmt şi vechi, pe care l-a închiriat. Sau… se va arunca pe fereastră. Ar fi singurul lucru care l-ar putea salva, decise ea. Cu toate că ar fi ultimul care să recunoască.

Fixând-o intens, Hentman i se adresă:

— Pot face o afacere suplimentară cu dumneavoastră, doamnă Rittersdorf?

— C-ce fel de afacere?

Aruncă o privire spre Feld. Chipul lui era impasibil, de parcă s-ar fi retras, ca o broască ţestoasă, din situaţie.

— Doar să ne vedem din când în când, răspunse Hentman. Nu în interes de afaceri.

— Nu voi fi aici. Voi lucra pentru TERPLAN, o să fiu în sistemul Alpha nu ştiu câte luni, dacă nu chiar ani.

Simţi panica.

— Atunci soţiorul nu primeşte slujba.

— Când plecaţi, doamnă Rittersdorf? întrebă Feld.

— Chiar acum. Peste patru zile. Trebuie să-mi împachetez lucrurile, să aranjez pentru copii…

— Patru zile, zise Hentman meditativ.

Continua s-o analizeze de sus până jos.

— V-aţi despărţit de soţul dumneavoastră? Jerry spunea…

— Da. Chuck s-a mutat deja.

— Luaţi cina cu mine în seara asta, propuse Hentman. Iar între timp fie voi trece pe la apartamentul soţului dumneavoastră, fie voi trimite pe cineva din organizaţia mea. Îi ofer o perioadă de probă de şase săptămâni… să înceapă să scrie scenarii. Batem palma?

— Nu mă deranjează să luăm cina. Dar…

— Atâta tot, doar o cină. La orice restaurant doriţi, oriunde în Statele Unite. Dar, dacă lucrurile evoluează…

Şi zâmbi.

După ce ajunse înapoi la San Francisco cu jet-taxiul, luă monoraiul urban spre centru, la filiala TERPLAN, agenţia cu care aranjase nouă ei slujbă, atât de mult dorită.

Nu după multă vreme se afla în lift. Alături de ea stătea un tânăr îngrijit, bine îmbrăcat, un reprezentant de relaţii publice al cărui nume, din câte îşi amintea, era Lawrence MeRae.

Acesta i se adresă:

— Aşteaptă o gaşcă de reporteri de la homeoziare, uite cu ce o să te atace. Vor insinua, şi vor căuta să te facă să confirmi că acest proiect terapeutic este o acoperire pentru ocuparea satelitului Alpha III M2. Că, în esenţă, noi suntem acolo ca să restabilim o colonie, s-o revendicăm, s-o dezvoltăm, apoi să trimitem colonişti.

— Dar era a noastră înainte de război, zise Mary. Altfel cum ar fi putut fi folosită drept spital?

— E adevărat.

Părăsiră liftul şi porniră pe un coridor.

— Dar nici o navă terrană nu l-a mai vizitat de douăzeci şi cinci de ani şi, din punct de vedere legal, asta pune capăt drepturilor noastre. Satelitul a revenit cu cinci ani în urmă la autonomia politică şi legislativă. Însă, dacă aterizăm şi stabilim un spital, cu tehnicieni, doctori, terapeuţi, orice altceva e nevoie, putem face o nouă revendicare – dacă alphanii nu au făcut-o, şi e evident că nu. Încă se mai refac de pe urma războiului, desigur; asta s-ar putea să fie cauza. Sau poate că au cercetat satelitul şi au decis că nu este ceea ce vor ei, că ecologia lui este prea străină de biologia lor. Pe aici.

Îi deschise o uşă şi ea intră, pomenindu-se în faţa unor reporteri aşezaţi pe scaune, vreo cincisprezece sau şaisprezece, unii cu camere de luat vederi.

Inspirând adânc, se îndreptă spre pupitrul pe care i-l indicase MeRae. Era echipat cu microfon.

Începu MeRae.

— Doamnelor şi domnilor, v-o prezint pe doctor Mary Rittersdorf, renumitul consilier matrimonial din Comitatul Marin, care, după cum ştiţi, şi-a oferit voluntar serviciile pentru acest proiect.

Imediat un reporter întrebă, leneş:

— Doctor Rittersdorf, cum se numeşte acest proiect? Proiectul Psihoza?

Ceilalţi reporteri râseră.

Răspunse MeRae:

— *Operaţiunea Cincizeci de Minute* este numele pe care i l-am atribuit.

— Unde vor fi duşi nebunii de pe satelit când îi veţi prinde? se auzi o altă întrebare. Sau poate lucrul ăsta o să fie trecut sub tăcere?

Mary vorbi la microfon:

— Mai întâi ne vom implica în cercetare, pentru a putea evalua situaţia. Ştim deja că pacienţii iniţiali – cel puţin unii dintre ei – şi urmaşii lor sunt în viaţă. Nu pretindem că ştim cât de viabilă este societatea pe care au format-o. Eu aş presupune că nu este deloc viabilă, decât în sensul pur, literal, pentru faptul că ei trăiesc. Vom încerca o terapie

corectivă acolo unde este posibil. Desigur, copiii ne preocupă cel mai mult.

— Când vă aşteptaţi să ajungeţi pe Alpha III M2, doctore?

Camerele lucrau din greu, vâjâind ca un stol îndepărtat de păsări.

— Cred că peste două săptămâni.

— Nu sunteţi plătită, nu-i aşa, doctore?

— Nu.

— Deci sunteţi convinsă că este pentru binele tuturor? Că este vorba de o Cauză?

— Mă rog, zise Mary ezitant, e…

— Terra va avea de câştigat din amestecul nostru în această cultură a unor foşti pacienţi dintr-un spital de boli mintale?

Vocea reporterului era mieroasă.

Întorcându-se spre MeRae, Mary întrebă:

— Ce ar trebui să spun?

MeRae vorbi la microfon:

— Nu este domeniul doamnei doctor Rittersdorf, dânsa este un psiholog cu experienţă, nu politician. Refuză să răspundă.

Un reporter înalt, suplu, experimentat, se ridică în picioare şi rosti cu seriozitate:

— TERPLAN s-a gândit oare să lase pur şi simplu satelitul în pace? Să trateze cultura aceasta ca pe oricare alta, respectându-i valorile şi obiceiurile?

Mary răspunse şovăielnic:

— Încă nu avem suficiente date. Poate când vom şti mai mult…

Se întrerupse, încurcată.

— Dar nu este vorba de o subcultură. Nu are tradiţie. E o societate a unor indivizi bolnavi mintal şi a copiilor lor, care a luat fiinţă acum douăzeci şi cinci de ani… Nu poate fi situată pe aceeaşi treaptă cu, bunăoară, culturile ganymedeană sau ioniană. Ce valori ar putea dezvolta nişte oameni bolnavi mintal? Şi într-un timp atât de scurt.

— Dar chiar dumneavoastră aţi spus că în acest

moment nu ştiţi nimic despre ei. Din ceea ce ştiţi…

MeRae vorbi tăios la microfon:

— Dacă au dezvoltat o cultură stabilă, viabilă, îi vom lăsa în pace. Dar această decizie rămâne în seama experţilor ca dr. Rittersdorf, nu a mea sau a dumneavoastră ori a publicului american. Sincer, considerăm că nu există nimic mai potenţial exploziv decât o societate în care psihozele domină, definesc valorile, controlează mijloacele de comunicare. Aproape orice vă vine în minte poate rezulta de aici: un cult religios nou, fanatic, un concept paranoic de stat naţionalist, distrugere barbară maniacală – numai aceste câteva posibilităţi justifică investigaţiile noastre pe Alpha III M2. Acest proiect vine în apărarea propriilor noastre vieţi şi valori.

Reporterii rămaseră tăcuţi, evident convinşi de spusele lui MeRae. Iar Mary era cu siguranţă de acord.

Mai târziu, când amândoi părăsiră încăperea, ea întrebă:

— E chiar adevăratul motiv?

Aruncându-i o privire, MeRae zise:

— Anume că mergem pe Alpha III M2 pentru că ne temem de consecinţele pe care le-ar avea *asupra noastră* o enclavă socială de deranjaţi mintal, pentru că o astfel de societate ne-ar face să ne simţim jenaţi? Cred că oricare dintre motive este suficient; cu siguranţă pentru tine ar trebui să fie.

— Nu trebuie să pun întrebări?

Îl fixă pe oficialul tânăr şi spilcuit de la TERPLAN.

— Ar trebui pur şi simplu să…

— Trebuie să-ţi îndeplineşti misiunea terapeutică şi atâta tot. Eu nu-ţi spun cum să vindeci oamenii bolnavi, de ce mi-ai spune tu cum să manevrez o situaţie politică?

O înfruntă cu răceală:

— Oricum, îţi dau încă un motiv pentru *Operaţiunea Cincizeci de Minute,* la care poate nu te-ai gândit. Este întru totul posibil ca în douăzeci şi cinci de ani o societate de oameni bolnavi mintal să vină cu idei tehnologice pe care noi să le putem folosi, în special născocite de maniacii

– clasa cea mai activă.

Apăsă pe butonul liftului.

— Înţeleg că sunt inventivi. La fel ca paranoicii.

— *Asta explică de ce Terra nu a trimis pe cineva acolo mai devreme?* Aţi vrut să vedeţi cum se dezvoltă ideile lor?

Zâmbind, MeRae aştepta liftul. Nu răspunse. Părea, decise ea, absolut sigur de sine. Şi, din câte se ştia despre psihoze, era o greşeală. Posibil, una gravă.

Abia cu aproape o oră mai târziu, când se întoarse la casa ei din Comitatul Marin, să-şi reia împachetatul lucrurilor, îşi dădu seama de contradicţia esenţială a poziţiei guvernului. Mai întâi, ei sondau cultura de pe Alpha III M2 pentru că se temeau că ar putea fi letală, iar apoi o sondau ca să vadă dacă nu dezvoltase ceva ce putea fi folosit. Cu aproape un secol în urmă, Freud arătase cât de falsă era o astfel de logică dublă; de fapt, fiecare propoziţie o anula pe cealaltă. Pur şi simplu, guvernul nu putea să meargă pe ambele căi.

Psihanaliza arătase că, în general, când apar două motive reciproc contradictorii pentru o acţiune, adevăratul motiv fundamental nu este nici unul dintre acestea, ci un al treilea, de care persoana – sau, în situaţia de faţă, un organ al guvernului – nu este conştientă.

Se întrebă care era adevăratul motiv.

În orice caz, proiectul pentru care se oferise voluntară nu mai părea atât de idealist, atât de lipsit de scopuri ascunse.

Indiferent de motivul real al guvernului, avea o intuiţie clară în această privinţă: motivul era unul solid, egoist.

Mai intuia şi altceva.

Că, probabil, nu-l va afla niciodată.

Era absorbită de împachetatul conţinutului sertarelor, când îşi dădu brusc seama că nu mai era singură. Doi bărbaţi stăteau în cadrul uşii. Se întoarse repede, cu un ţopăit.

— Unde este domnul Rittersdorf? rosti bărbatul mai în vârstă.

Îi arătă o legitimaţie într-o învelitoare neagră, subţire. Cei doi, după cum înţelese, erau de la biroul soţului ei, sediul din San Francisco al CIA.

— S-a mutat. O să vă dau adresa lui.

— Avem un indiciu de la un informator neidentificat, că soţul dumneavoastră ar putea plănui să se sinucidă.

— Întotdeauna face asta, spuse ea, scriind adresa locuinţei mizerabile în care locuia acum Chuck. Eu nu mi-aş face griji în privinţa lui. E bolnav cronic, dar niciodată mort.

Bărbatul mai în vârstă de la CIA o privi cu ostilitate rece.

— Înţeleg că dumneavoastră şi domnul Rittersdorf v-aţi despărţit.

— Aşa e. Nu e problema voastră.

Îi acordă un zâmbet scurt, profesional.

— Acum pot să continuu să împachetez?

— Biroul nostru are tendinţa să extindă o anumită protecţie asupra angajaţilor săi. Dacă soţul dumneavoastră se sinucide, va urma o anchetă, pentru a se determina în ce măsură sunteţi implicată. Având în vedere statutul de consilier matrimonial pe care îl aveţi, ar putea fi jenant, nu sunteţi de acord?

După o pauză, Mary răspunse:

— Da, presupun că da.

Bărbatul mai tânăr interveni:

— Consideraţi asta un avertisment neoficial. Luaţi-o încet, doamnă Rittersdorf, nu vă presaţi soţul. Înţelegeţi?

Ochii lui erau lipsiţi de viaţă, reci.

Ea aprobă din cap. Şi se cutremură.

— Între timp, continuă cel în vârstă, dacă apare pe aici, spuneţi-i să ne sune. Are un concediu de trei zile, dar am dori să vorbim cu el.

Ambii bărbaţi ieşiră din cameră, îndreptându-se spre uşa casei.

Ea reveni la împachetat, oftând uşurată că oamenii de la CIA plecaseră.

N-o să-mi spună ei ce să fac, îşi spuse sieşi. Vorbesc ce

vreau cu soţul meu, fac ce vreau. Ei nu te vor proteja, Chuck, continuă, în timp ce împacheta bluză după bluză, înghesuindu-le cu sălbăticie în geamantan. De fapt, o să-ţi fie chiar mai rău pentru că i-ai implicat, aşa că fii pregătit.

Râzând, se gândi: Biet fricos. Dacă tu crezi că a fost o idee bună să mă intimidezi trimiţându-ţi colegii pe aici. Poate *ţie* să-ţi fie frică de ei, dar mie nu-mi e. Sunt doar nişte poliţai stupizi, cu capete pătrate.

În timp ce-şi făcea bagajele, cochetă cu ideea de a-şi suna avocatul, să-i povestească despre tacticile de presiune ale CIA. Nu, decise ea, nu acum, o să aştept până când procesul de divorţ ajunge în faţa judecătorului Brizzolara. Atunci voi aduce asta ca probă, va demonstra ce fel de viaţă am fost silită să duc, fiind măritată cu un astfel de om. Expusă în mod constant hărţuielilor poliţiei. Şi voi veni cu propunerea de a-şi găsi o altă slujbă.

Veselă, aşeză ultimul pulover în geamantan şi, cu o mişcare rapidă a degetelor, îl încuie.

Chuck, bietul de tine, nu ai nici o şansă odată ce te aduc în tribunal. N-o să ştii niciodată ce te-a lovit; o să plăteşti pentru tot restul vieţii tale. Atâta timp cât trăieşti, iubitule, n-o să poţi scăpa niciodată de mine, întotdeauna te va costa ceva.

Începu să-şi împăturească rochiile cu grijă, punându-le în cufărul mare cu umeraşe speciale.

O să te coste, îşi zise, *mai mult decât îţi permiţi să plăteşti.*

4

Fata din cadrul uşii zise cu o voce blândă, şovăielnică:

— Mm, sunt Joan Trieste. Lordul Moluscă Alergătoare a spus că te-ai mutat aici de curând.

Ochii ei rătăciră dincolo de Chuck Rittersdorf, prin apartament.

— Încă nu ţi-ai adus lucrurile, nu-i aşa? Pot să te ajut?

Pun perdelele şi curăţ rafturile din bucătărie, dacă vrei.

— Mulţumesc! Mă descurc.

Era mişcat că plasmodiul o trimisese pe fată.

Avea, după părerea lui, nici douăzeci de ani, purta părul împletit într-o singură coadă, groasă, lăsată pe spate. Un păr castaniu fără vreo nuanţă deosebită, obişnuit, fără nimic ieşit din comun. Iar pielea era albă, mult prea palidă. I se păru că are gâtul o idee prea lung. Fără siluetă remarcabilă, cu toate că era cel puţin suplă. Purta pantaloni închişi la culoare, mulaţi, papuci şi o cămaşă bărbătească de bumbac. Din câte îşi putea da el seama, nu avea sutien, conform modei, dar sfârcurile erau abia nişte cercuri plate întunecate sub materialul alb al cămăşii. Nu-şi putea permite sau nu dorea să-şi facă populara operaţie de dilatare. Îi trecu prin minte că era săracă. Posibil o studentă.

— Lordul Moluscă Alergătoare, explică ea, vine de pe Ganymede; locuieşte vizavi.

Zâmbi uşor, şi îi observă dinţii frumoşi, mici, albi, egali, destul de regulaţi, bine formaţi. Aproape perfecţi, de fapt.

— Da, zise Chuck. A intrat pe sub uşă cam în urmă cu o oră.

Adăugă:

— A spus că trimite pe cineva. Se pare că a crezut…

— Chiar ai încercat să te sinucizi?

După o pauză, ridică din umeri.

— Plasmodiul aşa credea.

— Aşa ai făcut. Chiar şi acum pot să-mi dau seama; văd asta în tine.

Trecu pe lângă el şi intră în apartament.

— Sunt o… ştii tu. O psi.

— Ce fel de psi?

Lăsând uşa deschisă, se duse să-şi ia pachetul de Pall Mall, să-şi aprindă una.

— Sunt de toate felurile. De la cei care pot să mişte munţii la cei care pot numai să…

Joan îl întrerupse:

— Am o putere foarte slabă, dar ia priveşte!

Întorcându-se, ridică poalele cămăşii.

— Vezi buricul? Membră bona fide a Persoanelor Psi, societate comercială americană.

Explică:

— Ceea ce pot eu să fac este să determin timpul să curgă invers. Într-o zonă limitată, să zicem patru pe trei, cam mărimea livingului tău. Pe o perioadă de până la cinci minute.

Zâmbi, şi din nou bărbatul se minună de dinţii ei, îi transformau faţa, o făceau frumoasă, atâta timp cât zâmbea era minunat s-o priveşti, iar lui Chuck i se păru că asta spunea ceva despre ea. Frumuseţea vine din interior; pe dinăuntru era minunată, şi îşi dădu seama că în decursul anilor, pe măsură ce avea să îmbătrânească, îşi va găsi treptat drum spre exterior, va influenţa suprafaţa. Când va avea treizeci-treizeci şi cinci de ani va străluci. Acum însă nu era decât un copil.

— E un talent util? întrebă el.

— Are o utilitate limitată.

Căţărându-se pe braţul arhaicei canapele minimaliste, îşi înfipse degetele în buzunarele pantalonilor mulaţi şi explică:

— Lucrez pentru Departamentul de Poliţie din Ross. Mă trimit repede la locul accidentelor grave de circulaţie şi – o să râzi, dar chiar funcţionează – dau timpul înainte de accident sau, dacă ajung prea târziu, dacă au trecut mai mult de cinci minute, pot uneori să salvez o persoană care tocmai a murit. Înţelegi?

— Înţeleg, făcu el.

— Nu se plăteşte prea mult. Mai rău, trebuie să fiu pregătită douăzeci şi patru de ore pe zi. Îmi trimit anunţul la apartamentul meu, şi eu plec la faţa locului cu un jet-hopper de mare viteză. Vezi?

Întoarse capul, arătând spre urechea dreaptă, iar el observă un cilindru mic şi gros prins în ureche şi îşi dădu seama că era un receptor al poliţiei.

— Sunt întotdeauna pe recepţie. Asta înseamnă că nu mă pot afla la mai mult de câteva secunde depărtare de

vehicul. Pot merge la restaurant, la teatru sau în casele altor oameni, dar…

— Cine ştie, poate cândva o să-mi poţi salva viaţa.

Se gândi: dacă aş fi sărit, m-ai fi putut întoarce cu forţa înapoi la viaţă. Mare ajutor…

— Am salvat multe vieţi.

Joan întinse mâna.

— Îmi dai şi mie o ţigară?

Îi oferi una, i-o aprinse, simţindu-se ca de obicei vinovat de scăparea lui.

— *Tu* cu ce te ocupi?

Ezitând, nu pentru că era secret, ci pentru că deţinea un statut atât de jos în ierarhia stimei publice, îi descrise slujba lui în cadrul CIA. Joan Trieste ascultă cu atenţie.

— Înseamnă că tu împiedici căderea guvernului nostru, zise ea cu un surâs de încântare. Ce grozav!

Fermecat, răspunse:

— Mulţumesc!

— Dar aşa el Gândeşte-te! Chiar în acest moment, sute de simulacre din întreaga lume comunistă rostesc cuvintele tale, oprind oamenii la colţurile străzilor şi prin junglă…

Ochii îi străluceau.

— Iar eu nu fac decât să ajut Departamentul de Poliţie din Ross.

— Există o lege, spuse Chuck, pe care eu o numesc A Treia Lege Rittersdorf a Veniturilor Diminuate, după care, cu cât deţii mai mult timp un post, cu atât importanţa lui scade în ochii tăi.

Îi întoarse zâmbetul. Strălucirea din ochii ei şi sclipirea dinţilor albi îl făceau să zâmbească uşor. Începea să uite de probleme, de dispoziţia disperată pe care o avusese cu puţin timp în urmă.

Joan hoinări prin apartament.

— Intenţionezi să-ţi mai aduci dintre lucruri aici? Sau o să trăieşti aşa? O să te ajut să decorezi, la fel şi Lordul Moluscă Alergătoare, în măsura în care poate. Mai încolo pe coridor locuieşte o formă de viaţă de pe Jupiter, de

metal topit, pe nume Edgar. Zilele astea hibernează, dar când se va trezi, o să vrea şi el să se bage. Iar în apartamentul din stânga ta stă o pasăre-vraci de pe Marte. Ştii, cu turban multicolor… nu are mâini, dar poate muta obiecte prin psihokinezie. Şi ea o să vrea să ajute, însă acum cloceşte, are un ou.

— Dumnezeule! făcu Chuck. Ce clădire poligenetică.

Era puţin uluit de ce auzea.

— Şi, continuă Joan, cu un etaj mai jos locuieşte un leneş-greeb de pe Callisto, stă încolăcit în jurul unei lămpi triple de podea, de prin 1960, care reprezintă echipamentul standard în astfel de apartamente. Se va trezi imediat ce apune soarele. Atunci iese el să cumpere de mâncare. Iar plasmodiul l-ai întâlnit deja.

Femeia trase viguros, dar cam fără experienţă, din ţigară.

— Îmi place locul ăsta, întâlneşti tot felul de forme de viaţă. Înaintea ta a locuit în apartament un lichen venusian. I-am salvat odată viaţa. Se deshidratase… trebuie să rămână umezi. În cele din urmă, climatul de aici din Comitatul Marin a fost prea uscat pentru el şi s-a mutat în nordul Oregonului, unde plouă tot timpul.

Se opri din plimbare şi îl analiză.

— Pari să fi avut o grămadă de necazuri.

— Nu reale. Doar imaginare. Care pot fi evitate.

Se gândi: necazuri în care, dacă mi-aş fi folosit capul, nu aş fi ajuns niciodată, nu m-aş fi căsătorit niciodată cu ea.

— Cum o cheamă pe soţia ta?

Uluit, răspunse:

— Mary.

— Să nu te sinucizi pentru că ai părăsit-o. În câteva luni sau chiar săptămâni o să te simţi din nou întreg. Acum te simţi ca o jumătate a unui organism care s-a spart în bucăţi. Fisiunea binară doare întotdeauna. Ştiu de la un protoplast care a locuit aici… suferea de fiecare dată când se diviza, dar trebuia să se dividă, trebuia să evolueze.

— Cred că evoluţia doare.

Apropiindu-se de fereastră, mai privi o dată în jos, la trotuarele rulante, pneumuri şi jetcoptere. Ajunsese atât de aproape…

— Nu e un loc rău în care să trăieşti, spuse Joan. Eu ştiu. Am stat într-o mulţime de locuri. Bineînţeles că toată lumea din Departamentul de Poliţie din Ross cunoaşte Apartamentele Rebuturilor, adăugă ea candid. Au avut loc aici o mulţime de probleme, furturi patetice, bătăi, chiar şi o crimă. Nu e un loc curat… poţi să vezi şi tu.

— Totuşi…

— Totuşi, cred că ar trebui să rămâi. O să ai tovarăşi. În special noaptea, formele de viaţă non-terrane care locuiesc aici încep să circule, după cum o să afli. Iar pe Lordul Moluscă Alergătoare este foarte bine să ţi-l faci prieten, a ajutat o mulţime de oameni. Ganymedenii au ceea ce Sfântul Pavel numea *caritas…* aminteşte-ţi, Pavel spunea că este cea mai mare dintre toate virtuţile.

Adăugă:

— Cuvântul modern pentru aşa ceva ar fi empatie, cred.

Uşa apartamentului se deschise, iar Chuck se întoarse brusc. Văzu doi oameni pe care îi cunoştea destul de bine. Şeful lui, Jack Elwood, şi colegul său de la scenarii, Pete Petri. Dând cu ochii de el, amândoi părură uşuraţi.

— La naiba, zise Elwood, credeam că am întârziat. Am trecut pe acasă pe la tine, bănuind că ai putea fi acolo.

Joan Trieste i se adresă:

— Sunt de la Departamentul de Poliţie din Ross. Puteţi să-mi arătaţi actele, vă rog?

Vocea ei suna rece. Îşi arătară legitimaţiile CIA, rapid, apoi se îndreptară spre Chuck.

— Ce caută aici poliţia oraşului? întrebă Elwood.

— E o prietenă.

Elwood ridică din umeri, evident nu intenţiona să insiste asupra detaliilor.

— Nu-ţi puteai găsi un apartament mai bun?

Studie camera.

— Locul ăsta pute pur şi simplu.

— E numai temporar, zise Chuck jenat.

— Să nu-l deteriorezi, făcu Pete Petri. Iar concediul tău a fost anulat. Se consideră că ar trebui să te duci la lucru. Pentru binele tău. N-ar trebui să fii singur şi să meditezi.

O fixă pe Joan Trieste, evident întrebându-se dacă ea intervenise sau nu în tentativa de sinucidere. Însă nimeni nu îl lumină.

— Aşadar, te întorci la birou împreună cu noi? Avem o groază de lucruri de făcut, o să stai acolo toată noaptea, după cum se prezintă lucrurile.

— Mulţumesc! Dar trebuie să încep să-mi aduc lucrurile, să decorez apartamentul, măcar în mică măsură.

Încă mai voia să fie singur, cu toate că aprecia intenţiile lor. Era instinctul de a se retrage, de a se ascunde, îl avea în sânge.

Joan Trieste le spuse celor doi de la CIA:

— Pot să stau eu cu el, cel puţin un timp. Doar dacă nu primesc vreun apel de urgenţă. De obicei, e unul în jurul orei cinci, când începe traficul aglomerat. Dar până atunci…

— Ascultaţi aici! rosti Chuck repezit.

Cei trei se întoarseră întrebători spre el.

— Dacă cineva vrea să se sinucidă, *voi nu-l puteţi opri.* Puteţi, eventual, să amânaţi. Probabil o psi ca Joan îl poate aduce înapoi. Dar, chiar şi mai târziu, el tot va reuşi, chiar şi adus înapoi va găsi o cale. Aşa că lăsaţi-mă în pace!

Se simţea obosit.

— La ora patru am o întâlnire cu avocatul meu, am multe lucruri de făcut. Nu pot pierde vremea stând de vorbă.

Elwood se uită la ceas.

— Te conduc eu la avocat. Putem ajunge la timp.

Îi făcu un semn scurt lui Petri.

Chuck îi zise lui Joan:

— Poate o să ne mai vedem. Cândva.

Se simţea prea obosit ca să-i mai pese.

— Mulţumesc, spuse vag.

Nu ştia precis pentru ce îi mulţumea.

Accentuând cu grijă, Joan rosti:

— Lordul Moluscă Alergătoare este în camera lui şi îţi poate citi gândurile. Dacă încerci din nou să te sinucizi, va auzi şi va interveni. Aşa că, dacă intenţionezi…

— În regulă, zise Chuck, n-o să încerc aici.

Se îndreptă spre uşă cu Elwood şi Petri încadrându-l. Joan îi urmă.

Ieşind pe coridor, văzu că uşa plasmodiului era deschisă. Uriaşa movilă galbenă se ondulă uşor, în semn de salut.

— Mulţumesc şi ţie, făcu Chuck pe jumătate ironic, apoi îşi continuă drumul, însoţit de cei doi colegi de la CIA.

În timp ce mergeau cu pneumul spre biroul lui Nat Wilder din San Francisco, Jack Elwood spuse:

— Am cerut să avem un om în echipa iniţială a *Operaţiunii Cincizeci de Minute.* O cerere de rutină care, desigur, a fost onorată.

Privi gânditor la Chuck.

— Cred că în această situaţie vom folosi un simulacru.

Chuck Rittersdorf aprobă absent. Era o procedură standard să se folosească un simulacru în cazul proiectelor care implicau facţiuni potenţial ostile. CIA avea un buget de operaţiuni redus şi nu dorea să piardă oameni.

— De fapt, continuă Elwood, simulacrul, realizat de General Dynamic la Palo Alto, este gata şi ne aşteaptă la birou. Aş dori să-l vezi.

Examină o agendă electronică, pe care o scoase din buzunarul hainei.

— Numele este Daniel Mageboom. Douăzeci şi şase de ani. Anglo-saxon. Licenţiat la Stanford, cu diplomă în ştiinţe politice. A predat un an la San Jose State, apoi s-a angajat la CIA. Asta spunem celorlalţi din cadrul proiectului, dar numai noi vom şti că este un sim care adună date. Deocamdată nu ne-am decis pe cine să stabilim ghid pentru Dan Mageboom. Poate pe Johnstone.

— Nebunul ăla, zise Chuck.

Un sim putea opera autonom într-o oarecare măsură, dar într-o operaţiune de acest gen erau necesare prea

multe decizii. Lăsat singur, Dan Mageboom s-ar fi dovedit repede a fi artificial. Ar fi mers şi ar fi vorbit, dar când ar fi venit momentul să ia o decizie strategică, atunci un operator bun, situat în deplină siguranţă la Nivelul Unu al clădirii CIA din San Francisco, trebuia să preia controlul.

Parcând pe acoperişul clădirii în care se afla biroul lui Nat Wilder, Elwood rosti meditativ:

— Mă gândeam, Chuck, că ţi-ar plăcea să-l manevrezi pe Danny. Johnstone, după cum spui şi tu, nu e cel mai bun.

Chuck se uită la el, luat prin surprindere.

— De ce? Nu e treaba mea.

CIA avea un corp de oameni pregătiţi pentru animarea simulacrelor.

— Ca o favoare, zise Elwood agale, cu privirea pierdută în traficul aerian aglomerat, care atârna ca un nor de fum deasupra oraşului. Ca să fii alături de soţia ta, într-un anume fel.

Trecu ceva timp, apoi Chuck răspunse:

— Categoric nu.

— S-o vezi, atunci.

— La ce bun?

Se simţea năucit şi furios. Şi scandalizat.

— Să fim realişti. Pentru membrii psi ai CIA este evident că o mai iubeşti. Iar noi avem nevoie de un operator cu normă întreagă pentru Dan Mageboom. Petri poate să-ţi facă scenariile vreme de câteva săptămâni. Acceptă, vezi cum îţi place, iar dacă nu, renunţi şi te întorci la ale tale. Dumnezeule, ai programat simulacre ani de zile, ar trebui să fii expert în conducerea de la distanţă, aş putea paria. Ai călători pe aceeaşi navă cu Mary, aţi ateriza pe Alpha III M2 deodată…

— Nu, repetă Chuck.

Deschise uşa pneumului şi ieşi pe platformă.

— Ne vedem mai târziu, mulţumesc pentru drum.

— Să ştii, aş putea să-ţi dau ordin să preiei postul. Aşa aş face, dacă aş considera că ar fi în interesul tău. S-ar putea chiar să fie. Uite ce o să fac: o să iau dosarul soţiei

tale de la FBI şi o să mă uit peste el. În funcţie de ce fel de persoană este…

Gesticulă.

— O să decid pe această bază.

— Ce fel de persoană ar trebui să fie pentru ca eu s-o spionez prin intermediul unui simulacru al CIA?

— O femeie la care să merite să te întorci.

Închise uşa pneumului. Petri porni motorul şi dispărură pe cerul după-amiezii. Chuck îi urmări plecând.

Gândire CIA, îşi spuse el caustic. Ei bine, ar fi trebuit să fiu deja obişnuit.

Dar Elwood avea dreptate într-o privinţă. Într-adevăr, programase multe simulacre, integrându-le o retorică persuasivă calculată. Dacă prelua comanda, nu numai că l-ar fi putut conduce cu succes pe Dan Mageboom sau cum l-o fi chemând, dar putea şi asta îl făcuse să ezite să transforme simulacrul într-un instrument delicat acordat, o maşină care să-i ghideze, să-i ademenească şi, da, chiar să-i corupă pe cei din jur. El însuşi n-ar fi putut fi atât de sofisticat, era maestru numai în munca lui.

Dan Mageboom, în mâinile lui Chuck, putea îndeplini multe în privinţa lui Mary Rittersdorf. Şi nimeni nu ştia asta mai bine decât şeful său, Jack Elwood. Nu era de mirare că de la el venise sugestia.

Care deţinea un aspect posibil sinistru. Îi repugna, se dădea înapoi, intuindu-i faţa odioasă.

Şi totuşi nu o putea alunga pur şi simplu cu o fluturare de mână, situaţia viaţa însăşi, existenţa pe Terra nu era atât de candidă.

Soluţia, poate, stătea în existenţa cuiva pe care se putea baza că va deţine controlul la distanţă. Petri, de exemplu. Cineva care să poată avea grijă de interesele lui.

Apoi se gândi: care sunt de fapt interesele mele?

Coborî reflex pe rampă, adâncit în gânduri. Pentru că o nouă idee, nu una sugerată de şeful lui, i se strecurase discret în minte.

Exista un lucru care ar fi putut fi îndeplinit în asemenea circumstanţe. Un simulacru CIA alături de Mary, pe un

satelit îndepărtat, într-un cu totul alt sistem stelar… printre membrii psihopaţi ai unei societăţi bolnave. Ceva ce ar fi putut merge, date fiind circumstanţele excepţionale.

Nu era o idee pe care să o poată discuta cu cineva, de fapt, găsea dificil să o exprime chiar şi faţă de sine însuşi. Însă era avantajoasă, comparativ cu sinuciderea, iar el aproape că o înfăptuise pe cea din urmă.

În asemenea circumstanţe chiar aş putea reuşi s-o ucid, îşi zise. Prin intermediul dispozitivului CIA, sau mai degrabă al celor de la General Dynamic. Din punct de vedere legal, aş avea şanse rezonabile să fiu achitat, deoarece un simulacru condus de la o asemenea distanţă funcţionează de multe ori de sine stătător, circuitele autonome au adesea prioritate asupra instrucţiunilor prin telecomandă la mare distanţă. Oricum, merită o încercare. La tribunal, voi pleda că simulacrul a acţionat independent; şi pot să fac rost de nenumărate documente tehnice care să dovedească că simulacrele fac adesea astfel de lucruri… istoria operaţiunilor CIA este plină de asemenea cârpăceli în punctele esenţiale.

A dovedi că eu i-am dat instrucţiuni simulacrului va rămâne în grija acuzării.

Ajunse la uşa lui Nat Wilder; se deschise şi el intră, încă adâncit în gânduri.

Poate să fie sau nu o idee bună, cu siguranţă meritele ei erau deschise dezbaterii cel puţin din punct de vedere moral, dacă nu şi practic. Dar, în orice caz, era genul de idee care odată acceptată nu mai voia să cedeze. Îi pătrunsese în minte ca o *idee fixe* şi rămăsese acolo, nu putea fi întoarsă din drum.

Fireşte, nu era nici măcar teoretic o „crimă perfectă”. Cele mai mari suspiciuni vor cădea imediat asupra lui, procurorul statului sau comitatului indiferent cine se ocupa de astfel de probleme precis va ghici foarte rapid ce s-a întâmplat. La fel şi reporterii de la homeoziare, printre care se găseau unele dintre cele mai ascuţite minţi din SUA. Dar a suspecta ceva şi a dovedi erau lucruri total

diferite.

Iar într-o oarecare măsură se putea ascunde în spatele cortinei secretului, care umbrea continuu activităţile CIA.

Între Terra şi sistemul Alpha erau aproape trei ani-lumină, o distanţă enormă. Cu siguranţă, una mult prea mare, în circumstanţe normale, pentru comiterea unei crime capitale. Multe deviaţii ale semnalului electromagnetic, la intrarea şi ieşirea din hiperspaţiu, pot fi socotite în mod rezonabil ca un factor constant. Un avocat al apărării, dacă e bun, ar putea construi un caz al naibii de solid numai pe această temă.

Iar Nat Wilder era un astfel de avocat.

5

În aceeaşi seară, după ce cinase la restaurantul Vulpea Albastră, îl sună acasă pe şeful său, Jack Elwood.

— Aş vrea să-l văd pe cel numit Dan Mageboom, declară el prudent.

Pe micul ecran video, faţa şefului se încreţi într-un zâmbet.

— În regulă. E destul de simplu, du-te acasă în apartamentul ăla ruinat în care te-ai instalat şi o să-i spun lui Dan să treacă pe acolo. Acum e la mine, spală vasele în bucătărie. Ce te-a făcut să te decizi?

— Nimic anume, zise Chuck şi încheie convorbirea.

Se întoarse în apartamentul lui. Seara, cu vechea lampă hodorogită aprinsă, camera era mai deprimantă ca niciodată, iar el se aşeză să-l aştepte pe Dan.

Auzi, aproape imediat, o voce pe coridor, o voce de bărbat, întrebând de el. Apoi gândurile plasmodiului ganymedean se formară în creierul lui: „Domnule Rittersdorf, pe hol e un domn care te caută; deschide-i te rog uşa şi întâmpină-l.”

Chuck se duse la uşă şi o deschise.

În hol stătea un bărbat de vârstă medie, scund, cu o

burtă proeminentă, purtând un costum demodat.

— Dumneata eşti Rittersdorf? întrebă omul, acru. Doamne, ce văgăună. E plin de ciudaţi non-terrani. Ce caută un terran aici?

Îşi şterse faţa roşie şi transpirată cu o batistă.

— Sunt Bunny Hentman. Tu eşti scenaristul, nu-i aşa? Sau e o greşeală?

— Scriu scenarii pentru simulacre.

Era, bineînţeles, aranjamentul lui Mary. Voia să se asigure că are un venit bun, ca s-o întreţină după despărţire.

— Cum de nu m-ai recunoscut? zise Hentman supărat. Nu sunt celebru în toată lumea? Sau poate nu te uiţi la televizor.

Pufăi iritat din trabuc.

— Aşadar, sunt aici, chiar aici. Vrei să lucrezi pentru mine sau nu? Ascultă, Rittersdorf, eu nu sunt obişnuit să cerşesc. Dar lucrările tale sunt bune, trebuie să recunosc. Unde e camera ta? Sau trebuie să stau afară pe hol?

Văzu uşa pe jumătate deschisă a apartamentului, porni imediat într-acolo, şi dispăru înăuntru.

Gândindu-se rapid, Chuck îl urmă. Evident, nu exista o cale uşoară de a scăpa de Hentman. Dar, de fapt, nu avea nimic de pierdut prin prezenţa lui. Putea fi un bun test al eficienţei simulacrului Dan Mageboom.

— Trebuie să înţelegi, îi spuse lui Hentman, închizând uşa, că eu nu-mi doresc în mod special această slujbă.

— Sigur, sigur, făcu Hentman dând din cap. Ştiu, eşti un patriot, îţi place să modelezi spioni. Ascultă!

Flutură un deget către Chuck:

— Te pot plăti de trei ori mai mult decât ei. Şi vei avea mult mai multă libertate la scris. Cu toate că, fireşte, eu am cuvântul final în privinţa a ce se foloseşte şi cum e formulat.

Privi cu oroare de jur-împrejurul apartamentului.

— Înfiorător. Îmi aminteşte de copilăria mea din Bronx. Vreau să spun, asta înseamnă cu adevărat sărăcie. Ce s-a întâmplat? Nevastă-ta te-a curăţat de tot prin acordul de

divorţ?

Ochii lui, inteligenţi şi plini de compasiune, licăriră.

— Da, poate să fie rău. Cunosc situaţia. Am divorţat de trei ori, şi de fiecare dată m-a costat ca naiba. Legea e de partea femeii. Nevasta asta a ta e atrăgătoare, dar… – gesticulă – nu ştiu. E cam rece. Înţelegi ce vreau să spun? Oarecum… intenţionat. Nu te invidiez. Cu o astfel de femeie, ai vrea să fii sigur că nu există încurcături legale în care să fii implicat. Trebuie să te asiguri că e în afara legii. Adică să te limitezi la o aventură.

Îl studie pe Chuck.

— Dar tu eşti genul de bărbat care se căsătoreşte, îmi dau seama. Joci cinstit. O femeie ca ea poate să te calce în picioare. Şi să te lase mai aplatizat decât un cur de vierme.

Răsună o bătaie în uşă. În acelaşi timp gândurile plasmodiului ganymedean, Lordul Moluscă Alergătoare, se formară în mintea lui Chuck:

„Un al doilea vizitator, domnule Rittersdorf. De data asta un bărbat mai tânăr.”

— Scuză-mă, îi zise lui Bunny Hentman.

Se îndreptă spre uşă şi o deschise.

— Cine face şmecheria cu vorbitul în minte? murmură Hentman în spatele lui.

Un bărbat tânăr, cu o faţă pasională, arătos şi minunat înţolit în cele mai moderne haine Harding Brothers, vorbi, când dădu cu ochii de Chuck:

— Domnul Rittersdorf? Sunt Daniel Mageboom. Domnul Elwood m-a rugat să trec pe aici.

Era o realizare bună, nu şi-ar fi dat seama niciodată. Şi, înţelegând asta, Chuck se simţi mândru.

— Sigur, intră, răspunse, şi conduse simulacrul în apartamentul prăpădit. Domnule Mageboom, acesta este faimosul comic de televiziune Bunny Hentman. Ştii, ya-ya, bum-bum Hentman, care aleargă într-un costum de iepure cu ochii cruciş şi urechile fluturând.

— Ce onoare, zise tânărul, întinzând mâna.

Se salutară, măsurându-se reciproc.

— M-am uitat de multe ori la emisiunea dumneavoastră.

O serie neîntreruptă de râsete.

— Mda, murmură Bunny Hentman, privind cu asprime la Chuck.

Acesta îi explică:

— Dan este un nou angajat la biroul meu, ne întâlnim pentru prima dată.

Adăugă:

— De acum încolo voi lucra cu el.

— Ba nu, zise Hentman energic. O să lucrezi cu mine, nu pricepi? Am contractul la mine, mi-am pus avocaţii să-l redacteze.

Scormoni prin buzunarul hainei, încruntându-se.

— V-am întrerupt? întrebă Mageboom, retrăgându-se circumspect. Pot veni mai târziu, domnule Rittersdorf. Chuck, dacă îmi permiţi să-ţi spun aşa.

Hentman se uită la el. Apoi, ridicând din umeri, începu să despacheteze contractul.

— Uite aici. Aşa o să fii plătit – îşi scutură trabucul. Biroul ăsta de spionaj te poate plăti la fel? Vreau să spun, să faci America să râdă este ceva patriotic, ajută moralul şi-i învinge pe comunişti. De fapt, e chiar mai patriotic decât ceea ce faci tu. Simulacrele astea sunt toate nişte boaşe reci, îmi dau fiori.

— Sunt de acord, interveni Dan Mageboom. Dar, domnule Hentman, mai există o latură a argumentului, dacă vă pot răpi o clipă, ca să vă explic. Domnul Rittersdorf, Chuck, face o treabă pe care nimeni altcineva nu o poate face. Programarea simulacrelor este o artă. Fără o programare expertă, ele nu sunt decât nişte matahale şi oricine, chiar şi un copil, le poate distinge de persoanele adevărate. Dar programate corect…

Zâmbi.

— Nu aţi văzut niciodată în acţiune unul dintre simulacrele lui Chuck. Este incredibil.

Adăugă.

— Şi domnul Petri face o treabă bună. De fapt chiar mai bună în unele aspecte.

Evident, acest simulacru fusese programat de Petri. Şi

punea o vorbă bună pentru el. Chuck nu-şi putu reprima un rictus.

— Poate ar trebui să-l angajez pe Petri ăsta, zise posomorât Bunny Hentman. Dacă e chiar aşa de bun.

— Pentru scopurile dumneavoastră, spuse Mageboom, Petri ar putea fi mai bun. Cunosc elementul care vă atrage la scenariile lui Chuck, dar există o problemă: este aleator. Mă îndoiesc că şi-ar putea păstra utilitatea pe termen îndelungat, aşa cum ar trebui, pentru scopurile dumneavoastră. Însă ca ingredient printre multe altele…

— Las-o baltă, i-o tăie Hentman.

Se întoarse spre Chuck:

— Nu-mi plac conversaţiile în trei. Nu putem merge în altă parte?

Dan Mageboom îl irita în mod vizibil… părea să simtă că ceva nu era în regulă.

În mintea lui Chuck se formară din nou gândurile plasmodiului.

„Fata aceea splendidă, deşi ar avea nevoie de o mărire a sfârcurilor, după cum ai observat şi tu, tocmai intră în clădire, domnule Rittersdorf, căutându-te. I-am spus deja să urce.”

Bunny Hentman, care recepţiona evident gândurile plasmodiului, gemu disperat:

— Nu există nici o posibilitate să stăm de vorbă? Acum *asta* cine naiba mai e?

Se răsuci cu faţa spre uşă, uitându-se urât la ea.

— Domnişoara Trieste nu va interveni în conversaţie, domnule Hentman, zise Dan Mageboom, iar Chuck îi aruncă o privire simulacrului, surprins că avea o opinie despre Joan.

Era telecomandat, îşi dădu seama imediat. Evident că nu era vorba de o programare, Petri îl conducea de la sediul CIA din San Francisco.

Uşa se deschise şi Joan Trieste apăru în prag, ezitând, îmbrăcată într-un pulover gri, fără ciorapi, dar purtând pantofi cu tocuri înalte.

— Te deranjez, Chuck? întrebă. Domnule Hentman, zise

şi se îmbujoră. V-am privit de sute de ori şi cred că sunteţi cel mai mare comediant în viaţă. La fel de mare ca Sid Ceasar şi toţi cei de pe vremuri.

Cu ochii sclipitori, se îndreptă spre el, rămânând aproape, dar evitând cu grijă să-l atingă.

— *Tu* eşti prieten cu Bunny Hentman? îl întrebă pe Chuck. Mi-ar fi plăcut să-mi fi spus.

— Încercăm, mormăi Hentman, să încheiem o afacere. Dar vom reuşi?

Transpirând abundent, începu să se învârtă prin micul living.

— Mă dau bătut, anunţă. Nu te pot angaja, nici nu se pune problema. Cunoşti prea mulţi oameni. Se presupune că scriitorii sunt caractere retrase, ducând vieţi singuratice.

Joan Trieste nu închisese uşa, iar acum peste prag ondula uşor plasmodiul.

„Domnule Rittersdorf, am de rezolvat o problemă urgentă cu tine, în particular. Ai putea traversa coridorul până în apartamentul meu pentru o clipă, te rog?”

Hentman se întoarse cu spatele, scâncind de frustrare, se îndreptă spre fereastră şi se opri acolo, uitându-se afară.

Nedumerit, Chuck însoţi plasmodiul pe coridor, spre apartamentul acestuia.

„Închide uşa şi apropie-te de mine. Nu vreau să-mi audă gândurile şi ceilalţi.”

Bărbatul se supuse.

„Acea persoană, Dan Mageboom, gândi ganymedeanul cu intensitate scăzută, nu este o fiinţă umană, este artificial. Nu există în el personalitate, îl conduce cineva de la distanţă. M-am gândit că ar trebui să te avertizez, fiindcă la urma urmelor eşti vecinul meu.”

— Mulţumesc, zise Chuck, dar ştiu.

Acum însă se simţea stânjenit. Nu era bine să-i spioneze gândurile, având în vedere direcţia în care o luaseră recent.

— Ascultă, începu, dar plasmodiul i-o luă înainte.

„Am parcurs deja acel material din mintea ta, îl informă. Ostilitatea faţă de soţia ta, impulsurile criminale. Toată lumea are într-un moment sau altul astfel de impulsuri, şi în orice caz ar fi nepotrivit din partea mea să le comentez cu altcineva. La fel ca un preot sau ca un doctor, un telepat trebuie…”

— Să nu mai vorbim, zise Chuck.

Faptul că ganymedeanul avea cunoştinţă de intenţiile sale, le punea într-o cu totul altă lumină. Poate nu era înţelept să continue. Dacă acuzarea îl putea aduce pe Lordul Moluscă Alergătoare la tribunal…

„Pe Ganymede, răzbunarea este sanctificată. Dacă nu mă crezi, pune-l să caute pe avocatul tău, domnul Nat Wilder. În nici un caz eu nu deplâng direcţia preocupărilor tale, sunt infinit de preferat impulsului sinucigaş anterior, care este contrar naturii.”

Chuck porni spre uşă.

„Aşteaptă. Încă o chestiune. În schimbul tăcerii mele… aş dori o favoare.”

Deci fusese o capcană. Nu era surprins. La urma urmelor, Lordul Moluscă Alergătoare era un afacerist.

„Insist, domnule Rittersdorf, să acceptaţi slujba pe care v-o oferă domnul Hentman în acest moment.”

— Dar slujba mea la CIA?

„Nu trebuie să renunţi la ea, poţi păstra ambele posturi.” Gândurile plasmodiului erau încrezătoare. „Dar, hm, la lumina lunii.”

— „La lumina lunii.” Unde ai învăţat expresia?

„Sunt expert în societatea terrană. Aşa cum văd eu lucrurile, ziua vei lucra pentru CIA, iar pentru Bunny Hentman noaptea. Ca să reuşeşti, vei avea nevoie de droguri, stimulente talamice din clasa hexo-amfetaminelor, care sunt ilegale pe Terra. Însă eu îţi pot face rost, am relaţii în afara planetei şi pot procura uşor droguri. Nu vei mai avea deloc nevoie de somn, odată ce creierul tău va fi stimulat de…”

— O zi de lucru de şaisprezece ore! Mai bine ar fi să te las să te duci la poliţie.

„Ba nu, replică plasmodiul. Pentru că iată care va fi consecinţa: te vei abţine de la crimă, ştiind că intenţiile tale sunt dinainte limpezi pentru autorităţi. Aşadar, nu o vei înlătura pe femeia cea rea, îţi vei abandona planul şi-i vei permite să trăiască.”

— De unde ştii că Mary este o „femeie rea”? întrebă Chuck.

De fapt, gândi, ce ştii tu despre femeile terrane?

„Din gândurile tale am aflat despre seria de mici sadisme pe care doamna Rittersdorf ţi le-a aplicat de-a lungul anilor. Fără îndoială, este ceva diabolic, după standardele oricărei culturi. Din cauza asta tu eşti bolnav şi nu poţi percepe realitatea corect. De exemplu, observă cum opui rezistenţă ofertei extrem de dezirabile a domnului Hentman.”

Se auzi o bătaie în uşa apartamentului. Se deschise şi apăru Bunny Hentman încruntat.

— Trebuie să plec. Care este răspunsul, domnule Rittersdorf? Da sau nu? Şi dacă te alături organizaţiei mele nu trebuie să aduci cu tine vreun organism gelatinos non-terran, vii singur.

Gândurile plasmodiului radiară:

„Domnul Rittersdorf va accepta amabila dumneavoastră ofertă, domnule Hentman.”

— Tu ce eşti, întrebă Bunny Hentman, agentul lui?

„Sunt colegul domnului Rittersdorf”, declară.

— Bine, zise Hentman, întinzându-i contractul lui Chuck. Aici e vorba de un angajament de opt săptămâni, un scenariu de o oră întreagă pe săptămână, şi participarea săptămânală la o şedinţă cu ceilalţi scenarişti. Salariul tău este de două mii de piei TERPLAN pe săptămână. În regulă?

Era mai mult decât în regulă, era de două ori mai mult decât se aşteptase. Luă contractul şi semnă, în timp ce plasmodiul îl privea.

— Sunt martor la semnare, zise Joan Trieste.

Intrase şi ea în cameră şi stătea în apropiere. Semnă ca martor pe trei exemplare, care se întoarseră la Bunny

Hentman. Le înghesui în buzunarul de la haină, apoi îşi aminti că una ar trebui să rămână la Chuck, o scoase şi i-o înmână.

„Felicitări! Trebuie să sărbătorim.”

— Eu nu, replică Bunny Hentman. Sunt nevoit să plec. Pe curând, Rittersdorf. Ţinem legătura. Să-ţi instalezi un videofon în peticul ăla putred şi bun de nimic în care locuieşti. Sau să te muţi într-un apartament mai bun.

Uşa Lordului Moluscă Alergătoare se închise în urma lui.

„Noi trei putem sărbători. Ştiu un bar unde servesc şi non-terrani. Fac eu cinste, adică plătesc eu.”

— Bine, acceptă Chuck. Oricum, nu voia să fie singur, iar dacă rămânea în apartament îi dădea o ocazie în plus lui Mary să-l găsească.

Când deschiseră uşa, descoperiră, spre surpriza colectivă, faţa familiară a unui tânăr bucălat aşteptând în hol. Era Dan Mageboom.

— Îmi pare rău, se scuză Chuck. Am uitat de tine.

„Mergem să sărbătorim, îi explică plasmodiul lui Mageboom, târându-se afară din apartament. Eşti şi tu invitat, în ciuda faptului că nu ai minte şi eşti o simplă carcasă goală.”

Joan Trieste aruncă priviri încărcate de curiozitate, mai întâi spre Mageboom, apoi spre Chuck. Acesta îi spuse în loc de explicaţie:

— Mageboom este un robot CIA, condus din biroul nostru din San Francisco.

Întorcându-se spre Mageboom, întrebă:

— Cine e? Petri?

Zâmbind, Dan răspunse:

— În momentul de faţă, sunt un circuit independent, domnule Rittersdorf. Domnul Petri s-a întrerupt atunci când ai părăsit apartamentul. Nu-i aşa că mă descurc bine? Vezi, credeai că sunt condus şi nu sunt.

Simulacrul părea încântat de sine însuşi.

— De fapt, declară el, pot acţiona întreaga seară pe autocircuit, pot să ies la bar cu voi, să beau şi să

sărbătoresc, să mă comport ca o persoană reală, din unele puncte de vedere chiar mai bine.

Deci acesta, se gândi Chuck, coborând rampa, este instrumentul prin care ar trebui să mă răzbun pe soţia mea.

Prinzându-i gândurile, plasmodiul îl atenţionă: „Aminteşte-ţi, domnule Rittersdorf, că domnişoara Trieste face parte din Departamentul de Poliţie din Ross.”

— Într-adevăr, aşa e, confirmă Joan.

Deci auzise gândurile ganymedeanului, dar nu şi pe ale lui Chuck.

— De ce i-ai spus asta domnului Rittersdorf? îl întrebă ea pe Lord.

„M-am gândit că din acest motiv nu ai fi de acord cu activitatea amoroasă din partea lui.”

Explicaţia păru să o satisfacă.

— Cred, i se adresă plasmodiului, că ar trebui să-ţi vezi de treburile tale. Telepatia v-a făcut pe voi, ganymedenii, nişte fiinţe tare sâcâitoare.

Suna ca şi cum ar fi fost supărată.

„Îmi pare rău dacă ţi-am judecat greşit dorinţele, domnişoară Trieste. Iartă-mă!” Gândi pentru Chuck: „Se pare că domnişoara Trieste *s-ar bucura* de o activitate amoroasă din partea ta.”

— Pentru numele lui Dumnezeu, se plânse Joan. Vezi-ţi de treburile tale, te rog! Abandonează subiectul, bine?

Se făcuse palidă.

„E dificil, gândi plasmodiul posomorât, către nimeni anume, să le mulţumeşti pe fetele terrane.”

Pe tot restul drumului către bar avu grijă să nu mai gândească nimic.

Mai târziu, pe când stăteau într-un separeu, ganymedeanul formând o movilă mare şi galbenă pe un scaun îmbrăcat în imitaţie de piele, Joan Trieste spuse:

— Chuck, cred că e minunat că o să lucrezi pentru Bunny Hentman. Ce palpitant trebuie să fie.

„Domnule Rittersdorf, mie mi se pare că trebuie, pe cât posibil, să te abţii să o informezi pe soţia ta de faptul că ai

două slujbe. Dacă ar şti, ar cere o sumă mai mare drept pensie alimentară.”

— Într-adevăr, fu de acord Chuck.

Era un sfat bun.

„Întrucât va afla că lucrezi pentru domnul Hentman, ar fi mai bine să recunoşti acest lucru, ascunzând păstrarea postului la CIA. Roagă-i pe colegii de acolo, în special pe superiorul tău direct, domnul Elwood, să te acopere.”

Bărbatul aprobă din cap.

„Rezultatul acestui fapt, adică situaţia deosebită de a avea două slujbe simultan, ar însemna că, în ciuda partajului şi a plăţii pensiei alimentare, îţi va rămâne destul să trăieşti confortabil. Te-ai gândit?”

Sincer, nu privise atât de mult înainte. Plasmodiul era mult mai chibzuit decât el, şi asta îl necăjea.

„Poţi să observi cât de limpede îţi înţeleg eu interesele. Insistenţa mea pentru a accepta oferta domnului Hentman…”

Joan Trieste interveni:

— Mi se pare oribil modul în care voi, ganymedenii, vă jucaţi de-a Dumnezeu cu vieţile terranilor.

Se uită supărată la el.

„Dar gândeşte-te, răspunse plasmodiul politicos, că eu v-am făcut cunoştinţă, ţie şi domnului Rittersdorf. Şi prevăd – deşi admit că nu sunt un precog – o intensă şi reuşită activitate din partea voastră în sfera sexualităţii.”

— Taci, zise Joan agresivă.

După sărbătorirea de la bar, Chuck părăsi plasmodiul, se descotorosi de Dan Mageboom, chemă un jet-taxi şi o însoţi pe Joan Trieste înapoi la apartamentul ei.

În timp ce călătoreau împreună pe bancheta din spate, tânăra spuse:

— Mă bucur că am scăpat de compania Lordului Moluscă Alergătoare, e o pacoste, îţi citeşte gândurile tot timpul. Dar e adevărat că ne-a făcut cunoştinţă…

Se întrerupse, aplecând capul şi ascultând atent.

— A avut loc un accident.

Imediat dădu noi instrucţiuni taxiului.

— E nevoie de mine. A fost o victimă.

Când ajunseră la locul accidentului, găsiră un jetcopter răsturnat: la aterizare, rotorul cedase şi vehiculul se zdrobise de peretele unei clădiri, aruncându-şi pasagerii în afară. Sub o pătură improvizată în grabă din haine şi pulovere, un bătrân zăcea palid şi tăcut. Poliţiştii îndepărtau pe toată lumea, iar Chuck îşi dădu seama că aceasta era victima.

Imediat, Joan se grăbi într-acolo. Chuck o însoţi, constatând că poliţia îl lasă să treacă. Deja sosise o ambulanţă. Tremura nerăbdătoare, dornică să-şi înceapă drumul spre Spitalul din Ross.

Aplecându-se, Joan studie mortul.

— Cu trei minute în urmă, zise, pe jumătate pentru sine, pe jumătate pentru Chuck. Gata. Aşteaptă doar o clipă, o să-l aduc înapoi cu cinci minute.

Examină actele decedatului; i le înmânase unul dintre poliţişti.

— Domnul Earl B. Ackers, murmură, apoi închise ochii. Asta îl va afecta numai pe domnul Ackers, îi spuse lui Chuck. Cel puţin aşa ar trebui. Dar niciodată nu-i sigur…

Faţa i se schimonosi, umflându-se pe măsură ce se concentra.

— Mai bine te-ai îndepărta. Aşa n-o să fii afectat.

Ridicându-se, plecă să hoinărească prin aerul răcoros al nopţii, fumând o ţigară şi ascultând zarva radiourilor din maşinile poliţiei. Se adunase lumea şi traficul decurgea greu, dirijat de poliţişti.

Ce fată ciudată cu care să te amesteci, cugetă el. Membru al unui departament de poliţie şi o psi… Mă întreb ce ar face dacă ar şti la ce mă gândesc în privinţa simulacrului Daniel Mageboom. Probabil Lordul Moluscă Alergătoare are dreptate, ar fi o catastrofă să afle.

Joan strigă, făcându-i semn cu mâna:

— Vino aici!

Porni grăbit.

Sub păturile improvizate, bătrânul respira, pieptul se

ridica şi cobora încet şi pe buze i se formaseră mici bule de salivă.

— S-a întors cu patru minute înapoi în timp. Trăieşte din nou, dar e după accident. E tot ce am putut să fac.

Făcu semn din cap simulacrelor spitalului, care se apropiară imediat şi se aplecară peste rănit. Cu ajutorul a ceea ce părea un dispozitiv de scanare cu raze X, simulacrul şef studie anatomia bărbatului rănit, căutând problemele cele mai grave. Apoi se întoarse spre însoţitorul lui, schimbară idei şi imediat subordonatul îşi deschise pieptul metalic în lateral şi scoase o cutie de carton pe care o desfăcu.

Cutia conţinea o splină artificială. Chuck văzu, în luminile aruncate de maşinile poliţiei, informaţiile înscrise pe cartonul aruncat. Acum simulacrele începuseră să opereze la faţa locului. Unul îi administra un anestezic local, iar celălalt, utilizând o mână chirurgicală complexă, începu să taie în peretele abdominal al rănitului.

— Putem pleca, îi spuse Joan, întrerupându-l din urmărirea atentă a muncii simulacrelor. Eu mi-am făcut treaba.

Cu mâinile în buzunarele hainei, scundă şi slabă, se înapoie la taxi, urcă şi se aşeză aşteptându-l. Arăta obosită.

În timp ce se îndepărtau de locul accidentului, Chuck spuse:

— E pentru prima dată când văd simulacre medicale la lucru.

Fusese impresionant. Îl făcea şi mai conştient de enormele posibilităţi oferite de pseudo-oamenii artificiali construiţi şi dezvoltaţi de General Dynamics. Văzuse, bineînţeles, de nenumărate ori simulacrele CIA, dar nu era nici pe departe asemănătoare. Era ceva diferit, la modul esenţial. Aici inamicul nu era reprezentat de un alt grup de fiinţe umane, având convingeri politice diferite, aici inamicul era moartea.

Iar în cazul simulacrului Daniel Mageboom avea să fie diametral opus. Moartea, în loc să se lupte cu ea, va fi încurajată.

Evident, după ce tocmai fusese martor la aşa ceva, nu-i putea spune lui Joan Trieste ce avea de gând. Iar în acest caz, nu se impunea să n-o mai întâlnească? Părea aproape un act sinucigaş să pui la cale o crimă, fiind în acelaşi timp în compania unui angajat al poliţiei – oare *voia* să fie prins? Era un impuls sinucigaş greşit?

— O jumătate de pielicea pentru gândurile tale, zise Joan.

— Poftim?

Clipi.

— Eu nu sunt ca Lordul Moluscă Alergătoare, nu-ţi pot citi mintea. Pari foarte sobru, presupun că e vorba de problemele tale în căsnicie. Aş vrea să existe un mod în care să te pot înveseli.

Cugetă.

— Când o să ajungem la mine intrăm şi…

Se îmbujoră imediat, amintindu-şi evident gândurile plasmodiului.

— Doar să bem ceva, spuse ea hotărât.

— Mi-ar plăcea, răspunse el, amintindu-şi de asemenea ce prezisese Lordul Moluscă Alergătoare.

— Uite ce e, numai pentru că băgăreţul ăla îşi bagă pseudopodele sau ce are el în vieţile noastre, nu înseamnă că…

Se întrerupse exasperată, cu ochii lucindu-i vioi:

— Dă-l naibii! Ştii, poate fi foarte periculos. Ganymedenii sunt atât de ambiţioşi… îţi aminteşti în ce condiţii au intrat în Războiul Terra-Alpha? Şi toţi sunt la fel ca el – un milion de fiare încinse, azvârlind mereu posibilităţi.

Fruntea i se încreţi.

— Poate ar fi bine să te muţi din clădirea aia, Chuck. Să fii departe de el.

E puţin cam târziu, îşi dădu seama cu obiectivitate.

Ajunseră la blocul lui Joan. Era o construcţie modernă şi agreabilă, cu o arhitectură extrem de simplă şi, ca toate clădirile noi, în cea mai mare parte subterană. În loc să se ridice, pătrundea în adâncime.

— Locuiesc la etajul şaisprezece, zise Joan, în timp ce coborau. Într-un fel, e ca şi cum aş trăi într-o mină… e rău dacă eşti claustrofob.

O clipă mai târziu, la uşă, pe când scotea cheia şi o introducea în încuietoare, adăugă filozofic:

— În orice caz, e o bună măsură de siguranţă dacă alphanii atacă din nou. Sunt cincisprezece etaje între noi şi bomba H.

Deschise uşa. Luminile apartamentului se aprinseră, o strălucire blândă, ceţoasă.

Un fulger luminos izbucni, apoi se stinse. Chuck, orbit, strânse din ochi şi văzu, stând în mijlocul camerei cu un aparat de filmat în mână, un bărbat pe care îl recunoscu. Îl recunoscu şi nu-i plăcu deloc.

— Salut, Chuck, zise Bob Alfson.

— Cine-i ăsta? întrebă Joan. Şi de ce ne fotografiază?

Alfson răspunse:

— Păstrează-ţi calmul, domnişoară Trieste. Sunt avocatul soţiei amantului dumitale. Avem nevoie de probe pentru procesul care, apropo – se uită la Chuck –, este programat la tribunal lunea următoare, la ora zece dimineaţa, cu judecătorul Brizzolara.

Zâmbi.

— L-a devansat. Soţia ta vrea să se încheie cât mai curând posibil.

— Afară cu tine! zise Chuck.

Pornind spre uşă, Alfson replică:

— Cu bucurie. Filmul pe care l-am folosit – sunt convins că ai întâlnit aşa ceva la CIA – este scump, dar util.

Le explică lui Chuck şi lui Joan:

— Tocmai am luat o imagine Agfom. Vă spune ceva? Am aici nu un instantaneu de acum, ci înregistrarea a ceea ce se va întâmpla aici în decursul următoarei jumătăţi de oră. Cred că-l va interesa pe judecătorul Brizzolara.

— Nimic nu se va întâmpla în următoarea jumătate de oră, zise Chuck, pentru că eu plec.

Trecu pe lângă avocat şi ieşi pe coridor. Trebuia să se îndepărteze cât mai repede posibil.

— Cred că te înşeli, spuse Alfson. Sunt convins că va apărea ceva valoros pe film. Oricum, ce-ţi pasă? Nu e decât un dispozitiv tehnic prin care Mary poate obţine sentinţa. Este nevoie şi de o prezentare oficială a dovezii. Nu văd ce rău ar putea să-ţi facă.

Năucit, Chuck se întoarse:

— Încălcarea intimităţii…

— Doar ştii că nu a existat intimitate pentru nimeni în ultimii cincizeci de ani. Lucrezi pentru o agenţie de spionaj, nu-ţi bate joc de mine, domnule Rittersdorf.

Ieşi pe coridor, trecu de Chuck şi porni fără grabă spre lift.

— Dacă vrei o copie a filmului…

— Nu.

Îl urmări pe avocat până dispăru din raza vizuală.

— Mai bine ai veni înăuntru. Oricum, e deja pe film, spuse Joan.

Îi ţinu uşa deschisă şi în final, ezitând, păşi înăuntru.

— E ilegal ce face, bineînţeles. Dar presupun că se întâmplă mereu la procese.

Intrând în bucătărie, începu să pregătească băuturile; se auzea clinchetul paharelor.

— Ce părere ai de nişte Mercury Slumps? Am o sticlă întreagă de…

— Orice, răspunse Chuck brutal.

Joan îi aduse băutura, iar el o acceptă reflex.

O să mă răzbun, îşi zise în sinea lui. Gata, am hotărât! *Mă lupt pentru viaţa mea!*

— Pari trist, observă Joan. Chiar te supără omul ăsta care ne-a aşteptat. Care se bagă în vieţile noastre. Mai întâi Lordul Moluscă Alergătoare, şi tocmai acum când…

— Încă mai e posibil să faci ceva în secret. Ceva despre care să nu ştie nimeni.

— Ca de exemplu ce?

Nu răspunse nimic, sorbi din băutură.

De pe rafturile aflate la înălţimea capului, pisicile săriră jos. Trei motani portocalii bătrâni şi unul pestriţ de rasă manx, apoi mai mulţi pisoi pe jumătate siamezi, cu feţe pufoase şi mustăcioase, un motan tânăr, negru şi suplu, şi, cu dificultate, o femelă gestantă. Pisicile, însoţite de un câine scund, se înghesuiră în jurul picioarelor lui Ignatz Ledebur, împiedicându-i înaintarea, în încercarea lui de a părăsi baraca.

În faţă zăceau bucăţi dintr-un şobolan mort. Câinele, un şoricar, îl prinsese, iar pisicile mâncaseră ceea ce doriseră. Ignatz le auzise în zori mârâind. Îi părea rău pentru şobolan, care probabil căutase prin gunoaiele înălţate de ambele laturi ale unicei uşi a barăcii. La urma urmelor, şi şobolanul avea dreptul la viaţă, la fel ca orice fiinţă. Dar, desigur, câinelui nu-i păsa, a ucide era un instinct înrădăcinat în fiinţa lui lipsită de tărie. Aşa că nu era implicată nici o vină morală, şi oricum şobolanii îl înspăimântau. Spre deosebire de semenii lor de pe Terra, aceştia aveau labe agile, puteau lucra arme rudimentare. Erau inteligenţi.

În faţa lui Ignatz se aflau rămăşiţele ruginite ale unui tractor autonom, de mult scos din funcţiune. Fusese depozitat acolo cu câţiva ani în urmă, cu vaga idee că ar mai putea fi reparat. Între timp, cei cincisprezece (sau să fi fost şaisprezece?) copii ai lui Ignatz se jucau pe el, făcând circuitele rămase să stea de vorbă cu ei.

Nu văzu ce căuta: o cutie goală de plastic pentru lapte, cu care să aprindă focul de dimineaţă. Aşadar, va trebui să rupă o bucată dintr-o scândură. Începu să scotocească prin grămada uriaşă de lemne aruncate lângă baracă după una suficient de fragilă ca să o rupă sprijinind-o de tinda barăcii şi sărind pe ea.

Aerul dimineţii era rece iar el tremura, dorindu-şi să nu fi pierdut haina de lână. Într-una dintre lungile lui plimbări, se întinsese să se odihnească, punându-şi haina sub cap drept pernă… când se trezise o uitase acolo. Şi gata cu haina. Bineînţeles, nu-şi putea aminti unde se

întâmplase, ştia doar vag că se îndrepta spre Adolfville, poate la distanţă de zece zile de mers.

O femeie dintr-o baracă învecinată – fusese a lui, pentru scurt timp, dar se plictisise de ea, după ce îi dăruise doi copii – apăru şi strigă frenetic la un ţap mare şi alb, care pătrunsese într-o grădină de legume. Ţapul continuă să mănânce, aproape până când femeia ajunse în dreptul lui, apoi se aplecă, lovi cu picioarele din spate şi făcu un salt, ieşind din raza ei de acţiune, cu frunzele de sfeclă încă atârnându-i din bot. Un cârd de raţe, speriate de întâmplare, măcăiră în diferite stadii de panică şi se împrăştiară, iar Ignatz izbucni în râs. Raţele luau lucrurile atât de în serios.

După ce sparse scândura pentru foc, se întoarse în baracă, urmat în continuare de pisici, cărora le închise uşa în nas, dar nu înainte ca un pisoi să reuşească să se strecoare, apoi se lăsă pe vine lângă vatra de fontă şi începu să pregătească focul.

Pe masa din bucătărie, soţia sa actuală, Elsie, dormea sub o grămadă de pături. Nu avea să se trezească până când nu aprindea focul şi prepara cafeaua. Nu o acuza. În dimineţile reci, nimănui nu-i plăcea să se scoale, abia dimineaţa târziu Gandhitown se mişca, bineînţeles, cu excepţia hebilor care hoinăreau toată noaptea.

Din unicul dormitor al barăcii apăru un copilaş în pielea goală, şi rămase cu degetul mare în gură, privindu-l în linişte cum aprindea focul.

În spatele copilului se auzea urlând televizorul. Sunetul mergea, dar nu şi imaginea. Copiii nu puteau să privească, numai să asculte. Ar trebui să-l repar, îşi zise Ignatz în sinea lui, dar nu simţi nici o grabă. Înainte ca antena TV de pe Culmea Da Vinci să intre în funcţiune, viaţa fusese mai simplă.

Când se apucă de cafea, descoperi că o parte din cafetieră lipsea. Aşa că, în loc să piardă timpul căutând, puse de o cafea fiartă. Încălzi o cratiţă cu apă pe arzătorul cu propan, apoi, când dădu clocotul, aruncă înăuntru un pumn mare, fără măsură, de boabe măcinate. Aroma

bogată, caldă, umplu baraca. Inhală cu recunoştinţă.

Stătea acolo lângă sobă, Dumnezeu ştie de cât timp, mirosind cafeaua, ascultând trosnetul focului care încălzea cabana, când, treptat, descoperi că avea o viziune.

Încremenit, rămase locului. Între timp, pisoiul care se strecurase înăuntru reuşi să se caţere în chiuvetă, unde găsi o grămadă de resturi din seara trecută. Mânca lacom, sunetele şi imaginea lui amestecându-se cu alte sunete şi imagini. Iar viziunea deveni mai puternică.

— Vreau terci de porumb la micul dejun, anunţă copilul dezbrăcat, din uşa dormitorului.

Ignatz Ledebur nu răspunse, viziunea îl ţinea pe un alt tărâm. Sau, mai degrabă, pe un tărâm atât de real, încât nu avea un loc anume. Ştergea dimensiunile spaţiale, nu era nici acolo, nici aici. Iar în termeni temporali…

Părea să fi existat dintotdeauna, dar în privinţa acestui aspect nu avea certitudini. Poate că ceea ce vedea el nu exista deloc în timp, nu avea început şi, indiferent ce ar fi făcut, nu avea nici sfârşit, pentru că era prea mare. Poate scăpase cu totul din graniţele timpului.

— Hei, murmură Elsie somnoroasă. Unde-i cafeaua mea?

— Aşteaptă! zise el.

— Să aştept? La naiba, îi simt mirosul. Unde e?

Se ridică anevoie în şezut, aruncând păturile într-o parte, cu trupul gol şi sânii atârnând.

— Mă simt îngrozitor. Îmi vine să vomit. Presupun că puştii ăia ai tăi sunt în baie.

Alunecă jos de pe masă, mergând nesigur prin încăpere.

— De ce stai acolo aşa? întrebă, oprindu-se suspicioasă la intrarea în baie.

— Lasă-mă-n pace! replică Ignatz.

— „Lasă-mă-n pace” pe naiba, a fost ideea ta să locuiesc aici. N-am vrut niciodată să-l părăsesc pe Frank.

Intrând în baie, trânti uşa. Aceasta se deschise din nou, iar ea o împinse, ţinând-o închisă cu piciorul.

Viziunea se terminase. Ignatz, dezamăgit, se întoarse,

se duse cu cratiţa cu cafea la masă, aruncă păturile pe podea, luă două căni, rămase de la masa din seara trecută, şi le umplu cu cafea fierbinte. Bucăţi umflate de boabe pluteau la suprafaţa fiecărei căni.

Din baie, Elsie zise:

— Ce-a fost asta, altă aşa-zisă transă de-a ta? Ai văzut ceva? Pe Dumnezeu?

Dezgustul ei era imens.

— Nu numai că trebuie să trăiesc cu un heb, dar cu unul care are viziuni, ca un skiz. Eşti heb sau skiz? *Miroşi* ca un heb. Hotărăşte-te!

Trase apa la toaletă şi ieşi din baie.

— Şi eşti la fel de iritabil ca un man. Asta urăsc cel mai mult la tine, perpetua iritabilitate.

Găsi cafeaua şi bău.

— Are boabe în ea! strigă furioasă la el. Iar ai pierdut cafetiera!

Acum, că viziunea dispăruse, îi era dificil să-şi amintească cum fusese. Era unul dintre necazurile cu viziunile. *Ce relaţie exista între ele şi lumea de zi cu zi?* Întotdeauna se întrebase.

— Am văzut un monstru, vorbi. Păşea peste Gandhitown şi-l strivea sub picioare. Gandhitown dispăruse, rămăsese numai o groapă.

Era trist. Îi plăcea Gandhitown, mult mai mult decât orice alt punct de pe satelit. Apoi i se făcu frică, o frică mai puternică decât altădată în viaţă. Şi totuşi nu avea ce să facă. Nu avea cum să oprească monstrul. Va veni şi-i va prinde pe toţi, chiar şi pe puternicii mani, cu toate ideile lor deştepte, cu activitatea lor neîntreruptă. Chiar şi pe paranii care încercau să se apere de orice, atât real, cât şi ireal.

Dar în viziune era mai mult decât atât.

În spatele monstrului fusese un suflet diabolic.

Îl zărise pe când se târa asupra lumii, ca o gelatină lucioasă de putreziciune. Descompunea tot ce atingea, chiar şi pământul pustiu, plantele şi copacii firavi. O cupă din el ar corupe un întreg univers, şi aparţinea unei

persoane active. Unei creaturi care *voia.*

Aşadar, veneau două lucruri rele, monstrul care strivea Gandhitown şi, în spatele lui, sufletul diabolic. Erau separabile, în final fiecare avea drumul său. Monstrul era femeie, sufletul diabolic, bărbat. Şi… închise ochii. Partea asta a viziunii îl înspăimânta. Cei doi vor duce o bătălie pe viaţă şi pe moarte. Nu o luptă între bine şi rău, ci o încleştare orbească, zadarnică, purtată în ţărână, între două entităţi pe de-a-ntregul viciate, amândouă la fel de feroce.

Bătălia, dusă poate chiar până la moartea uneia dintre entităţi, va avea loc pe această lume. Veneau acum aici, să o folosească în mod deliberat ca teren de luptă, în războiul lor fără de timp.

— Fă nişte ouă, zise Elsie.

Fără chef, Ignatz căută prin mizeria din chiuvetă un carton cu ouă.

— Va trebui să speli tigaia de aseară. Am lăsat-o în chiuvetă.

— Bine.

Dădu drumul la apa rece. Cu un homeoziar mototolit râcâi suprafaţa încrustată a tigăii.

Continuă să se gândească. Putea oare influenţa deznodământul bătăliei? Prezenţa binelui în mijlocul acesteia ar avea vreun efect?

Dacă şi-ar aduna toate capacităţile spirituale şi ar încerca? Nu numai în beneficiul satelitului, pentru clanuri, ci şi pentru cele două fioroase entităţi. Poate le-ar uşura povara.

Era o idee provocatoare, şi în timp ce curăţa tigaia continuă s-o dezvolte în tăcere. N-avea rost să-i povestească lui Elsie, ea abia dacă i-ar spune să se ducă dracului. Nu-i cunoştea puterile, întrucât nu i le arătase niciodată. Când era într-o dispoziţie potrivită, putea să treacă prin ziduri, să citească gândurile oamenilor, să vindece boli, să-i îmbolnăvească pe oamenii răi, să afecteze vremea, să distrugă recoltele, putea face aproape orice, în funcţie de dispoziţie. Datorită sfinţeniei sale.

Chiar şi suspicioşii parani îl recunoşteau ca sfânt. Toată lumea de pe satelit, inclusiv preocupaţii şi ofensatorii mani – când îşi găseau timp să ridice ochii din activităţile lor şi să-l observe.

Dacă putea cineva să salveze satelitul de cele două organisme dubioase care se apropiau, îşi dădu seama Ignatz, acela sunt eu. Acesta este destinul meu.

— Nu e o lume, e doar un satelit, zise Elsie cu dispreţ total.

Stătea în faţa vetrei, îmbrăcându-se cu hainele pe care şi le scosese cu o noapte în urmă. Le purta deja de o săptămână, şi Ignatz observă, nu fără o urmă de plăcere, că nu mai era cale lungă până să ajungă ca hebii, încă puţin.

Iar a fi heb era un lucru bun. Pentru că ei găsiseră Calea Pură, renunţaseră la tot ce nu era necesar.

Deschizând uşa barăcii, ieşi încă o dată în dimineaţa rece.

— Unde te duci? ţipă Elsie după el.

— Să mă sfătuiesc, răspunse Ignatz.

Închise uşa după el, apoi, urmat de pisici, porni la drum să-l găsească pe Omar Diamond, colegul său skiz.

Folosindu-se de puterile sale psionice neobişnuite, se teleportă de colo-colo pe satelit, până când îl descoperi în cele din urmă pe Omar, care participa la consiliul din Adolfville cu reprezentanţii fiecărui clan. Ignatz levită la al şaselea nivel al impresionantei clădiri de piatră, pluti în faţa ferestrei şi bătu în ea până când cei dinăuntru îl observară şi veniră să-i deschidă.

— Dumnezeule, Ledebur, rosti Howard Straw, reprezentantul manilor. Miroşi ca o capră. Doi hebi deodată într-o încăpere – ce nebunie.

Întoarse spatele tuturor, se îndepărtă şi rămase privind în gol, luptându-se să-şi înfrâneze furia de man.

Reprezentantul paranilor, Gabriel Baines, vorbi către Ignatz:

— Care e rostul acestei intruziuni? Suntem în discuţii.

Ignatz Ledebur comunică în tăcere cu Omar Diamond, povestindu-i despre urgenţa nevoii lor. Skizul îl auzi, fu de acord, şi imediat, combinându-şi puterile, părăsiră amândoi sala de consiliu. Traversară un câmp cu iarbă unde creşteau ciuperci. Un timp, nu vorbi nici unul. Se amuzau lovind ciupercile.

În final, Diamond rosti:

— Discutam deja despre invazie.

— Vor coborî în Gandhitown. Am avut o viziune, cei care vin…

— Da, da, zise Diamond iritat. Ştim că sunt forţe htonice, i-am informat pe delegaţi. Din partea acestor forţe nu poate veni nimic bun, pentru că sunt grele. Fiind suflete materiale, se vor scufunda în pământ, vor deveni ţărână în trupul planetei.

— Satelitului, preciză Ignatz şi chicoti.

— Mă rog, satelit.

Diamond închise ochii, mergând fără să facă vreun pas greşit, cu toate că nu mai putea vedea pe unde umbla. Se retrăsese, îşi dădu seama Ignatz, într-o catatonie voluntară de moment. Toţi skizii erau predispuşi, şi el nu spuse nimic, aşteptă. Oprindu-se, Omar Diamond murmură ceva ce Ignatz nu înţelese.

Oftă şi se aşeză pe pământ. Alături de el, Omar Diamond era în transă şi nu se auzea nici un sunet, cu excepţia foşnetului slab al unor copaci îndepărtaţi, de dincolo de marginile pajiştii.

Deodată, Diamond vorbi:

— Uneşte-ţi puterile cu ale mele şi vom vedea invazia atât de clar, încât…

Din nou, cuvintele îi deveniră un mormăit neinteligibil. Ignatz oftă iar. Chiar şi un sfânt poate fi supărat.

— Găseşte-o pe Sarah Apostoles. Noi trei vom evoca o imagine a inamicului atât de reală, încât se va înfăptui. Ne vom controla duşmanul şi sosirea lui aici.

Trimiţând o undă mentală, Ignatz o contactă pe Sarah Apostoles, adormită în baraca ei din Gandhitown. O simţi trezindu-se, răsucindu-se, mormăind şi gemând, în timp ce

se ridica ezitant în picioare din culcuş.

El şi Omar Diamond aşteptară, iar Sarah îşi făcu imediat apariţia. Purta o haină şi pantaloni bărbăteşti, pantofi de tenis.

— Noaptea trecută, spuse ea, am avut un vis. Anumite creaturi plutesc în apropiere, pregătindu-se să se manifeste.

Faţa ei rotundă era schimonosită de îngrijorare şi de o teamă supărătoare, dăunătoare. Îi dădeau un aspect urât şi crispat, iar lui Ignatz îi păru rău pentru ea. Sarah nu fusese niciodată capabilă, în momente de stres, să elimine emoţiile distructive din fiinţa ei. Era legată de trup şi de suferinţele lui.

— Stai jos, îi ceru Ignatz.

— O să-i facem să apară *acum,* vorbi Diamond. Aici, în acest loc. Să începem.

Îşi lăsă capul. Cei doi hebi îşi plecară de asemenea capetele, şi toţi trei împreună îşi folosiră puterile vizionare mutual sporite. Se luptară la unison, şi timpul trecu – nici unul dintre ei nu ştia cât –, iar ceea ce contemplau ei înflori în vecinătate ca un mugur diabolic.

— Iată-l, zise Ignatz şi deschise ochii.

Sarah şi Diamond făcură la fel; priviră în sus spre cer şi văzură, coborând cu coada înainte, o navă străină. Avuseseră succes.

Suflând vapori prin partea posterioară, nava se aşeză pe pământ la o sută de metri în dreapta lor. Era mare, după cum o percepu Ignatz. Cea mai mare pe care o văzuse vreodată. Şi el simţea spaima, dar ca întotdeauna reuşi să o controleze. Trecuseră mulţi ani de când fobia îi dăduse ultima oară de furcă. Sarah însă arăta vizibil cuprinsă de teroare, în timp ce urmărea nava zdruncinându-se şi oprindu-se. Văzu trapa deschizându-se şi ocupanţii pregătindu-se să se extragă din marele organism tubular de metal şi plastic.

— Să-i facem să se apropie de noi, hotărî Diamond, strângând din nou ochii. Să-i facem să ne recunoască existenţa. Îi vom sili să ne observe şi să ne onoreze.

Ignatz i se alătură într-o clipă, iar după o pauză şi înspăimântata Sarah Apostoles, pe cât putea.

O rampă se desfăşură de la trapa navei. Apărură două siluete, apoi coborâră treaptă cu treaptă pe pământ.

Ignatz îi zise lui Diamond plin de speranţă:

— Să producem un miracol?

Uitându-se la el, skizul răspunse cu îndoială:

— Ce anume? Eu de obicei nu fac magie.

Sarah spuse:

— Eu şi Ignatz împreună putem realiza aşa ceva.

Se adresă lui Ignatz:

— De ce să nu-i transfigurăm cu spectrul păianjenului lumii, care îşi ţese pânza hotărârilor pentru întreaga viaţă?

— De acord, zise Ignatz, şi îşi îndreptă atenţia asupra lucrării de chemare a păianjenului lumii... sau, cum ar fi spus Elsie, păianjenul *satelitului.*

În faţa celor două siluete din navă, blocându-le drumul, se ivi o multitudine de fire de păianjen, o structură ridicată în grabă de truda neîncetată a păianjenului. Siluetele încremeniră. Una dintre ele spuse ceva de nereprodus.

Sarah râse.

— Dacă îi laşi să te amuze, vorbi Omar Diamond sever, vom pierde puterea pe care o avem asupra lor.

— Îmi pare rău, răspunse Sarah, continuând să râdă.

Dar era deja prea târziu, grămada de fragmente sclipitoare de pânză de păianjen se dizolva. Şi, după cum văzu Ignatz cu disperare, la fel Omar Diamond şi Sarah. Se trezi de unul singur. Triumviratul lor fusese distrus de un moment de slăbiciune. Nici măcar nu se mai afla pe câmpul cu iarbă, stătea pe o movilă de gunoaie în propria curte, din centrul Gandhitownului.

Macroorganismele invadatoare îşi recâştigaseră controlul asupra acţiunilor. Reuşiseră să revină la planurile lor.

Ridicându-se, Ignatz se îndreptă către cele două siluete din navă, care priveau acum nesigure în jur. La picioarele lui Ignatz, pisicile alergau şi se zbenguiau. Mergea aproape crăcănat. Blestemând, împinse pisicile într-o

parte, încercând să păstreze o urmă de gravitate, de demnitate în faţa invadatorilor. Oricum, era imposibil. Pentru că în spatele lui, uşa barăcii se deschisese şi Elsie ieşise. Stricase până şi acest ultim efort din partea lui.

— Cine sunt ăştia? strigă ea.

Ignatz răspunse iritat:

— Nu ştiu. O să aflu.

— Spune-le să plece dracului de aici, zise Elsie, cu mâinile în şolduri.

Fusese în clanul manilor timp de câţiva ani, şi încă mai păstra ostilitatea arogantă învăţată în Culmea Da Vinci. Fără să ştie împotriva cui se ridica, ea se pregătea de luptă… poate, se gândi el, cu un deschizător de conserve şi o cratiţă. Asta îl amuză şi începu să râdă. Odată ce se porni, nu mai putu să se oprească, şi în acest stadiu ajunse faţă în faţă cu cei doi invadatori.

— Ce-i aşa de amuzant? întrebă unul dintre ei, o femeie.

Ignatz, frecându-se la ochi, spuse:

— Vă amintiţi că aţi aterizat de două ori? Vă amintiţi păianjenul lumii? Se pare că nu.

Era prea nostim. Invadatorii nu-şi aminteau nici măcar eforturile triadei de sfinţi cu haruri supranaturale. Pentru ei nu se întâmplase nimic, nu fusese nici măcar o iluzie, şi totuşi într-acolo se concentraseră toate eforturile posibile din partea lui Ignatz Ledebur, Sarah Apostoles şi a skizului Omar Diamond. Continuă să râdă, şi între timp celor doi invadatori li se alăturară un al treilea şi al patrulea.

Unul dintre aceştia, un bărbat, oftă privind în jur:

— Doamne, ce groapă de gunoi e locul ăsta. Credeţi că aşa e peste tot?

— Dar ne puteţi ajuta, zise Ignatz.

Reuşise să-şi recapete controlul. Arătând spre carcasa ruginită a tractorului autonom cu care se jucau copiii, explică:

— Aţi fi aşa de buni să daţi o mână de ajutor la repararea echipamentelor mele agricole? Dacă aş avea puţin ajutor…

— Sigur, sigur, spuse unul dintre bărbaţi. O să vă

ajutăm să curăţaţi locul ăsta.

Strâmbă din nas dezgustat; evident mirosise sau văzuse ceva care îl ofensase.

— Veniţi înăuntru, propuse Ignatz. Serviţi o cafea.

Se întoarse spre baracă. După o pauză, cei trei bărbaţi şi femeia îl urmară cu reţinere.

— Îmi cer scuze pentru lipsa de spaţiu şi pentru starea în care se află locul…

Împinse uşa şi de data asta majoritatea pisicilor reuşiră să se strecoare în baracă. Aplecându-se, le culese una câte una şi le aruncă afară. Cei patru invadatori îl urmară nesiguri, cu expresii de o nefericire acută.

— Staţi jos, îi pofti Elsie, regăsind un dram de politeţe.

Puse ceainicul pe sobă şi aprinse focul.

— Faceţi loc pe banca asta, indică ea. Împingeţi lucrurile oriunde, pe podea, dacă vreţi.

Cei patru invadatori, cu o aversiune tangibilă, împinseră masa de haine murdare de copii jos pe podea şi se aşezară. Toţi aveau o expresie nedumerită, uluită, şi Ignatz se întrebă de ce.

Femeia zise şovăitor:

— N-aţi putea… să vă faceţi curat în casă? Cum de trăiţi în asemenea…

Gesticulă, incapabilă să continue.

Ignatz simţi nevoia să se scuze. La urma urmelor… existau atâtea probleme mult mai importante şi atât de puţin timp. Nici el, nici Elsie nu păreau să găsească oportunitatea de a îndrepta lucrurile. Era o greşeală, bineînţeles, să lase baraca să ajungă într-o asemenea stare, dar… ridică din umeri. Curând, poate. Iar invadatorii ar putea să-l ajute şi aici, ar avea nevoie de un muncitor-sim care să trebăluiască. Manii aveau, dar tarifele lor erau prea mari. Poate că invadatorii i-ar închiria un muncitor-sim pe gratis.

Un şobolan, din gaura lui de sub frigider, traversă în goană podeaua. Femeia invadator, văzând mica armă grosolană pe care o ducea, închise ochii şi gemu.

Ignatz, în timp ce prepara cafeaua, chicoti. Ei bine,

nimeni nu le ceruse să vină aici. Dacă nu le plăcea Gandhitown, puteau să plece.

Din dormitor îşi făcură apariţia câţiva dintre copii, holbându-se în tăcere la cei patru invadatori. Aceştia rămaseră rigizi, nespunând nimic, aşteptând în suferinţă cafeaua şi ignorând ochii lipsiţi de expresie ai copiilor.

În marea sală de consiliu din Adolfville, reprezentantul hebilor, Jacob Simion, vorbi deodată:

— Au aterizat. În Gandhitown. Sunt cu Ignatz Ledebur.

Furios, Howard Straw replică:

— În timp ce noi stăm aici de vorbă. Destul cu flecăreala asta fără rost, să-i ştergem de pe faţa pământului. Nu au ce căuta pe lumea noastră. Nu eşti de acord?

Îl înghionti pe Gabriel Baines.

— Sunt de acord, zise Baines, şi se deplasă o idee mai departe de delegatul manilor. De unde ştii? îl întrebă pe Jacob Simion.

Hebul necheză:

— Nu i-aţi văzut aici în încăpere? Corpurile lor astrale? Ignatz a venit – nu vă amintiţi? – şi l-a luat pe Omar Diamond cu el. Aţi uitat pentru că nu s-a întâmplat niciodată, invadatorii au făcut să nu se întâmple, divizând pe trei în unu şi doi.

Fixând lipsit de speranţă podeaua, depul spuse:

— Deci e deja prea târziu, au aterizat.

Howard Straw râse scurt, ca un lătrat.

— Dar numai în Gandhitown. Cui îi pasă? *Trebuie* făcut curat acolo. Eu personal aş fi bucuros dacă l-ar face bucăţele – e o hazna, şi toţi cei care trăiesc acolo put.

Dându-se înapoi ca lovit, Jacob Simion murmură:

— Cel puţin noi, hebii, nu suntem cruzi.

Clipi, ascunzându-şi lacrimile de disperare. Howard Straw rânji de plăcere şi îl înghionti pe Gabriel Baines.

— Nu aveţi nişte arme nemaipomenite la Culmea Da Vinci? îl întrebă Gabriel Baines.

Apoi avu o intuiţie profundă a faptului că distrugerea

Gandhitownului era un indiciu clar. Manii probabil nu intenţionau să ia nici o măsură, până când propria lor aşezare nu ar fi ameninţată. Nu-şi vor împrumuta inventivitatea minţilor hiperactive pentru apărarea comună. Suspiciunile îndelungi ale lui Gabriel Baines asupra lui Straw erau acum justificate.

Încruntându-se îngrijorată, Annette Golding zise:

— Nu putem lăsa Gandhitownul să se ducă pe apa sâmbetei.

— „Pe apa sâmbetei”, o îngână Straw. Ce nimerit! Ba cu siguranţă că putem. Ascultaţi: *Avem arme.* Nu au fost niciodată folosite – pot spulbera orice armată invadatoare. O să-i punem pe fugă atunci când o să avem chef.

Aruncă o privire în jurul mesei, la ceilalţi delegaţi, bucurându-se de puterea poziţiei lui, de autoritatea lui. Toţi erau dependenţi de el.

— Ştiam eu că aşa o să te porţi în momentele de criză, zise amar Gabriel Baines.

Doamne, cât îi ura pe mani. Nu te puteai baza pe ei din punct de vedere moral, erau aşa de egocentrici şi superiori, pur şi simplu nu puteau lucra pentru binele comun. În timp ce se gândea astfel, îşi făcu pe loc o promisiune. Dacă i se ivea vreodată oportunitatea să se răzbune pe Straw, va profita. Din plin. De fapt, îşi dădu seama, dacă i se ivea oportunitatea să se răzbune pe ei toţi, întreaga aşezare a manilor – o speranţă pentru care merita să trăieşti. Manii erau acum în avantaj, dar nu va dura.

Într-adevăr, gândi, aproape că ar merita să se ducă la invadatori şi să facă un pact cu ei privitor la Adolfville. Invadatorii alături de noi împotriva Culmii Da Vinci.

Cu cât se gândea mai mult, cu atât ideea îl atrăgea mai mult.

Annette Golding îl fixă:

— Ai ceva să ne oferi, Gabe? Arăţi ca şi cum te-ai fi gândit la ceva folositor.

Ca orice poly, avea simţuri acute, interpretase corect expresia feţei lui. Gabe alese să mintă. Evident, era nevoit.

— Cred, vorbi cu voce tare, că putem sacrifica Gandhitownul. O să-i lăsăm să pună mâna pe el, să colonizeze zona, să stabilească o bază sau ce vor. S-ar putea să nu ne placă, dar…

Ridică din umeri. Ce altceva ar fi putut face?

Distrus, Jacob Simion bâlbâi:

— V-vouă nu vă pasă de noi pentru că suntem… nu atât de curaţi ca voi. Mă întorc în Gandhitown, la clanul meu. Dacă ei vor pieri, voi pieri şi eu odată cu ei.

Se ridică în picioare, răsturnând scaunul cu un zgomot distonant.

— Trădătorilor, adăugă în timp ce se împleticea, cu înţelepciune de heb, spre uşă. Ceilalţi delegaţi îl priviră plecând, etalând diverse grade de indiferenţă. Nici chiar Annette Golding, căreia în general îi păsa de toţi şi de toate, nu părea deranjată.

Totuşi, în treacăt, Gabriel Baines simţi tristeţe. Pentru că ei toţi puteau avea soarta lor. Din când în când, un adevărat paran sau poly sau skiz sau chiar un man aluneca într-un fel insidios, imperceptibil, în hebism. Deci, putea oricând să se întâmple. În orice moment.

Iar acum, înţelese Baines, dacă se întâmplă tuturor *nu va mai exista nici un loc în care să ne ducem.* Ce ar ajunge un heb fără Gandhitown? Bună întrebare; îl înspăimânta.

— Aşteaptă! spuse puternic.

Silueta şovăielnică, nebărbierită, lălâie a lui Jacob Simion se opri în cadrul uşii. În ochii înfundaţi ai hebului licări o scânteie de speranţă.

— Întoarce-te!

Adresându-se celorlalți, în special arogantului Howard Straw, continuă:

— Trebuie să acţionăm împreună. Astăzi e vorba de Gandhitown, mâine va fi Hamlet Hamlet, noi înşine sau skizii – invadatorii ne vor încolţi pas cu pas. Până nu va mai rămâne decât Culmea Da Vinci.

Ostilitatea faţă de Straw îi făcea glasul aspru şi înveninat, chiar şi pentru urechile lui suna greu de recunoscut.

— Votez oficial pentru utilizarea tuturor resurselor în efortul de recucerire a Gandhitownului. Ar trebui să ne facem acolo tabăra.

În mijlocul grămezilor de gunoi, bălegar şi maşinării ruginite, îşi zise în sinea lui, şi se înfioră.

După o pauză, Annette declară:

— Eu… susţin propunerea.

Se supuse la vot. Numai Howard Straw votă împotrivă. Aşa că moţiunea rămase în vigoare.

— Straw, zise Annette tăios, voi ştiţi cum să produceţi acele arme miraculoase cu care te lauzi. Deoarece sunteţi atât de războinici, vă lăsăm să conduceţi atacul pentru recucerirea Gandhitownului.

Se întoarse spre Gabriel Baines:

— Iar paranii îl pot organiza.

Părea destul de calmă, acum că totul fusese decis.

Cu blândeţe, Ingred Hibbler îi spuse lui Straw:

— Aş putea sublinia faptul că dacă războiul se poartă în apropiere de Gandhitown, alte aşezări nu vor suferi daune. Te-ai gândit?

— Imaginaţi-vă o luptă acolo, mormăi Straw. Scufundaţi până la talie în…

Se întrerupse, adresându-se lui Jacob Simion şi Omar Diamond:

— Vom avea nevoie de toţi sfinţii, vizionarii, făcătorii de minuni şi simplii psi din aşezările skizilor şi hebilor. Ne veţi lăsa să-i folosim?

— Cred că da, zise Diamond.

Simion aprobă şi el.

— Între armele minune din Culmea Da Vinci şi talentele sfinţilor hebi şi skizi, spuse Annette, ar trebui să fim capabili să opunem şi o rezistenţă mai mult decât simbolică.

Domnişoara Hibbler rosti:

— Dacă am putea obţine numele complete ale invadatorilor, le-am face hărţi numerologice, să le descoperim punctele slabe. Sau dacă am avea datele lor de naştere…

— Eu cred, o întrerupse Annette, că armele manilor plus puterea de organizare a paranilor, conjugate cu supranaturalul hebilor şi skizilor, vor fi oarecum mai utile.

— Vă mulţumesc, zise Jacob Simion, că nu sacrificaţi Gandhitown.

Privi spre Gabriel Baines cu apreciere tăcută.

Pentru prima dată în luni întregi, poate chiar în ani, Baines îşi simţi sistemele de apărare topindu-se. Se bucură – pentru scurt timp – de un sentiment de relaxare apropiat de euforie. Cuiva îi plăcea de el. Şi, chiar dacă nu era decât un simplu heb, pentru el însemna mult.

Îi amintea de copilărie. Înainte de a fi găsit soluţia paranilor.

7

În timp ce mergea pe strada centrală din Gandhitown, plină de gunoaie şi de noroi, dr. Mary Rittersdorf spuse:

În viaţa mea n-am văzut aşa ceva. Din punct de vedere clinic, e o nebunie. Oamenii ăştia trebuie să fie cu toţii hebefrenici. Groaznic, groaznic de decăzuţi.

În interiorul ei, ceva îi striga *plece,* să părăsească locul acela şi să nu se mai întoarcă niciodată. Să revină pe Terra, la profesia ei de consilier matrimonial, şi să uite că a văzut vreodată aşa ceva.

Şi ideea de a încerca o psihoterapie cu oamenii ăştia…

Se cutremură. Chiar şi medicamentaţia şi electroşocurile ar fi aici de prea puţin folos. Era faza terminală a unei boli mintale, punctul din care nu te mai puteai întoarce.

Alături de ea, tânărul agent CIA, Dan Mageboom, zise:

— Deci diagnosticul tău este hebefrenie? Pot raporta oficial?

Apucând-o de braţ, o ajută să ocolească rămăşiţele cadavrului unui animal mare. În soarele de amiază, coastele se înălţau ca dinţii curbaţi ai unei furculiţe

enorme. Mary răspunse:

— Da, e evident. Ai văzut bucăţile alea de şobolan mort, împrăştiate în jurul uşii barăcii? Mi-e rău, chiar îmi e rău de la stomac. Nimeni nu trăieşte astăzi aşa. Nici chiar în India sau China. E ca şi cum te-ai întoarce în timp cu patru mii de ani. Aşa trebuie să fi trăit Sinanthropus şi oamenii de Neanderthal. Doar că fără maşinării ruginite.

— Pe navă, propuse Mageboom, am putea bea ceva.

— Nici o băutură n-o să mă ajute. Ştii de ce îmi aminteşte locul ăsta îngrozitor? De acel apartament oribil, vechi şi ieftin, în care s-a mutat soţul meu când ne-am despărţit.

Lângă ea, Mageboom tresări, clipind.

— Ştii că am fost măritată. Ţi-am spus.

Se întrebă de ce remarca ei îl surprinsese într-atât. În timpul căsătoriei, discutase liber cu el despre problemele ei în căsnicie, considerându-l un bun ascultător.

— Nu pot să cred că e o comparaţie corectă, spuse Mageboom. Condiţiile de aici sunt simptomele unei psihoze de grup. Soţul tău nu a trăit niciodată aşa – el nu are o boală mintală.

Se uită supărat la ea. Mary se opri.

— De unde ştii? Nu l-ai cunoscut niciodată. Chuck era – încă mai este – bolnav. Spun că are o urmă latentă de hebefrenie în el… întotdeauna s-a retras în faţa responsabilităţilor socio-sexuale. Ţi-am povestit despre încercările mele de a-l face să-şi caute o slujbă care să-i garanteze un venit rezonabil.

Desigur, Mageboom era el însuşi un angajat al CIA, nu prea se putea aştepta să aibă parte de simpatie din partea lui în această problemă. Ar fi fost mai bine să abandoneze subiectul. Situaţia era destul de deprimantă şi fără să readucă pe tapet viaţa ei cu Chuck.

De o parte şi de alta a ei, hebii – aşa îşi spuneau, o transformare a evident corectului diagnostic de hebefrenie – priveau cu o stupiditate inexpresivă, rânjind fără să înţeleagă, chiar fără curiozitate adevărată. O capră albă rătăcea în faţă. Şi ea, şi Dan Mageboom se opriră ezitând,

nici unul nefiind obişnuit cu caprele. Aceasta trecu pe lângă ei.

Cel puţin, se gândi ea, oamenii ăştia sunt inofensivi. În toate stadiile lor de deteriorare, hebefrenicilor le lipseşte capacitatea de a acţiona agresiv. Existau sindroame mult mai periculoase care trebuiau căutate. Era inevitabil că, foarte repede, vor începe să apară. Se gândea în special la maniaco-depresivi, care, în faza maniacală, puteau fi extrem de distructivi.

Însă exista o categorie şi mai sinistră pentru care se pregătea. Distructivitatea maniacilor era limitată la impuls, în cel mai rău caz ar fi avut aspect de capriciu, de crize temporare de spargere şi lovire, care în cele din urmă se sting. Însă de la un paranoic acut se aştepta la ostilitate premeditată şi permanentă, care nu ar scădea în timp, ci, din contră, ar deveni mai elaborată. Paranoicul are un caracter analitic, calculat, are un motiv solid pentru acţiunile sale, şi fiecare mişcare se potriveşte în schemă. Ostilitatea sa poate fi mai puţin vizibil violentă… dar pe termen lung durabilitatea sa are implicaţii mai adânci din punctul de vedere al terapiei. Deoarece în cazul unor astfel de oameni, paranoici în stadiu avansat, tratamentul sau chiar analiza de moment erau virtual imposibile. Ca şi hebefrenicul, paranoicul a descoperit o neadaptare stabilă şi permanentă.

Spre deosebire de maniaco-depresivi şi hebefrenici, sau de simplii schizofrenici catatonici, paranoicii *par* raţionali. Tiparul formal al raţionamentului logic nu pare deranjat. Însă, dedesubt, paranoicul suferă de cea mai gravă desfigurare mintală posibilă unei fiinţe umane. El este incapabil de empatie, nu este capabil să se imagineze în pielea altcuiva. Deci pentru el ceilalţi nu există în realitate – decât ca obiecte în mişcare, care îi afectează sau nu propria existenţă. Timp de zeci de ani, fusese la modă să se spună că paranoicii sunt incapabili de dragoste. Nu era adevărat. Paranoicul experimentează dragostea în totalitatea ei, atât ca ceva dăruit lui de către ceilalţi, cât şi ca sentiment din partea lui către alţii. Dar aici exista o

mică capcană.

Paranoicii o experimentau ca o formă de ură.

Îi spuse lui Dan Mageboom:

— Conform teoriei mele, câteva subtipuri de boli mintale ar trebui să funcţioneze pe această lume ca nişte clase sociale, asemănătoare întrucâtva celor din antica Indie. Oamenii ăştia de aici, hebefrenicii, ar fi paria. Maniacii ar fi clasa războinică, cei fără frică, una dintre cele mai de sus.

— Samurai, zise Mageboom. Ca în Japonia.

— Da, aprobă ea. Paranoicii, de fapt schizofrenicii paranoici, ar putea funcţiona drept clasă a oamenilor de stat, responsabili cu dezvoltarea ideologiilor politice şi a programelor sociale – ei pot avea o vedere de ansamblu asupra lumii. Schizofrenicii simpli…

Chibzui:

— Ar corespunde clasei poeţilor, deşi unii dintre ei pot fi vizionari religioşi – la fel ca unii dintre hebi. Hebii, totuşi, pot fi înclinaţi să producă sfinţi asceţi, în timp ce schizofrenicii pot produce dogmatici. Cei cu schizofrenie polimorfă ar fi membrii creativi ai societăţii, emanând ideile noi.

Încercă să-şi amintească ce alte categorii ar mai putea exista.

— Ar putea exista unii cu ideii polivalente, disfuncţionalităţi psihice corespunzătoare unei nevroze blânde obsesiv-compulsive, aşa-zisele disfuncţionalităţi diencefalice. Aceşti oameni pot fi funcţionari şi deţinători de funcţii în societate, angajaţi lucrând pe bază de ritualuri, fără idei originale. Conservatorismul lor ar echilibra trăsătura radicală a schizofrenicilor polimorfi şi ar oferi stabilitate societăţii.

Mageboom spuse:

— Aşadar s-ar putea crede că e posibil ca toată afacerea asta să funcţioneze.

Gesticulă:

— Cu ce ar fi diferită de propria noastră societate de pe Terra?

Ea se gândi un timp la întrebare, era una interesantă.

— Nici un răspuns? făcu Mageboom.

— Am un răspuns. Conducerea societăţii de aici ar cădea în mod firesc în seama paranoicilor, ei fiind indivizi superiori din punctul de vedere al iniţiativei, inteligenţei sau pur şi simplu al abilităţilor înnăscute. Bineînţeles, ar avea probleme să-i împiedice pe maniaci să pună la cale o lovitură de stat… întotdeauna vor exista tensiuni între cele două clase. Dar, vezi tu, dacă paranoicii stabilesc ideologia, tema dominantă emoţional va fi ura. De fapt, ura mergând în două direcţii. Conducerea va urî pe oricine din afara enclavei lor şi, de asemenea, vor considera de la sine înţeles că toţi ceilalţi îi urăsc la rândul lor. În consecinţă, întreaga lor aşa-zisă politică externă ar consta în instituirea unor mecanisme prin care se poate lupta cu această ură direcţionată împotriva lor. Asta ar duce la implicarea întregii societăţi într-o luptă iluzorie, o bătălie împotriva unor inamici care nu există, în căutarea unei victorii asupra a nimic.

— Ce e rău în asta?

— Indiferent cum s-ar termina, rezultatele ar fi aceleaşi. Izolarea totală pentru aceşti oameni. Ar fi efectul final al întregii lor activităţi de grup: separarea progresivă de toate celelalte fiinţe vii.

— Şi e aşa de rău? A fi auto-suficient…

— Nu. Nu e vorba de auto-suficienţă. Ar fi ceva cu totul diferit, ceva ce eu şi cu tine chiar nu ne putem imagina. Îţi aduci aminte de vechile experimente făcute pe oameni aflaţi în izolare perfectă? Prin mijlocul secolului douăzeci, când se anticipa călătoria în spaţiu, posibilitatea ca omul să fie absolut singur zile, săptămâni de-a rândul, cu din ce în ce mai puţini stimuli… îţi aminteşti rezultatele obţinute când a fost plasat un om într-o încăpere în care era complet lipsit de stimuli?

— Bineînţeles. E ceea ce se numeşte acum *pitici pe creier.* Rezultatul privării de stimuli este o halucinoză acută.

Ea aprobă.

— Halucinoză auditorie, vizuală, tactilă şi olfactivă, care înlocuieşte stimulii lipsă. Iar ca intensitate, halucinoza poate depăşi forţa realităţii. Este vie, are impact, produce efecte… de exemplu, starea de teroare. Halucinaţiile provocate de droguri pot duce la stări de teroare pe care nici o experienţă din lumea reală nu le poate provoca.

— De ce?

— Pentru că au o calitate perfectă. Sunt generate în interiorul sistemului receptor şi instituie un feedback emis nu dintr-un punct îndepărtat, ci chiar din interiorul propriului sistem nervos al persoanei în cauză. Nu se poate detaşa de el. Şi ştie asta. Nu există retragere posibilă.

Mageboom întrebă:

— Şi aici cum funcţionează? Nu pari în stare să răspunzi.

— Pot, dar nu e simplu. Mai întâi, încă nu ştiu cât de departe a ajuns această societate din punctul de vedere al izolării ei şi a indivizilor care o compun. O să ne dăm seama în curând, după atitudinea faţă de noi. Atitudinea hebilor pe care i-am văzut aici – arătă cocioabele de pe ambele părţi ale drumului înnămolit – nu constituie un reper. Însă când o să dăm peste primii paranoici sau maniaci… hai să spunem aşa: fără îndoială viziunea lor asupra lumii conţine o componentă de halucinaţii într-o oarecare măsură, sau de proiecţie psihologică. Cu alte cuvinte, trebuie să presupunem că deja au parţial halucinaţii. Dar mai păstrează încă un simţ al realităţii obiective. Prezenţa noastră aici va accelera tendinţa de halucinaţii; trebuie să acceptăm asta şi să fim pregătiţi. Iar halucinaţia va lua forma receptării noastre ca elemente ale unei ameninţări cumplite; noi, nava noastră, vom fi literal văzuţi – nu vreau să spun interpretaţi, ci actualmente percepuţi – ca un pericol. Fără îndoială, ceea ce vor vedea ei în noi va fi capul de lance al unei invazii care intenţionează să le răstoarne societatea, să o transforme într-un satelit al civilizaţiei noastre.

— Dar e adevărat. Intenţionăm să luăm conducerea din

mâinile lor, să-i aducem înapoi acolo unde se aflau acum douăzeci şi cinci de ani: pacienţi spitalizaţi forţat – cu alte cuvinte, în captivitate.

Era un bun punct de vedere. Dar nu chiar atât de bun. Ea replică:

— Există o distincţie pe care tu nu o faci, una măruntă, dar vitală. Vom încerca să-i tratăm pe aceşti oameni, în ideea de a-i repune în poziţia pe care o deţin acum în mod accidental şi incorect. Dacă programul nostru are succes, în cele din urmă, ei se vor guverna singuri, ca nişte colonişti legitimi pe acest satelit. La început puţini, apoi din ce în ce mai mulţi dintre ei. Lucrul ăsta nu reprezintă o formă de captivitate – *chiar dacă ei îşi imaginează, că este.* În momentul în care nimeni de pe satelit nu mai suferă de psihoze şi este în stare să vadă realitatea fără a fi distorsionată de proiecţii…

— Crezi că e posibil să-i convingi pe oamenii ăştia să revină voluntar la statutul de spitalizaţi?

— Nu. Va trebui să folosim forţa asupra lor. Cu posibila excepţie a câtorva hebi, o să fim nevoiţi să emitem mandate de arestare pentru o întreagă planetă.

Se corectă:

— Adică satelit.

— Ia gândeşte-te. Dacă nu ai fi schimbat în „satelit”, aş fi avut motive să te arestez pe tine.

Se uită la el speriată. Nu părea să glumească, chipul lui tânăr era trist.

— A fost o scăpare.

— O scăpare, admise el, dar una relevantă. Un simptom.

Zâmbi, dar era un zâmbet rece. O făcu să se cutremure de uluire şi stânjeneală. Ce avea Mageboom împotriva ei? Sau devenea puţin paranoică? Poate că da… dar simţea o imensă ostilitatea îndreptată asupra ei, şi abia dacă îl cunoştea.

Simţise această ostilitate pe tot parcursul călătoriei. În mod ciudat, chiar de la început, din clipa în care se întâlniseră.

Punând în homeostază simulacrul Daniel Mageboom, Chuck Rittersdorf ieşi din circuit, se ridică amorţit de pe scaunul din faţa panoului de control şi aprinse o ţigară. Era nouă seara, ora locală.

Pe Alpha III M2, simul urma să-şi vadă de treabă, funcţionând în mod adecvat. Dacă survenea vreo criză, Petri putea prelua comanda. Între timp, el însuşi avea alte probleme. Era timpul să producă primul scenariu pentru comicul TV Bunny Hentman, celălalt patron al său.

Avea acum o provizie de stimulente, plasmodiul de pe Ganymede i le oferise de dimineaţă, de cum ieşise din apartament. Aşadar, evident că putea lucra toată noaptea.

Dar mai întâi era problema cu cina.

Pentru orice eventualitate, se opri la o cabină publică de videofon din clădirea CIA şi o sună pe Joan Trieste.

— Bună, zise ea, când văzu cine era. Auzi, domnul Hentman a sunat aici, încercând să dea de tine. A zis că a încercat să te găsească la sediul CIA din San Francisco, dar acolo au spus că nu au auzit niciodată de tine.

— Aşa e politica. În regulă, o să-l sun eu.

Apoi o întrebă despre cină.

— Nu cred că o să poţi lua cina, cu sau fără mine, răspunse Joan. Din câte mi-a spus domnul Hentman, are o idee pe care ar vrea să o asculţi. Zice că dacă sare pe tine rămâi lat.

— Asta nu-i o surpriză.

Era resemnat, desigur că aşa avea să meargă întreaga relaţie cu comicul.

Uitând pe moment de orice alte eforturi în privinţa lui Joan, sună la numărul de videofon pe care i-l dăduse organizaţia lui Hentman.

— Rittersdorf! exclamă Bunny, imediat ce fu stabilit contactul. Unde eşti? Vino imediat aici. Sunt în apartamentul din Florida – ia un expres, o să plătesc eu. Ascultă, Rittersdorf, testul tău se decide acum o să aflu dacă eşti bun de ceva sau nu.

Era un salt mare de la aşezarea mizerabilă şi stupidă a

hebilor de pe Alpha III M2 la schemele energice ale comicului. Tranziţia avea să fie dificilă, poate se rezolva în timpul zborului spre est. De asemenea, putea să mănânce în avion, dar asta o înlătura pe Joan Trieste. Deja slujba îi mina viaţa personală.

— Spune-mi despre ce idee e vorba. Ca s-o pot rumega în timpul zborului.

Ochii lui Hentman sclipiră de viclenie.

— Glumeşti? Dacă aude cineva? Ascultă, Rittersdorf. O să-ţi dau un *indiciu.* Aveam asta în minte de când te-am angajat, dar…

Rânjetul i se lărgi.

— Nu voiam să te sperii, înţelegi? Acum te-am agăţat.

Râse zgomotos.

— Dar acum… oho! E posibil orice, nu-i aşa?

— Spune-mi ideea, zise Chuck răbdător.

Coborându-şi glasul până la o şoaptă, Hentman se aplecă spre videoscaner. Nasul mărit umplu ecranul, un nas şi un ochi clipind încântat.

— Vreau să adaug un personaj nou repertoriului meu. George Flibe, aşa îl cheamă. Când o să-ţi spun ce este, o să înţelegi imediat de ce te-am angajat. Ascultă: Flibe e un agent CIA. Şi se dă drept femeie, consultant matrimonial, ca să obţină informaţii despre suspecţi.

Hentman rămase în expectativă.

— Ei bine? Ce zici?

După mult timp, Chuck răspunse:

— E cel mai prost lucru pe care l-am auzit în douăzeci de ani.

Era complet deprimat.

— Ţi-ai pierdut minţile. Eu ştiu, tu nu. Ar putea fi cel mai tare personaj de comedie TV de la Freddy Parazitul al lui Red Skelton încoace. Iar tu eşti cel care o să scrii scenariul, pentru că ai experienţa necesară. Aşa că înfiinţează-te în apartamentul meu cât mai repede posibil, ca să începem primul episod cu George Flibe. Bun! Dacă asta nu e o idee tare, atunci ce ai tu să-mi oferi?

— Ce-ai zice de o femeie consilier matrimonial care se

dă drept agent CIA ca să obţină informaţii cu ajutorul cărora să-şi trateze pacienţii?

— Îţi baţi joc de mine?

— De fapt, ce zici de asta? Un simulacru CIA…

— Profiţi de amabilitatea mea.

Faţa lui Hentman se înroşise. Cel puţin pe ecran devenise apreciabil mai închisă la culoare.

— În viaţa mea n-am fost mai serios.

— Bine, ce-i cu simulacrul ăla?

— Simulacrul CIA, înţelegi, explică Chuck, se dă drept o femeie consilier matrimonial, dar din când în când se strică.

— Chiar se întâmplă asta cu simurile CIA? Se strică?

— Tot timpul.

— Continuă, zise Hentman încruntându-se.

— Tot schepsisul e ce naiba ştie un simulacru despre problemele matrimoniale ale oamenilor? Şi totuşi iată-l dându-le sfaturi. Continuă să emită păreri, odată pornit nu se mai poate opri. Dă sfaturi matrimoniale chiar şi mecanicului de la General Dynamics, care îl repară mereu. Înţelegi?

Frecându-şi bărbia, Hentman aprobă încet.

— Hmm.

— Trebuie să existe un motiv anume pentru care simul acţionează aşa. Aşa că vom merge spre originile lui. Episodul va începe cu inginerii de la General Dynamics…

— Am priceput! îl întrerupse comicul. Acel inginer, să-i zicem Frank Fupp, are probleme în căsnicie, merge la un consilier matrimonial, o femeie. Iar ea îi dă un document, o analiză a problemei lui, pe care el îl aduce la serviciu, în laboratoarele General Dynamics. Acolo se află noul sim, aşteptând să fie programat.

— Sigur! aprobă Chuck.

— Şi… şi Fupp citeşte documentul cu voce tare altui inginer. Să-i zicem Phil Grook. Simulacrul este programat accidental, se crede consilier matrimonial. Dar în realitate a fost contractat de CIA, este trimis la ei şi apare…

Hentman făcu o pauză, gândindu-se.

— Unde să apară, Rittersdorf?

— În spatele Cortinei de Fier. Să zicem în Canada Roşie.

— Corect! În Canada Roşie, în Ontario. Ar trebui să treacă drept… vânzător de sintetice; e bine aşa? Nu asta fac ei?

— Mai mult sau mai puţin.

— Dar în loc de asta, continuă Hentman entuziasmat, se instalează într-un mic birou şi îşi pune o firmă. George Flibe, psiholog, specialist în consiliere matrimonială. Şi înalţii oficiali ai Partidului Comunist care au probleme în căsnicie încep să vină la el…

Hentman pufni agitat:

— Rittersdorf, ai avut cea mai beton idee pe care am auzit-o de când îmi aduc eu aminte. Şi… şi mereu cei doi ingineri de la General Dynamics apar, încercând să-l cârpăcească şi să-l facă să funcţioneze corect. Auzi, urcă-te chiar acum în expresul de Florida. Notează ceva în timpul călătoriei, poate avem nişte dialoguri când ajungi. Cred că e cu adevărat ceva. Ştii, creierul tău şi al meu chiar se sincronizează, aşa-i?

— Cred că da, zise Chuck. O să fiu acolo.

Obţinu adresa, apoi închise. Ostenit, părăsi cabina videofonului. Se simţea secătuit. Şi în ruptul capului nu-şi dădea seama dacă ideea fusese bună sau nu. Oricum, Hentman credea că era bună, şi numai asta conta.

Ajunse la aeroportul din San Francisco cu jet-taxiul, acolo se îmbarcă într-un expres care să-l ducă în Florida.

Blocul lui Bunny Hentman era întruchiparea luxului. Toate nivelurile se aflau sub suprafaţă şi avea propria forţă de poliţie în uniformă, care patrula la intrări şi pe culoare. Chuck îşi spuse numele primului poliţist care îl abordă, şi câteva clipe mai târziu cobora la etajul lui Bunny.

În interiorul imensului său apartament, comicul stătea tolănit într-un halat ţesut manual din mătase de păianjen marţian, fumând un enorm trabuc verde de Tampa, Florida. Dădu din cap, salutându-l nerăbdător, apoi îi prezentă pe ceilalţi bărbaţi din living:

— Rittersdorf, ei sunt doi dintre colegii tăi, scriitorii mei. Cel înalt, arătă cu trabucul, e Calv Dark.

Acesta se apropie agale de Chuck şi-şi strânseră mâinile.

— Iar cel scund şi gras, fără păr pe cap, este scenaristul principal, Thursday Jones.

Se apropie şi el, un negru vioi cu trăsături ascuţite, şi îi strânse mâna lui Chuck. Amândoi scenariştii păreau prietenoşi, nu simţea ostilitate din partea lor. Evident, nu-i purtau pică.

— Ia loc, Rittersdorf. Ai făcut un drum lung. Bei ceva? zise Dark.

— Nu, răspunse Chuck.

Voia să aibă mintea limpede pentru şedinţa care urma.

— Ai luat masa în avion? întrebă Hentman.

— Da.

— Le-am povestit băieţilor despre ideea ta. Amândurora le-a plăcut.

— Bine, zise Chuck.

— Însă, continuă Hentman, au dezbătut-o pe toate părţile şi au venit cu propriile lor dezvoltări… înţelegi ce vreau să spun?

— Aş fi fericit să ascult ideile lor bazate pe ideea mea.

Thursday Jones îşi drese glasul.

— Domnule Rittersdorf, un simulacru ar putea comite o crimă?

După ce se holbă o clipă le el, Chuck răspunse:

— Nu ştiu.

Simţi că i se face frig.

— Adică din proprie iniţiativă, funcţionând autonom…

— Vreau să zic, o persoană care îl comandă de la distanţă l-ar putea folosi drept instrument al unei crime?

Chuck se întoarse spre comic:

— Nu văd nimic nostim într-o astfel de idee. Ar fi umor negru.

— Aşteaptă, îl atenţionă Bunny. Uiţi de faimoasele thrillere amuzante de pe vremuri, combinaţii de groază şi umor. Ca *Pisica şi canarul,* filmul cu Paulette Goddard şi

Bob Hope. Şi faimosul *Arsenic şi dantelă veche* – ca să nu mai menţionăm clasicele comedii englezeşti în care cineva e omorât… au fost cu zecile în trecut.

— Ca minunatul *Inimi bune şi coroane,* adăugă Thursday Jones.

— Înţeleg, zise Chuck, şi se opri.

Îşi ţinu gura închisă, în timp ce fierbea din cauza şocului şi a neîncrederii. Era oare numai o coincidenţă inofensivă, această paralelă la viaţa lui? Sau – ceea ce părea mai probabil – plasmodiul îi spusese ceva lui Bunny. Dar dacă era aşa, de ce se comporta aşa organizaţia lui Hentman? Ce interes aveau ei în viaţa şi moartea lui Mary Rittersdorf?

— Cred că băieţii au o idee bună. Ceea ce e înspăimântător aici… mă rog, tu, Chuck, lucrezi acolo şi nu-ţi dai seama, dar oamenii de rând sunt înspăimântaţi de CIA, ai priceput? Sunt priviţi ca o poliţie secretă interplanetară şi o organizaţie de spionaj care…

— Ştiu, admise Chuck.

— Ei, nu trebuie să-mi tăiaţi capul, făcu Bunny Hentman, aruncând o privire către Dark şi Jones.

Dark luă cuvântul:

— Chuck – cred că pot să-ţi spun pe nume – noi ştim cu ce te ocupi. Când omul de rând se gândeşte la un sim CIA e speriat ca naiba. Când tu i-ai dat ideea lui Bunny, nu te-ai gândit la asta. Acum, să ne ocupăm de operatorul CIA. Să-l botezăm…

Se întoarse spre Jones:

— La ce ne-am gândit?

— Siegfried Trots.

— Iată-l pe Ziggy Trots, agent secret… pardesiu de blană de greiere uranian, pălărie de blană de wub venusian trasă pe frunte – tot ce-i trebuie. Stând în ploaie pe un satelit mohorât, poate unul de-ai lui Jupiter. O imagine familiară.

— Şi atunci, Chuck, preluă Jones firul povestirii, odată ce imaginea este stabilită în mintea spectatorului, stereotipul – înţelegi? –, atunci spectatorul descoperă ceva

ce nu ştia despre Ziggy Trots, ceva ce stereotipul sinistrului agent CIA nu cuprinde în mod obişnuit.

Dark continuă:

— Ziggy Trots e un idiot. Un nărod care nu reuşeşte să facă nimic bine. Şi iată ce încearcă el să realizeze.

Traversă camera şi se aşeză pe canapea alături de Chuck:

— Încearcă să comită o crimă. Te-ai prins?

— Da, zise gâtuit, cât mai scurt posibil, transformat într-o entitate care nu face decât să asculte. Se retrase în sine, din ce în ce mai uluit – şi suspicios – de ceea ce se petrecea în jurul lui.

Dark merse mai departe:

— Acum, pe cine să încerce să omoare?

Privi către Jones şi Bunny Hentman:

— Am avut păreri diferite.

Bunny spuse:

— Pe un şantajist. Un magnat internaţional al bijuteriilor care operează cu totul de pe o altă planetă. Poate un non-terran.

Închizând ochii, Chuck începu să se legene înainte şi înapoi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dark.

— Se gândeşte, zise Bunny. Verifică ideea. Aşa-i, Chuck?

— Aşa e, reuşi să îngaime.

Acum era convins că Lordul Moluscă Alergătoare se dusese la Hentman. Ceva imens şi mohorât se desfăşura în jurul lui, cuprinzându-l. Era ca o musculiţă în mijlocul acestui lucru. Şi nu avea cale de ieşire.

— Nu sunt de acord, vorbi Dark. Un magnat internaţional al bijuteriilor care să fie marţian sau venusian asta nu e rău… dar…

Gesticulă:

— S-a mai folosit pentru crime. Am pornit cu un stereotip, hai să nu revenim la altul. Cred că ar trebui să scape de, mă rog, de soţia lui.

Privi de jur-împrejur, la fiecare dintre ei:

— Spuneţi-mi, ce e rău aici? Are o soţie cicălitoare, o scorpie v-aţi prins? Acest agent secret şi spion CIA, un dur, de care oamenii de rând sunt speriaţi de moarte… vedem cât e de dur, cum tratează oamenii ca pe nişte nimicuri – şi apoi se duce acasă şi are o nevastă care îl tratează pe *el* ca pe un nimic!

Râse.

— Nu-i rău, admise Bunny. Dar nu e suficient. Mă întreb de câte ori pot juca personajul. Vreau ceva care să poată fi adăugat permanent spectacolului. Nu doar un scheci pentru o săptămână.

— Cred că agentul CIA ţinut sub papuc poate merge la infinit, continuă Dark. Oricum…

Se întoarse către Chuck:

— Aşadar, îl vedem pe acest Ziggy Trots din nou la lucru, la sediul CIA, şi acolo sunt tot felul de gadgeturi poliţiste şi echipamente electronice. *Şi deodată îi vine ideea.*

Dark sări în picioare şi începu să se plimbe prin cameră.

— Le-ar putea folosi împotriva soţiei lui! Şi intră în scenă noul sim.

Glasul lui Dark deveni metalic şi plângăreţ, mimând simulacrul:

— Da, stăpâne, ce pot face pentru domnia ta? Aştept.

Bunny rânji:

— Ce părere ai, Chuck?

Răspunse cu greu:

— E… singurul motiv ca să-şi ucidă soţia ţine de faptul că-i o scorpie? Că-l terorizează?

— Nu! strigă Jones, sărind şi el în picioare. Ai dreptate, avem nevoie de o motivaţie mai puternică, şi cred că am găsit-o. Există o fată. Ziggy are o amantă. O spioană de pe altă planetă, frumoasă şi sexy – v-aţi prins? Iar nevasta nu-i acordă divorţul.

Dark adăugă:

— Sau poate nevasta a descoperit-o pe această prietenă şi…

— Aşteaptă, zise Bunny. Ce facem aici, o dramă psihologică sau o comedie? Devine prea complicat.

— Corect, făcu Jones, aprobând din cap. Ne rezumăm să arătăm ce monstru e soţia lui. Oricum, Ziggy vede simulacrul…

Se întrerupse. Pentru că intrase cineva în cameră.

Era un alphan. Unul aparţinând rasei de creaturi chitinoase care, în urmă cu câţiva ani, fusese în luptă cu Terra. Se grăbi spre Bunny, pocnind din braţele şi picioarele multiarticulate, analizându-l cu antenele – alphanii fiind orbi –, iar apoi, atingându-l şi mângâindu-i cu delicateţe faţa, se dădu înapoi, satisfăcut că se afla acolo unde dorea… capul lipsit de ochi se roti şi adulmecă, simţind prezenţa celorlalţi oameni.

— Vă întrerup? întrebă cu o voce şuierată, ca de harpă, tărăgănând cuvintele în stilul alphan. V-am auzit discuţia şi sunt interesat.

Bunny se adresă lui Chuck:

— Rittersdorf, el este unul dintre prietenii mei cei mai buni şi mai vechi. N-am avut niciodată încredere în cineva aşa ca în amicul meu RBX 303.

Explică:

— Poate nu ştii că alphanii au nume ca nişte plăcuţe de înmatriculare, un fel de coduri mecanice. Atâta tot, doar RBX 303. Sună oarecum impersonal, dar alphanii sunt cumsecade. RBX 303 are o inimă de aur.

Râse pe înfundate:

— Două, de fapt, câte una de fiecare parte.

— Mă bucur să te cunosc, zise Chuck reflex.

Alphanul se apropie de el şi îi pipăi faţa cu antenele gemene. Erau, decise el, ca două muşte care îi alergau pe obraji o impresie categoric neplăcută.

— Domnule Rittersdorf, şuieră alphanul, sunt încântat.

Apoi se retrase:

— Cine mai e în cameră, Bunny? Mai îi simt şi pe alţii.

— Doar Dark şi Jones, scenariştii mei.

Întorcându-se iarăşi către Chuck, explică:

— RBX 303 este un afacerist, un mare magnat în

întreprinderile comerciale interplanetare de orice fel. Uite cum stă situaţia! RBX 303 deţine stocul majoritar în Pubtrans Incorporated. Îţi spune ceva?

Pentru o clipă, nu-i spuse nimic, apoi îşi dădu seama. Pubtrans Incorporated era compania care sponsoriza show-ul TV al lui Bunny Hentman.

— Adică vrei să zici că e deţinut de…

Se întrerupse. Începuse să spună „deţinut de unul dintre foştii noştri inamici”, dar se opri. În primul rând, era evident adevărat, iar în al doilea rând, ei erau, la urma urmelor, foştii, nu actualii inamici. Terra şi Alpha făcuseră pace şi se presupunea că duşmănia se încheiase.

— N-ai mai întâlnit niciodată un alphan îndeaproape? întrebă Bunny grăbit. Ar fi trebuit, sunt nişte persoane grozave. Sensibile, cu un formidabil simţ al umorului… Pubtrans mă sponsorizează în parte pentru că RBX 303 are personal încredere în mine şi în talentul meu – a făcut multe pentru ca eu să ajung de la un simplu comic, făcând turul cluburilor de noapte, cu apariţii ocazionale la TV, la a avea propriul meu show, unul care continuă, fiindcă Pubtrans a reuşit o treabă a naibii de bună făcându-i publicitate.

— Pricep, zise Chuck.

Nu se simţea în largul lui. Dar nu ştia exact de ce. Probabil de vină era întreaga situaţie, nu reuşea să o înţeleagă.

— Alphanii sunt telepaţi? întrebă, deşi ştia că nu erau, şi totuşi acest alphan avea o vigilenţă bizară.

Chuck avea senzaţia că ştie totul, nu existau secrete pe care alphanul să nu le desluşească.

— Nu sunt telepaţi, dar depind mult de auz, ceea ce-i face diferiţi de noi, pentru că noi avem ochi.

Aruncă o privire spre Chuck:

— Ce ai cu telepaţii? Adică, nu se poate să nu fi ştiut răspunsul, în timpul războiului am fost informaţi până-n albul ochilor despre duşman. Iar tu nu eşti chiar aşa de tânăr, încât să nu-ţi aminteşti. Probabil ai crescut cu aşa ceva.

Dark rosti brusc:

— Îţi spun eu ce-l deranjează pe Rittersdorf. Şi eu mă simţeam la fel. Rittersdorf a fost angajat pentru ideile lui. Şi nu vrea să-şi vadă creierul jefuit. Ideile lui îi aparţin până în momentul în care alege el să le dezvăluie. Dacă ai fi adus, să zicem, un plasmodiu ganymedean, la naiba, ar fi însemnat o încălcare necinstită a tuturor drepturilor personale, ne-ar fi transformat în nişte maşini, din care tu ai fi pompat în mod mecanic ideile.

Adresându-se lui Chuck, continuă:

— Nu-ţi fă probleme în privinţa lui RBX 303, nu-ţi poate citi gândurile. Tot ce poate face este să asculte cu atenţie nuanţele subtile, abia detectabile, din ce spui… dar e surprinzător cât de multe poate detecta. Alphanii sunt psihologi buni.

— Stând în camera alăturată, interveni alphanul, parcurgând revista *Life,* am ascultat conversaţia voastră despre noul personaj comic Siegfried Trots. Fiind interesat, m-am hotărât să intervin. Am lăsat deoparte banda audio şi m-am ridicat. Nu vă inoportunez?

— Prezenţa ta nu deranjează pe nimeni, îl asigură Bunny pe alphan.

— Nimic nu mă amuză şi nu mă emoţionează – şi fascinează – mai mult decât o şedinţă creativă a unor scenarişti talentaţi ca voi. Domnule Rittersdorf, nu te-am mai văzut niciodată în acţiune, dar pot spune deja că ai multe de adăugat. Oricum, ţi-am simţit aversiunea, una foarte profundă, faţă de direcţia pe care a luat-o conversaţia. Pot să te întreb ce anume găseşti de obiectat în privinţa lui Siegfried Trots şi a dorinţei sale de a scăpa de neplăcuta lui soţie? Eşti căsătorit, domnule Rittersdorf?

— Da, răspunse Chuck.

— Probabil această idee îţi naşte sentimente de vinovăţie, zise alphanul gânditor. Poate că ai impulsuri ostile inconştiente faţă de soţia ta.

Bunny interveni:

— Eşti departe, RBX, Chuck şi soţia lui s-au despărţit – ea s-a dus deja la tribunal. Oricum, viaţa lui personală îl

priveşte, nu suntem aici să-i disecăm sufletul. Să ne întoarcem la material.

— Eu tot susţin, declară alphanul, că e ceva foarte neobişnuit şi atipic în reacţia domnului Rittersdorf. Mi-ar plăcea să aflu de ce.

Îşi răsuci capul ca un ciot lipsit de vedere către Chuck:

— Poate că dacă o să ne întâlnim mai des, o să înţeleg de ce. Şi am senzaţia că dacă voi şti acest lucru, va fi şi în beneficiul tău.

Scărpinându-şi nasul meditativ, Bunny spuse:

— Poate că el ştie, RBX. Poate doar nu vrea să spună.

Îl fixă pe Chuck:

— În orice caz, eu continuu să spun că *îl priveşte numai pe el.*

Acesta replică:

— Pur şi simplu, nu mi se pare o idee de comedie. În asta constă… – aproape că spuse *aversiunea* – îndoiala mea.

— Ei bine, eu nu am îndoieli, decise Bunny. O să vorbesc cu departamentul de recuzită să asambleze o figură de simulacru goală pe dinăuntru, în care să poată intra cineva. Va fi mult mai simplu şi mai fiabil decât să cumpărăm unul autentic. Şi o să avem nevoie de o fată care să joace rolul soţiei lui Ziggy. Al soţiei *mele,* pentru că eu voi fi Ziggy.

— Dar prietena? întrebă Jones. Se aprobă sau nu?

Dark zise:

— Ar exista un avantaj, aşa am putea avea tipa cu sânii mari. Ştii, sexy. Ar mulţumi mulţi telespectatori, altfel nu ne alegem decât cu o singură femeie, gen scorpie, care indiscutabil *nu* are sânii mari. Genul ăsta de femei nu-şi face niciodată o astfel de operaţie.

— Ai în minte pe cineva anume care ar putea juca rolul? întrebă Bunny, cu un pix şi o coală de hârtie în mână.

— Ştii ultima mişcare a agentului tău. Prospătura aia… Patty nu-ştiu-cum. Patty Weaver. Ea are *într-adevăr* sâni mari. Doctorii i-au grefat probabil vreo cincizeci de kile.

— O s-o înscriu deseară pe Patty Weaver, zise Bunny

Hentman aprobând din cap. O ştiu şi e bună, exact potrivită aici. Apoi avem nevoie de o cotoroanţă belicoasă, s-o joace pe nevastă. Poate că o să-l las pe Chuck să aleagă actriţa pentru rolul ăsta.

Râse ca o bufniţă.

8

Când, noaptea târziu, Chuck Rittersdorf se întoarse obosit în apartamentul său prăpădit din Comitatul Marin, California, fu oprit pe hol de plasmodiul ganymedean. La ora trei. Era prea mult.

„Sunt doi indivizi în apartamentul tău, îl informă Lordul Moluscă Alergătoare. Mi s-a părut important să afli din timp.”

— Mulţumesc, zise Chuck, şi se întrebă ce mai trebuia să înfrunte.

„Unul dintre ei este superiorul tău de la CIA, Jack Elwood. Al doilea este superiorul domnului Elwood, un domn pe nume Roger London. Se află aici ca să te chestioneze în legătură cu cealaltă slujbă a ta.”

— Nu am ascuns-o de ei. De fapt, Mageboom, condus de Pete Petri, a fost de faţă în momentul în care Hentman m-a angajat.

Se întrebă cu neplăcere de ce considerau că ar fi o problemă.

„Adevărat, fu de acord plasmodiul, dar au interceptat convorbirile tale din cabina video din seara asta, mai întâi cu Joan Trieste, apoi cu domnul Hentman în Florida. Aşa că ştiu nu numai că lucrezi pentru domnul Hentman, ci şi despre ideea de scenariu pe care tu…”

Iată explicaţia. Trecu pe lângă ganymedean spre uşa apartamentului său. Era descuiată, o deschise şi dădu nas în nas cu cei doi oameni de la CIA.

— Aşa de târziu? întrebă. E chiar atât de important?

Îndreptându-se spre dulap – o varietate de modă veche,

acţionată manual –, îşi atârnă haina înăuntru. Apartamentul era plăcut încălzit, oficialii CIA porniseră radiatorul controlat ne-termostatic.

— Despre el e vorba? zise London.

Era un bărbat de peste cincizeci de ani, înalt, gârbovit, cu păr cărunt. Chuck îl întâlnise de câteva ori şi îl considerase un om dificil.

— Acesta este Rittersdorf?

— Da, răspunse Elwood. Chuck, ascultă cu atenţie. Sunt unele lucruri despre Bunny Hentman pe care tu nu le ştii. Informaţii privind securitatea. Noi înţelegem motivele pentru care ai acceptat oferta lui, ştim că nu ai vrut, ci ai fost silit.

— Da? făcu Chuck precaut.

N-aveau de unde să ştie la ce presiune îl supusese plasmodiul telepat de pe coridor.

— Ne dăm seama foarte bine de situaţia dificilă provocată de fosta ta soţie, Mary, de aranjamentele privind enorma pensie alimentară pe care a reuşit s-o obţină. Ştim că ai nevoie de bani ca să faci faţă plăţilor. Însă…

Aruncă o privire spre London, care aprobă din cap, iar Elwood se aplecă să-şi deschidă servieta.

— Am aici dosarul lui Hentman. Numele lui adevărat este Sam Little. În timpul războiului a fost condamnat pentru încălcarea regulilor privind tratatele comerciale cu statele neutre. Cu alte cuvinte, a furnizat inamicului bunuri printr-o firmă intermediară. Însă a petrecut numai un an în închisoare, a avut nişte avocaţi foarte buni. Vrei să auzi mai mult?

— Da. Pentru că nu pot renunţa la o slujbă pe motiv că în urmă cu cincisprezece ani…

— Bine, rosti Elwood, după un alt schimb de priviri cu superiorul său. După război, Sam Little – sau Bunny Hentman, cum e cunoscut acum – a trăit în sistemul Alpha. Ce-a făcut pe-acolo, nimeni nu ştie. Informatorii noştri nu ne sunt de folos atunci când e vorba de teritoriul controlat de alphani. Oricum, cu vreo şase ani în urmă şi-a făcut apariţia, doldora de pielicele. A început să facă pe

comediantul în cluburi de noapte, apoi Pubtrans Incorporated a început să-l sponsorizeze…

— Ştiu, îl întrerupse Chuck, că un alphan deţine Pubtrans. L-am întâlnit. Îl cheamă RBX 303.

— L-ai *întâlnit?* se holbară Elwood şi London la el. Ştii ceva despre RBX 303? întrebă Elwood. În timpul conflictului, familia lui a fost la cârma celui mai mare cartel de bunuri pentru război din tot sistemul. Fratele lui face parte chiar şi acum din cabinetul de miniştri alphan, răspunde direct în faţa Dogelui. Cu alte cuvinte, atunci când ai de-a face cu RBX 303, ai de-a face de fapt cu guvernul alphan.

Îi întinse dosarul.

— Citeşte tu restul.

Chuck parcurse paginile tipărite îngrijit. Era uşor de dedus finalul. Agenţii care întocmiseră dosarul credeau că RBX 303 acţiona ca reprezentant fără portofoliu al unei puteri străine şi că Hentman cunoştea acest lucru. În consecinţă, activităţile lor erau supravegheate de CIA.

— Motivul pentru care ţi-a oferit slujba nu este cel pe care-l crezi. Hentman nu are nevoie de un alt scenarist; are deja cinci. O să-ţi spun care e părerea noastră. Considerăm că are legătură cu soţia ta.

Chuck nu spuse nimic, continua să fixeze neatent foile care formau dosarul.

— Alphanii, continuă Elwood, ar vrea să recucerească Alpha III M2. Şi singurul mod în care pot s-o facă *legal* este să-i determine pe terranii care locuiesc acolo să plece. Altfel, conform legilor interplanetare, intră în vigoare Protocoalele din 2040, satelitul devine proprietatea coloniştilor şi, întrucât coloniştii sunt terrani, indirect devine proprietatea Terrei. Alphanii nu-i pot *face* pe colonişti să plece, dar au fost cu ochii pe ei, ştiu perfect că sunt o societate compusă din foştii pacienţi ai Spitalului Neuropsihiatric Harry Stack Sullivan, stabiliţi acolo dinainte de război. Singura autoritate care îi poate scoate pe aceştia de pe Alpha III M2 trebuie să fie terrană, adică fie TERPLAN, fie Serviciul Interplanetar de Sănătate şi

Asistenţă Socială al SUA. Noi am putea evacua satelitul, lăsându-i pe ei să-l înşface.

— Dar nimeni nu va recomanda evacuarea coloniştilor de pe satelit, zise Chuck.

I se părea că nici nu se punea problema. Se va întâmpla unu din două lucruri: fie Terra va lăsa coloniştii definitiv în pace, fie se va construi un nou spital, în care localnicii vor fi internaţi cu forţa.

Elwood admise:

— Poate că ai dreptate. Dar alphanii ştiu?

— Şi aminteşte-ţi, adăugă London, cu vocea sa răguşită şi joasă, că alphanilor le plac jocurile de noroc. Întregul război a fost pentru ei un măreţ plan de viitor – şi au pierdut. Nu ştiu cum altfel să acţioneze.

Era adevărat, Chuck aprobă din cap. Şi totuşi nu avea sens. Cum putea influenţa el deciziile lui Mary? Hentman ştia că erau legal despărţiţi, Mary se afla pe Alpha III M2, iar el aici, pe Terra. Chiar dacă s-ar fi aflat amândoi pe satelitul alphan, Mary nu l-ar fi ascultat niciodată. Deciziile erau numai şi numai ale ei.

Însă, dacă alphanii ar fi ştiut că el controlează simulacrul Daniel Mageboom…

Pur şi simplu nu putea crede că ştiau, era imposibil.

— Avem o teorie, zise Elwood, recuperând dosarul şi reintroducându-l în servietă. Noi credem că alphanii ştiu…

— Să nu-mi spui că ştiu despre Mageboom, ar însemna că au pătruns în CIA.

— … Nu voiam să spun chiar asta, rosti Elwood stânjenit. Dar ei ştiu, aşa cum ştim şi noi, că despărţirea ta de Mary este numai legală, că tu încă eşti îndrăgostit de ea la fel ca întotdeauna. După cum am dedus noi, ei au ajuns la următoarea concluzie: legăturile dintre tine şi Mary se vor relua curând. Indiferent dacă voi anticipaţi sau nu.

— Şi la ce le foloseşte?

— Aici concepţia lor asupra situaţiei devine categoric prevestitoare de rele, după cum am dedus din indicaţii periferice, din frânturi adunate de ici şi colo. Putem greşi, dar se pare că alphanii vor să te facă să încerci să-ţi

asasinezi soţia.

Chuck nu spuse nimic, îşi păstră trăsăturile imobile. Timpul trecea fără să vorbească nimeni. Elwood şi Roger London îl priveau curioşi, evident întrebându-se de ce nu răspundea.

— Ca să fiu sincer cu tine, mârâi London, în cele din urmă, avem un informator printre oamenii lui Hentman, nu contează cine. Ne-a spus că ideea de scenariu pe care Hentman şi scriitorii lui ţi-au prezentat-o la sosirea în Florida este despre un simulacru CIA care ucide o femeie. Soţia unui bărbat. Bărbatul este agent CIA. Corect?

Chuck aprobă încet din cap, cu ochii fixaţi pe o pată de pe peretele din dreapta lui Elwood şi London.

— Această intrigă, continuă London, se presupune că-ţi va da ideea să încerci s-o omori pe doamna Rittersdorf cu ajutorul unui sim CIA. Ceea ce Hentman şi amicii lui alphani nu ştiu, desigur, este că pe Alpha III M2 există deja un sim CIA şi că tu îl conduci. Dacă ar fi ştiut…

Se întrerupse, apoi spuse încet, pe jumătate pentru sine:

— Atunci şi-ar fi dat seama că nu era nevoie să construiască un scenariu elaborat ca să-ţi dea ideea.

Îl studie pe Chuck:

— Pentru că ar fi foarte posibil să-i fi trecut deja prin minte.

După o pauză, Elwood rosti:

— Interesantă speculaţie. Nu am formulat-o eu, dar în cele din urmă aş fi ajuns la ea.

Se adresă lui Chuck:

— Vrei să renunţi la simulacrul Daniel Mageboom? Ca să dovedeşti, dincolo de orice îndoială, că nu ai avut în minte ceva asemănător?

Chuck răspunse, alegându-şi cuvintele cu grijă:

— Bineînţeles că nu renunţ.

Altfel ar fi însemnat să admită că aveau dreptate, că descoperiseră ceva despre el şi despre intenţiile lui.

În plus, nu voia să renunţe la misiunea Mageboom dintr-un motiv foarte bun. Ţinea să-şi continue planul de a

o ucide pe Mary.

— Dacă doamna Rittersdorf ar păţi ceva, spuse London, având în vedere situaţia, asupra ta va cădea o mare suspiciune.

— Îmi dau seama, încuviinţă Chuck plat.

— Aşa că atunci când îl comanzi pe acest Mageboom, continuă London, ai face bine să ai grijă ca el să o protejeze pe doamna Rittersdorf.

— Vreţi părerea mea sinceră?

— Cu siguranţă, zise London, iar Elwood aprobă din cap.

— Toată povestea e o absurditate, o născocire bazată pe informaţii izolate, de la un agent de teren cu o imaginaţie bogată, cineva care evident s-a învârtit prea mult în jurul celebrităţilor din televiziune. *Omorând-o pe Mary, cum aş modifica decizia ei în privinţa satelitului Alpha III M2 şi a coloniştilor săi psihopaţi?* Dacă moare, va fi pur şi simplu înlocuită şi altcineva va lua hotărârile.

— Eu cred, spuse Elwood, adresându-se superiorului său, că nu o să avem de-a face cu o crimă, ci cu o tentativă de crimă. Crima ca ameninţare, ţinută deasupra capului doamnei Rittersdorf, pentru a o face să se supună.

Adăugă pentru Chuck:

— Bineînţeles, presupunând că dă roade campania lui Hentman. Că tu eşti influenţat de logica propusă de scenariul TV.

— Dar voi păreţi să credeţi că aş fi.

— Mi se pare o coincidenţă interesantă faptul că tu *conduci* un simulacru CIA în apropierea lui Mary, exact ca în propunerea de scenariu a lui Hentman. Ce şanse sunt…

— O explicaţie mai plauzibilă ar fi că Hentman a aflat cumva că eu îl conduc pe Mageboom şi a dezvoltat ideea pornind de la această situaţie. Şi voi ştiţi ce înseamnă asta.

Implicaţiile erau evidente. În ciuda negării lor, la CIA *pătrunsese* un spion. Sau…

Mai exista o posibilitate. Lordul Moluscă Alergătoare culesese faptele din mintea lui Chuck şi i le transmisese lui Bunny Hentman. Mai întâi plasmodiul îl şantajase să

accepte oferta de slujbă a lui Hentman, iar acum toţi îl şantajau să-şi îndeplinească planul privind Alpha III M2. Scenariul TV nu avea drept scop să-i implanteze lui în minte ideea de a o ucide pe Mary, prin intermediul plasmodiului organizaţia lui Hentman ştia că ideea se afla deja acolo.

Scenariul trebuia să-i indice, indirect, dar limpede, faptul că *ei ştiau.* Şi dacă el nu le urma regia, avea să fie transmis, pe faţă, în întregul sistem solar. Şapte miliarde de oameni vor afla despre planurile lui de a-şi asasina soţia.

Trebuia să admită, era un motiv puternic pentru ca el să fie devotat organizaţiei lui Hentman, să facă ce voiau, îl prinseseră. Iată ce obţinuseră deja: îi făcuseră suspicioşi pe înalţii oficiali din sediul de pe Coasta de Vest al CIA. Şi, după cum spusese London, dacă i se întâmpla ceva lui Mary…

Totuşi, el intenţiona să continue. Sau, mai degrabă, să încerce să continue. Şi nu numai ca ameninţare, aşa cum dorea organizaţia lui Hentman, ca s-o constrângă pe Mary să susţină o anumită politică în privinţa coloniştilor psihopaţi. Intenţia lui era să meargă până la capăt, aşa cum plănuise iniţial. De ce, nu ştia. La urma urmelor, nu mai era obligat s-o vadă, să trăiască alături de ea… de ce moartea ei i se părea atât de importantă?

În mod ciudat, Mary era singura persoană care ar fi putut cotrobăi prin mintea lui, dacă i s-ar fi dat ocazia, şi să-i descopere motivele. Era meseria ei.

Ironia îi făcu plăcere. Şi, în ciuda apropierii celor doi vicleni agenţi CIA, fără a mai pomeni de mereu prezentul plasmodiu galben, care trăgea cu urechea la capătul opus al coridorului, nu se simţea deloc stânjenit. Se confrunta în mod inteligent cu două facţiuni distincte, amândouă experimentate. CIA şi organizaţia lui Hentman erau compuse din profesionişti cu state vechi, şi el simţea, intuitiv, că în cele din urmă avea să obţină ce voia *el,* nu ei.

Bineînţeles că ganymedeanul îi auzea gândurile. Spera să i le transmită lui Hentman, dorea ca acesta să ştie.

Imediat ce plecară cei doi oficiali CIA, plasmodiul se strecură pe sub uşa încuiată în apartament, adunându-se în centrul covorului demodat, care acoperea toată podeaua. Rosti acuzator, cu o tentă de justificată indignare:

„Domnule Rittersdorf, te asigur, nu am nici o legătură cu domnul Hentman. Nu l-am întâlnit niciodată înainte de seara când a venit nu demult aici, ca să obţină semnătura ta pe un contract de angajare.”

— Nemernicilor, zise Chuck, în timp ce îşi pregătea o cafea în bucătărie.

Trecuse de ora patru, însă mulţumită stimulantelor ilegale pe care i le furnizase Lordul Moluscă Alergătoare nu simţea oboseala.

— Mereu vă amestecaţi, continuă el. Voi nu aveţi o viaţă proprie?

Primi replica.

„Sunt de acord cu tine asupra unui singur punct. Domnul Hentman, când a pregătit acel scenariu, *trebuia* să fi ştiut despre intenţiile în legătură cu soţia ta altfel coincidenţa ar fi prea mare ca să poată fi acceptată. Poate cineva, domnule Rittersdorf, este telepat, altcineva în afară de mine.”

Îi aruncă o privire.

„Ar putea fi un coleg de la CIA, sugeră plasmodiul. Sau putea să se întâmple prin intermediul simulacrului Mageboom, pe Alpha III M2. Unul dintre coloniştii psihopaţi ar putea fi telepat. Consider că de acum este treaba mea să te asist în măsura în care pot, pentru a-mi demonstra în mod palpabil buna-credinţă. Sunt extrem de nerăbdător să-mi reabilitez numele înaintea ta. O să fac tot posibilul ca să-l descopăr pe telepatul care s-a dus la Hentman, şi astfel…”

— Ar putea fi Joan Trieste? îl întrerupse Chuck brusc.

„Nu. Sunt familiarizat cu mintea ei, nu are astfel de puteri. Este psi, după cum ştii, dar talentul ei are legătură cu timpul.”

Plasmodiul chibzui:

„Doar dacă… ştii, domnule Rittersdorf, mai există o cale prin care intenţiile tale ar putea fi cunoscute. Aceasta ar fi capacitatea psionică de precogniţie… presupunând că într-o zi, în cele din urmă, planul tău va deveni public. Un precog, privind în viitor, l-ar putea vedea, ar putea avea acum această informaţie. E o posibilitate pe care nu trebuie să o neglijăm. Măcar dovedeşte că factorul telepatic nu este singurul care poate fi incriminat pentru cunoştinţele lui Hentman privind intenţiile tale faţă de soţie.”

Trebuia să admită că raţionamentul era merituos.

„De fapt, continuă plasmodiul, pulsând vizibil agitat, ar putea fi vorba de funcţionarea involuntară a talentului de precog la cineva apropiat ţie, care nici măcar nu ştie că îl posedă. Cineva, de exemplu, din organizaţia lui Hentman. Chiar domnul Hentman însuşi.

— Hmm, făcu Chuck absent, în timp ce îşi umplea ceaşca de cafea fierbinte.

„Cursul viitor al vieţii tale este plin de violenţa spectaculoasă a crimei asupra femeii pe care o urăşti şi de care te temi. Acest uriaş spectacol este posibil să fi activat capacităţile precognitive latente ale domnului Hentman şi, fără să ştie de unde i se trage, a avut «inspiraţia» pentru ideea de scenariu… Adesea, talentele psionice se manifestă chiar în acest mod. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt mai convins că exact aşa s-a întâmplat. Pornind de aici, aş spune că teoria oamenilor tăi de la CIA e lipsită de valoare. Hentman şi colegul său alphan nu intenţionează să te confrunte cu o aşa-zisă «evidenţă» a intenţiilor tale… ei pur şi simplu fac ceea ce spun: încearcă să născocească un scenariu TV care să meargă bine.”

— Dar ce spui despre punctul de vedere al CIA, cum că alphanii sunt interesaţi să-şi însuşească Alpha III M2?

„E posibil ca partea asta să fie adevărată. Ar fi tipic pentru alphani să nu cedeze, să continue să spere… la urma urmelor, satelitul se află în sistemul lor. Dar, sincer – pot să vorbesc aşa? –, teoria celor de la CIA mi se pare o

grămadă demnă de milă de suspiciuni adunate la întâmplare, câteva fapte separate, legate într-o structură complicată de teoretizări ad-hoc, în care toată lumea este creditată cu un enorm talent pentru intrigi. O imagine mult mai simplă ar putea fi susţinută cu mai mult bun-simţ, iar ca angajat CIA tu trebuie să fii conştient că acesteia, ca tuturor agenţiilor de spionaj, îi lipseşte bunul-simţ.”

Chuck ridică din umeri.

„De fapt, dacă pot spune aşa, dorinţa ta de răzbunare, atât de plină de culoare, este în mare parte derivată din anii pe care i-ai petrecut alături de personalul din aparatul de spionaj.”

— Atunci trebuie să admiţi un lucru. E un ghinion colosal pentru mine că Hentman şi scriitorii lui au dat exact peste ideea asta pentru scenariul lor TV.

„Ghinion, dar mai degrabă amuzant, prin faptul că tu personal te vei apuca în curând să scrii dialogurile.”

Plasmodiul chicoti.

„Poate reuşeşti să le dai autenticitate. Hentman ar fi încântat de intuiţia ta asupra motivaţiilor lui Ziggy Trots.”

— Cum de ştii că personajul se va numi Ziggy Trots?

Devenise imediat suspicios iarăşi.

„E în mintea ta.”

— Atunci trebuie să fie în mintea mea şi faptul că mi-ar plăcea să pleci şi să mă laşi în pace.

Totuşi, nu-i era somn, avea chef să se aşeze şi să înceapă scenariul TV.

„Sigur că da.”

Plasmodiul se scurse afară, şi Chuck rămase singur în apartament. Sunet venea doar de la traficul slab de pe strada de dedesubt. Stătu încă puţin la fereastră, bându-şi ceaşca de cafea, apoi se aşeză la maşina de scris şi apăsă pe butonul care ridica foaia albă de hârtie.

Ziggy Trots, se gândi cu aversiune. Cristoase, ce nume! Ce fel de persoană sugerează? Un idiot, ca unul dintre cei trei încurcă-lume. Cineva suficient de prost, îşi zise acru, ca să se ocupe de conceperea asasinării nevestei…

Începu, cu încrâncenare profesională, să încropească

scena iniţială. Bineînţeles, Ziggy va fi acasă, încercând paşnic să facă un lucru inofensiv. Poate citeşte homeoziarul de seară. Şi, ca o harpie, nevasta lui e acolo, bătându-l la cap. Da, se gândi Chuck. Pot adăuga veridicitate scenei, pot profita de anii de experienţă. Începu să dactilografieze.

Scrise timp de câteva ore, minunându-se de eficienţa stimulentelor ilegale cu hexo-amfetamine. Nu simţea nici un fel de oboseală – de fapt lucra mai repede decât obişnuia în trecut. La şapte jumătate, când strada fu atinsă de razele lungi şi aurii ale soarelui de dimineaţă, se ridică înţepenit, se duse în bucătărie şi începu să-şi pregătească micul dejun. Acum, hai la cealaltă slujbă, îşi zise. La opt treizeci va porni spre sediul CIA din San Francisco. Şi spre Daniel Mageboom.

Cu o bucată de pâine prăjită în mână, se opri lângă maşina de scris, aruncându-şi ochii peste paginile pe care le scrisese. Păreau bune – dialogurile care trebuiau vorbite fuseseră meseria lui ani buni. Acum mai trebuia să i le expedieze lui Hentman la New York. Aveau să fie în mâinile comicului într-o oră.

La opt şi douăzeci de minute, pe când se bărbierea în baie, auzi videofonul sunând. Primul apel de când îl instalase.

Se duse şi-l deschise.

— Bună.

Pe micul ecran apăru faţa unei fete cu trăsături irlandeze uluitor de frumoase. Strânse din ochi.

— Domnul Rittersdorf? Sunt Patricia Weaver, tocmai am aflat că Bunny Hentman mă vrea pentru scenariul pe care îl scrieţi. Mă întrebam dacă aş putea vedea o copie, mor de curiozitate să mă uit pe el. Ani întregi m-am rugat pentru şansa de a apărea în programul lui Bunny. Îl admir până la Dumnezeu.

Evident că avea un copiator Thermofax; putea obţine oricâte copii ale scenariului.

— O să-ţi trimit ce am. Dar nu e gata, şi Bunny nu l-a văzut ca să-l aprobe. Nu ştiu cât o să vrea să păstreze.

Poate nimic.

— După cum a vorbit Bunny despre dumneavoastră, spuse Patricia Weaver, sunt sigură că-l va folosi pe tot. Îmi puteţi expedia? Vă dau adresa. De fapt, nu stau deloc departe, sunteţi în California de Nord, iar eu în L.A., în Santa Monica. Ne-am putea întâlni, aţi vrea? M-aţi putea asculta citind rolul meu din scenariu.

Rolul ei. Dumnezeule, îşi dădu el seama, nu scrisese nici un dialog care să o includă pe ea, spioana suplă, cu sânii mari şi sfârcurile umflate – făcuse numai scenele dintre Ziggy Trots şi scorpia lui de nevastă.

Exista o singură soluţie. Să-şi ia un concediu de jumătate de zi de la CIA, să rămână în apartament şi să mai scrie nişte dialoguri.

— Uite cum facem, zise. O să-ţi aduc eu o copie. Lasă-mă până diseară.

Găsi un pix şi o hârtie:

— Dă-mi adresa.

La naiba cu simulacrul Mageboom, având asta în vedere. Nu întâlnise în viaţa lui o fată atât de atrăgătoare. Dintr-odată, orice altceva devenise mediocru, aruncat înapoi la locul corespunzător.

Obţinu adresa fetei, închise pe bâjbâite videofonul şi imediat împachetă paginile pentru Bunny Hentman. Pe drumul spre San Francisco, puse plicul la poşta expres şi asta fu tot. În timp ce lucra la CIA, probabil va putea visa la dialogurile pentru domnişoara Weaver. La vremea cinei va fi gata să le pună pe hârtie, iar la ora opt va avea nişte pagini pe care să i le arate. La urma urmelor, decise el, lucrurile nu mergeau chiar aşa de rău. Cu siguranţă, era o îmbunătăţire uriaşă faţă de viaţa lui de coşmar alături de Mary.

Ajunse la sediul CIA de pe Sansome Street din San Francisco şi se pregăti să intre pe poarta largă, familiară.

— Rittersdorf, auzi o voce. Vino te rog în biroul meu.

Era Roger London, mohorât şi acru, privindu-l cu neplăcere.

Alte discuţii? se întrebă Chuck urmându-l pe London în

biroul acestuia.

— Domnule Rittersdorf, zise London, imediat ce se închise uşa, am pus microfoane în apartamentul tău aseară. Ştim ce ai făcut după ce am plecat.

— Ce am făcut?

Nici în ruptul capului nu-şi putea aminti că ar fi făcut ceva care să supere CIA… doar dacă în conversaţia cu plasmodiul nu spusese prea multe. Bineînţeles, gândurile ganymedeanului erau imperceptibile pentru echipamentele de monitorizare. Tot ce-şi putea aminti era că rostise o remarcă despre colosalul ghinion reprezentat de faptul că ideea scenariului TV pe care o voia Hentman se referea la un bărbat asasinându-şi soţia cu ajutorul unui sim CIA. Desigur, asta…

— Ai fost activ toată noaptea. Ai lucrat. Aşa ceva ar fi imposibil, dacă nu ai avea acces la droguri interzise în prezent pe Terra. Aşadar, ai relaţii non-terrane, care îţi furnizează droguri, şi având asta în vedere…

Îl studie pe Chuck:

— Eşti suspendat temporar din funcţie. Reprezinţi un risc pentru securitate.

— Dar ca să-mi pot păstra ambele slujbe… rosti Chuck uluit.

— Orice angajat CIA care e destul de nebun încât să folosească stimulente non-terrane ilegale nu poate fi capabil să-şi îndeplinească sarcinile de aici. Începând de astăzi, simulacrul Mageboom va fi condus de o echipă compusă din Pete Petri şi un om pe care tu nu-l cunoşti, Tom Schneider.

Trăsăturile aspre ale lui London se contorsionară într-un zâmbet batjocoritor:

— Încă mai ai cealaltă slujbă… sau *nu-i aşa?*

— Ce vrei să spui?

Sigur că mai era angajatul lui Hentman, doar semnaseră un contract.

— Dacă teoria CIA este corectă, Hentman nu va mai avea nevoie de tine în momentul în care va afla că ţi s-a interzis accesul la simulacrul Mageboom. Aş spune,

aproximativ peste douăsprezece ore.

London îşi examină ceasul de la mână.

— Adică pe la nouă seara o să descoperi neplăcutul adevăr că ai rămas fără nici o slujbă. Şi atunci, cred eu, o să fii o idee mai cooperant cu noi, o să fii fericit să revii la vechiul tău statut de angajat aici, şi atât.

London deschise uşa, conducându-l pe Chuck afară.

— Apropo, nu vrei să dai un nume furnizorului tău de droguri?

— Neg că am luat vreun drog ilegal, dar chiar pentru propriile sale urechi nu suna convingător; London îl prinsese şi amândoi ştiau asta.

— De ce nu cooperezi pur şi simplu cu noi? întrebă London. Renunţă la slujba lui Hentman, dă-ne numele furnizorului ai putea avea acces la simulacrul Mageboom în cincisprezece minute, pot să aranjez personal. Ce motiv ai avea să…

— Banii. Am nevoie de bani din ambele surse.

Şi sunt şantajat, continuă în sinea lui. De către Lordul Moluscă Alergătoare. Dar nu putea spune, nu lui London.

— Bine. Poţi să pleci. Ia legătura cu noi când o să înţelegi limpede că trebuie să renunţi la postul de la Hentman. Poate reuşim să aranjăm ceva doar pe baza acestei condiţii.

Îi ţinu uşa biroului deschisă.

Ameţit, Chuck se pomeni pe scările largi din faţa clădirii CIA. Părea incredibil şi totuşi se întâmplase, îşi pierduse slujba lui de ani de zile, şi încă pe baza a ceea ce părea un pretext. Acum nu mai avea cum să ajungă la Mary. La naiba cu pierderea de salariu, venitul de la organizaţia lui Hentman îl acoperea cu prisosinţă. Dar fără ajutorul simulacrului Mageboom nu avea cum să-şi continue planul – pe care oricum îl amânase evident mult prea mult –, şi în golul lăsat de dispariţia acestei anticipări simţea în interior o senzaţie puternică de prăbuşire. Întreaga sa raţiune de a fi se evaporase brusc.

Urcă din nou scările amorţit, spre poarta principală a sediului CIA. Un gardian în uniformă se materializă din

senin şi îi blocă drumul.

— Domnule Rittersdorf, îmi pare rău. Dar am primit ordin, înţelegeţi, să nu vă dau voie.

— Vreau să merg iarăşi la domnul London. Numai pentru un minut.

Gardianul îşi folosi intercomul portabil.

— În regulă, domnule Rittersdorf, puteţi merge în biroul domnului London.

Apoi se dădu într-o parte şi bariera rotativă se deschise automat pentru Chuck.

O clipă mai târziu se afla din nou faţă în faţă cu London, în biroul spaţios cu lambriuri de lemn.

— Ai luat o hotărâre, nu-i aşa?

— Vreau să subliniez ceva. Dacă Hentman nu mă concediază, nu ar fi asta o dovadă de facto că suspiciunile asupra lui sunt nefondate?

Aşteptă când London se încruntă… se încruntă, dar nu dădu nici o replică.

— Dacă Hentman *nu* mă concediază, am de gând să contest decizia ta de a mă îndepărta din post, mă voi duce în faţa Comisiei Serviciului Civil şi voi demonstra că…

— Ai fost îndepărtat din post, zise London calm, pentru consumul de droguri ilegale. Ca să fiu extrem de sincer, deja ţi-am perchiziţionat apartamentul şi le-am găsit. Foloseşti GB-40, nu-i aşa? Cu GB-40 poţi menţine la infinit un program de muncă de douăzeci şi patru de ore, felicitări. Oricum, dacă acum nu mai lucrezi la noi, faptul că eşti capabil să munceşti o zi întreagă nu prea mai înseamnă un avantaj. Aşadar, mult succes.

Se îndepărtă, se aşeză la birou şi ridică un document. Interviul ajunsese la final.

— Dar o să aflaţi că aţi greşit când Hentman nu o să mă concedieze. Nu-ţi cer decât să reconsideri situaţia, atunci când o să se întâmple asta. La revedere.

Părăsi biroul, trântind uşa cu zgomot în urmă. La revedere pentru Dumnezeu ştie cât timp, îşi zise în sinea lui.

Încă o dată afară pe trotuar dimineaţa devreme, se opri

nesigur, îmbrâncit de mulţimea de oameni care trecea pe acolo. Şi acum ce fac? se întrebă. Viaţa lui, pentru a doua oară într-o lună, fusese dată peste cap: mai întâi şocul despărţirii de Mary, acum asta. E prea mult, se gândi, şi se întrebă dacă îi mai rămăsese ceva.

Rămăsese slujba lui Hentman. Numai slujba lui Hentman.

Cu un taxi autonom se întoarse acasă şi repede – de fapt, cu disperare – se aşeză la maşina de scris. Acum, hai să facem dialogurile pentru domnişoara Weaver. Uită de orice altceva, reducându-şi lumea până la dimensiunile maşinii de scris şi coala ei de hârtie. O să-ţi dau un rol al naibii de bun, reflectă el. Şi poate voi primi ceva în schimb.

Începu să lucreze. Şi, pe la trei după-masă, terminase. Se ridică anchilozat, se întinse şi simţi oboseala în corp. Dar mintea îi era lucidă. Deci mi-au pus microfoane în apartament, îşi aminti. Şi dispozitive audio, şi dispozitive video. Cu voce tare, special pentru a fi înregistrat, rosti:

Ticăloşii ăştia de la agenţie, să mă spioneze pe mine. Patologic. Sincer, e o uşurare să scap de atmosfera aia de suspiciune şi…

Se opri. Ce rost avea? Se duse în bucătărie să-şi facă de mâncare.

La ora patru, îmbrăcat cu cel mai bun costum titanian albastru cu negru, pudrat, bărbierit şi parfumat cu miresmele masculine pe care numai un laborator modern de chimie le putea produce, porni la drum, căutând un taxi, cu manuscrisul sub braţ. Se afla pe drumul spre Santa Monica şi apartamentul lui Patty Weaver, spre – numai cerul ştia ce altceva. Dar el avea mari speranţe.

Dacă dădea greş, ce avea să se întâmple atunci?

O întrebare bună, dar una la care spera să nu fie nevoit să răspundă. Pierduse deja prea mult, structura lumii sale suferise un subtil proces de deformare. Prin pierderea soţiei şi a slujbei tradiţionale, ambele într-o perioadă foarte scurtă, sistemul de percepţii îi era răsturnat. Se obişnuise să o vadă pe Mary noaptea şi sediul din San Francisco al CIA în timpul zilei. Acum nu se mai întâlnea

cu nicicare. *Ceva* trebuia să umple golul. Simţurile lui tânjeau după asta.

Făcu semn unui jet-taxi şi îi dădu adresa lui Patty Weaver, din Santa Monica. Apoi, lăsat pe spate în scaun, scoase paginile cu dialoguri şi începu să le parcurgă pentru eventuale mici modificări de ultim moment.

O oră mai târziu, puţin după cinci, taxiul începu să coboare spre platforma de pe acoperişul clădirii noi, remarcabil de frumoasă, mare şi stilată, în care locuia Patty Weaver. Acum e momentul crucial, îşi spuse Chuck în sinea lui. Să se împrieteneasă cu o starletă TV cu sânii mari… ce altceva şi-ar mai fi putut dori?

Taxiul ateriză. Puţin nesigur pe picioare, Chuck coborî din vehicul.

9

De parcă ar fi fost un semn bun, Patricia Weaver era acasă. Deschise uşa apartamentului şi spuse:

— O, doamne, tu eşti cel cu scenariul meu. Ce devreme ai venit, ai spus la videofon…

— Am terminat mai repede decât mă aşteptam.

Chuck intră, trăgând cu ochiul la mobila excesiv de modernă. Era în stil neo-precolumbian, bazat pe recentele descoperiri arheologice despre cultura Inca din America de Sud. Bineînţeles, toate piesele erau lucrate manual. Iar pe pereţi atârnau picturi animate, care se mişcau neîncetat. Constau din maşinării bidimensionale care păcăneau uşor, ca zgomotul unui ocean îndepărtat. Sau, se gândi el mai practic, ca o fabrică automatizată subterană. Nu era sigur că-i plac.

— L-ai adus cu tine? întrebă domnişoara Weaver încântată.

Purta – lucru bizar, fiind aşa de devreme – o rochie extrem de modernă de la Paris, de genul celor pe care le zărise prin reviste, dar niciodată în viaţa reală. Era o mare

diferenţă faţă de biroul lui de la CIA. Rochia era exagerată şi complicată, ca petalele unei flori non-terrane. Trebuie să fi costat o mie de pielicele, presupuse Chuck. Era o rochie în care să obţii o slujbă, sânul ei drept, tare şi ridicat, apărea total expus. O rochie într-adevăr elegantă. Oare aştepta pe altcineva? Pe Bunny Hentman, de exemplu?

— Mă pregăteam să ies, explică Patty. La un cocktail. Dar o să sun să anulez.

Se îndreptă spre videofon, cu tocurile ascuţite şi înalte răsunând pe podeaua de pământ sintetic în stil Inca.

— Sper să-ţi placă scenariul, zise, hoinărind prin jur şi simţindu-se neînsemnat.

Era puţin prea mult pentru el, rochia scumpă şi elaborată, mobilele lucrate manual… se opri cu faţa la o pictură, urmărind cum suprafeţele ei alunecau şi se modificau, formând combinaţii noi, niciodată repetate.

Patty reveni de la videofon.

— Am reuşit să-l prind chiar înainte de a ieşi de la studiourile MGB.

Nu specifică despre cine vorbea, iar Chuck se hotărî să nu întrebe. Probabil l-ar fi dezumflat şi mai mult.

— Bei ceva?

Se îndreptă spre bar, deschise un dulăpior precolumbian de lemn şi aur, expunând sticlă după sticlă:

— Ce-ai zice de un Ionian Wuzzball? E trăsnet, ar trebui să-l încerci. Pariez că nu a pătruns până în California de Nord – voi sunteţi aşa de…

Gesticulă:

— Aşa de cu capul în nori acolo.

Începu să amestece băuturile.

— Pot să te ajut?

Veni lângă ea, simţindu-se serios şi protector… sau cel puţin dorindu-şi să fie.

— Nu, mulţumesc!

Cu un gest expert, Patty îi întinse paharul:

— Vreau să te rog ceva, înainte de a mă uita pe scenariu. Rolul meu e mare?

— Hm, făcu el.

Îl crease cât putuse de mare, dar adevărul era că rolul ei era unul minor. Capul peştelui îi fusese aruncat ei, dar năvoadele mergeau – din necesitate – la Bunny.

— Adică e mic, zise ea, îndreptându-se spre canapeaua ca o bancă şi aşezându-se; petalele rochiei se întinseră de ambele părţi ale ei. Dă-mi să văd, te rog!

Avea acum un aer şiret şi strict profesional, era absolut calmă.

Aşezându-se în faţa ei, Chuck îi întinse paginile scenariului. Includeau ceea ce îi trimisese lui Bunny şi porţiunea mai recentă, în special cu rolul ei, pe care comicul încă nu o văzuse. Poate că nu era corect să-i arate lui Patty scenariul înainte de a-l vedea Bunny… dar aşa hotărâse să procedeze, corect sau nu.

— Această cealaltă femeie, zise Patty repede, nu-i luase mult să frunzărească paginile. Soţia. Scorpia pe care Ziggy se hotărăşte s-o omoare. Ea are un rol mult mai mare, e peste tot, iar eu nu sunt decât într-o singură scenă. În biroul lui, când intră ea… la sediul CIA…

Indică paragraful.

Ceea ce spunea era adevărat. Făcuse tot ce putuse, dar aşa stăteau lucrurile. Faptele erau fapte, iar Patty era o profesionistă prea bună ca să se lase înşelată.

— L-am făcut cât de întins am putut, spuse el sincer.

— Aproape că e unul dintre rolurile alea îngrozitoare, în care fata apare numai ca să stea acolo şi să arate sexy, nu să *facă* de fapt ceva. Nu vreau doar să intru îmbrăcată cu o rochie strâmtă şi corsaj deschis şi să fiu un ornament. Sunt actriţă, vreau dialoguri.

Îi înapoie scenariul.

— Te rog, domnule Rittersdorf, pentru numele lui Dumnezeu, construieşte-mi un rol. Bunny nu a văzut asta, nu-i aşa? Încă este numai între noi doi. Aşadar poate ne putem gândi la ceva. Ce zici de o scenă la restaurant? Ziggy o întâlneşte pe fată – pe Sharon – la un restaurant elegant şi discret, şi apare soţia… Ziggy discută cu ea acolo, nu acasă în apartament, şi atunci Sharon, rolul meu, poate fi implicată şi ea în scenă.

— Hmm, făcu el.

Sorbi din băutură. Era o compoziţie bizară, dulceagă, aducând cu miedul. Îi trecu prin minte să întrebe din ce era făcut. Patty îl băuse deja pe al ei, se ducea acum la bar să-şi prepare altul.

Se ridică şi el şi se apropie de ea. Umărul ei mic se frecă de el şi simţi mirosul ciudat al băuturii pe care o amesteca. Unul dintre ingrediente, observă, provenea dintr-o sticlă categoric non-terrană. Inscripţia părea alphană.

— E de pe Alpha I. Bunny mi-a dat-o, o are de la nişte alphani. El cunoaşte toate felurile de creaturi din universul locuit. Ştii că a trăit un timp în sistemul Alpha?

Ridică paharul, se întoarse cu faţa spre el şi bău cu un aer gânditor:

— Mi-aş dori să vizitez un alt sistem stelar. Trebuie să te facă să te simţi aproape suprauman.

Lăsând paharul jos, Chuck îşi puse mâinile pe umerii subţiri şi osoşi ai lui Patty Weaver. Rochia se încreţi.

— Pot să-ţi fac rolul oarecum mai mare.

— Bine.

Se lipi de el, oftând când îşi sprijini capul pe umărul lui:

— Înseamnă mult pentru mine.

Părul ei lung şi castaniu îi atinse faţa, gâdilându-l la nas. Luă paharul din mâna ei şi bău, apoi îl puse jos pe bar.

Următorul lucru pe care îl ştiu fu că se găseau în dormitor.

Băutura, se gândi el. Amestecată cu GB-40, stimulentul talamic ilegal pe care mi l-a dat Lordul cum-îl-cheamă. Dormitorul era aproape în întuneric, dar o putea vedea, profilată în spatele braţului său drept, pe Patty Weaver stând pe marginea patului şi deznodându-şi o parte complicată din rochie. Se desfăcu, în sfârşit, şi Patty o duse cu grijă s-o agaţe în dulap. Se întoarse, făcând ceva ciudat cu sânii. O urmări o clipă, apoi îşi dădu seama că îşi masa cutia toracică. Fusese strânsă în rochie şi acum se putea relaxa, se putea mişca nestânjenită. Văzu că ambii

sâni aveau dimensiuni ideale, cu toate că erau în cea mai mare parte sintetici. Nu se clătinau deloc când mergea; cel stâng, la fel ca dreptul, expus mai devreme, era izbitor de ferm.

Când Patty alunecă precum o piatră bine unsă pe pat, alături de locul în care se întinsese el, videofonul sună.

Patty înjură, speriindu-l. Coborî din pat, bâjbâi după halat. Îl găsi şi plecă desculţă din cameră, încheindu-se.

— Mă întorc imediat, dragule, zise ea obiectiv. Tu rămâi aici.

Se întinse pe spate fixând tavanul, adulmecând mirosul şi simţind moliciunea patului. Păru să treacă un timp extrem de lung. Era foarte fericit. Aşteptarea era o imensă plăcere calmă.

Apoi, brusc, Patty Weaver apăru în uşa dormitorului, în halat, cu părul revărsat într-un nor pe umeri. Aşteptă, dar ea nu se apropie de pat. Atunci îşi dădu seama că nici nu avea de gând. Nu înainta. Se ridică imediat, starea sa de relaxare indolentă se diminuă, dispăru.

— Cine era? întrebă.

— Bunny.

— Şi?

— Afacerea cade.

Intră, dar se duse la dulap. Scoase o fustă simplă şi o bluză. Culegându-şi lenjeria, se îndepărtă, evident ca să se îmbrace în altă parte.

— De ce cade?

Sări din pat şi începu să se îmbrace febril. Patty dispăruse, undeva în apartament auzi o uşă închizându-se. Nu-i răspunse. Evident, nu îl auzise.

Când stătea pe pat complet îmbrăcat, legându-şi şireturile, Patty reapăru. Era şi ea complet îmbrăcată. Îşi peria părul, cu o faţă inexpresivă. Îl aşteptă să termine cu şireturile, fără să facă vreun comentariu. Se purta, gândi el, ca şi cum s-ar fi aflat la un an-lumină distanţă, dormitorul era îmbibat de răceala ei neutră.

— Spune-mi, repetă el, de ce cade afacerea. Spune-mi exact ce ţi-a zis Bunny Hentman.

— O, a zis că n-o să folosească scenariul tău şi că dacă te sun sau mă suni tu…

Pentru prima dată de la convorbirea telefonică ochii ei se fixară asupra lui, de parcă l-ar fi observat în sfârşit.

— Nu i-am pomenit că eşti aici. Dar el a spus că dacă te întâlnesc trebuie să-ţi transmit că s-a gândit la idee şi că nu e deloc bună.

— Ideea *mea?*

— Întregul scenariu. A primit paginile pe care i le-ai trimis şi consideră că sunt groaznice.

Chuck îşi simţi urechile arzând şi îngheţă pe loc. Durerea i se răspândi pe faţă, ca o chiciură, amorţindu-i buzele şi nasul.

— Aşa că i-a pus pe Dark şi Jones, scenariştii lui obişnuiţi, să scrie ceva cu totul diferit.

După mult timp, Chuck rosti răguşit:

— Ar trebui să iau legătura cu el?

— N-a menţionat.

Termină de periat părul şi părăsi dormitorul, dispărând iar. Ridicându-se, o urmă, descoperind-o în living. Forma un număr la videofon.

— Pe cine suni?

Patty răspunse din depărtare:

— O cunoştinţă. Să mergem să luăm cina.

Cu un glas încărcat de supărare, Chuck spuse:

— Lasă-mă să te scot eu la cină. Mi-ar plăcea.

Fata nici măcar nu se osteni să răspundă, continuă să formeze numărul.

Se îndreptă spre banca precolumbiană şi începu să adune paginile scenariului; le repuse în plic. Între timp, Patty îşi organiza petrecerea, auzea în fundal glasul ei jos, înăbuşit.

— Ne mai vedem. Îşi puse haina şi porni spre uşa apartamentului.

Ea nu ridică ochii de pe ecranul videofonului, era absorbită.

Trânti uşa apartamentului cu o furie chinuitoare şi plecă grăbit pe holul acoperit de covoare către lift. Se

împiedică de două ori şi se gândi, Doamne, băutura încă mă mai afectează. Poate totul e o halucinaţie provocată de amestecul de GB-40 şi – cum îi spunea ea. Wuzzfur Ganymedean sau cum o fi. Îşi simţea creierul mort, rece şi secat de viaţă. Sufletul lui îngheţase complet şi nu se mai putea gândi decât la cum să iasă din clădire, să iasă din Santa Monica şi să se întoarcă în California de Nord, în apartamentul lui.

Oare London avusese dreptate? Habar n-avea, poate era numai ce spusese fata: paginile pe care i le trimisese lui Bunny erau groaznice şi nu era vorba decât despre asta. Pe de altă parte…

Trebuie să iau legătura cu Bunny, îşi dădu seama. Chiar acum. De fapt, ar fi trebuit să-l sune încă din apartamentul ei.

La parterul clădirii găsi o cabină videofon cu plată. Intră şi începu să formeze numărul organizaţiei lui Hentman. Apoi, brusc, puse receptorul la loc. Chiar vreau să ştiu? se întrebă. Aş suporta să aflu?

Părăsi cabina, se opri o clipă, apoi trecu prin uşile principale ale clădirii, ieşind pe strada de început de seară. Ar trebui să aştept măcar până mi se limpezeşte mintea, cugetă el. Până trecea efectul băuturii, acea otravă non-terrană pe care mi-a dat-o.

Cu mâinile în buzunare, porni să se plimbe fără ţintă pe trotuar. Simţindu-se cu fiecare minut tot mai speriat şi mai disperat. Totul se prăbuşea în jur. Iar lui i se părea imposibil să stopeze colapsul, putea fi doar martor la el, complet neputincios, în strânsoarea unor procese prea puternice pentru ca el să le înţeleagă.

În urechea lui, o voce de femeie, înregistrată, repeta:

— Costă un sfert de pielicea, domnule. Vă rog, monede, nu bancnote.

Clipind, privi în jur, descoperind că se afla din nou în cabina telefonică. Dar pe cine chema? Pe Bunny Hentman? Scotocindu-se prin buzunare, găsi sfertul de piele şi îl introduse în fanta videofonului. Imediat, imaginea se

limpezi.

Nu pe Bunny Hentman îl suna. Pe ecranul din faţa lui apăru imaginea miniaturală a lui Joan Trieste.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Joan curioasă. Arăţi groaznic, Chuck. Eşti bolnav? De unde suni?

— Sunt în Santa Monica.

Cel puţin, presupunea că se mai afla acolo, nu-şi amintea să se fi întors în Bay Area. Şi nu părea să fie mult mai târziu… sau era? Îşi examină ceasul de la mână. Se scurseseră două ore, era deja trecut de opt.

— Nu pot să cred, în dimineaţa asta am fost suspendat de CIA fiindcă aş reprezenta un risc pentru securitate, iar acum…

— Dumnezeule! făcu Joan ascultând atent.

Chuck râgâi.

— Evident, Bunny Hentman m-a concediat, dar nu pot fi sigur. Pentru că, sincer să fiu, mi-e frică să iau legătura cu el.

Urmă o linişte. Apoi Joan vorbi calm:

— Trebuie să-l suni, Chuck. Sau pot să-l sun eu în locul tău. O să-i spun că sunt secretara ta sau ceva de genul ăsta – mă descurc eu, nu-ţi fă griji. Dă-mi numărul cabinei din care vorbeşti. Şi nu te lăsa deprimat, te cunosc deja destul de bine ca să ştiu că o să te gândeşti iar la sinucidere. Dacă încerci în Santa Monica, eu nu te pot ajuta, n-aş ajunge la timp.

— Mulţumesc! E bine să aud că îi pasă cuiva.

— Ai avut parte de prea multe şocuri în viaţă în ultima vreme, zise Joan în felul ei inteligent şi plin de bun-simţ. Separarea în căsnicie, acum…

— Sună-l! o întrerupse Chuck. Uite numărul.

Orientă bucata de hârtie spre ecran iar Joan îl scrise.

După ce închise, rămase în cabina telefonică, fumând şi meditând. Creierul începea să i se limpezească şi se întreba ce făcuse între ora şase şi ora opt. Îşi simţea picioarele înţepenite, îl dureau de oboseală, probabil că se plimbase. Pe străzile din Santa Monica, fără o destinaţie, fără un plan.

Băgând mâna în buzunarul hainei, scoase fiola cu capsulele GB-40 pe care o luase cu el. Reuşi să înghită una fără apă. Ar fi trebuit, presupunea, să îndepărteze efectele oboselii. Doar o lobotomie frontală ar fi îndepărtat conştiinţa dezastrului în care ajunsese.

Plasmodiul, îi trecu prin minte. Poate m-ar putea ajuta.

De la biroul de informaţii din Comitatul Marin obţinu numărul de videofon al Lordului Moluscă Alergătoare. Îl formă imediat, introduse monedele, şi aşteptă cât telefonul sună, iar ecranul rămase negru.

„Salut.”

Cuvântul, neauzit, dar vizibil, îl întâmpină făcându-şi apariţia pe ecran. Plasmodiul, incapabil să vorbească, nu putea folosi circuitul audio.

— Sunt Chuck Rittersdorf.

Alte cuvinte:

„Ai necazuri. Bineînţeles, nu-ţi pot citi mintea de la asemenea distanţă, dar simt din intonaţie.”

— Ai vreo influenţă asupra lui Hentman?

„După cum te-am informat mai devreme...” Cuvintele, o bandă îngustă, treceau sacadat pe scanerul video. „Nici măcar nu îl cunosc pe omul ăsta.”

— Evident, m-a concediat. Aş vrea să încerci să vorbeşti cu el, să mă primească înapoi.

Dumnezeule, se gândi, trebuie să am măcar *o* slujbă.

— Tu m-ai convins să semnez contractul cu el, o mare parte din responsabilitate ţi se poate pune în cârcă.

„Postul tău de la CIA...”

— Suspendat. Din cauza asocierii cu Hentman.

Adăugă brutal:

— Hentman cunoaşte prea mulţi non-terrani.

„Înţeleg. Agenţia ta de securitate extrem de nevrotică. Ar fi trebuit să mă aştept, dar nu am făcut-o. *Tu* ar fi trebuit, fiindcă eşti angajatul lor de câţiva ani.”

— Uite ce e. N-am sunat ca să ne angajăm într-o dispută referitor la cine e vinovat, vreau o slujbă, orice slujbă.

Şi trebuie să o am în seara asta, adăugă în sinea lui, nu

pot aştepta.

„Trebuie să mă gândesc, îl informă plasmodiul prin intermediul şirului de cuvinte. Am nevoie de…”

Chuck trânti furios telefonul.

Continuă să stea în cabină, fumând şi aşteptând, întrebându-se ce îi va spune Joan când va suna din nou. Poate că n-o să mai sune, se gândi. În special dacă veştile erau proaste. Ce încurcătură. În ce m-am băgat de unul singur…

Telefonul sună. Ridică şi zise:

— Joan?

Pe ecran apăru imaginea ei.

— Am sunat la numărul pe care mi l-ai dat. Am găsit pe cineva din organizaţia lui, un oarecare domn Feld. Toată lumea era agitată. Tot ce mi-a spus, a fost să mă uit în homeoziarele de seară.

— Bine, spuse Chuck, şi i se făcu şi mai frig decât înainte. Mulţumesc! O să cumpăr unul din L.A. Şi poate ne vedem mai târziu.

Întrerupse legătura, părăsi în grabă cabina telefonică, ieşi pe trotuar şi începu să caute un vânzător de homeoziare.

Dură doar câteva momente ca să facă rost de cel de seara. Se opri să citească la lumina unei vitrine. Era acolo, pe prima pagină. Doar Hentman era clovnul numărul unu al televiziunii.

BUNNY HENTMAN, ARESTAT DE CIA
CA AGENT AL UNEI PUTERI NON-TERRANE,
EVADEAZĂ ÎN URMA UNEI LUPTE CU LASERE

Trebui să citească articolul de două ori, înainte să poată crede. Se întâmplase aşa. CIA, cu ajutorul reţelei sale de colectare de informaţii, aflase în cursul zilei că organizaţia lui Hentman renunţa la Chuck Rittersdorf. Asta, în minţile celor de la CIA, însemna dovada teoriei lor: Hentman era interesat de Chuck numai din cauza *Operaţiunii Cincizeci de Minute,* de pe Alpha în M2. În consecinţă, judecau ei,

Hentman era, după cum de mult bănuiseră, un agent al alphanilor, şi intraseră imediat în acţiune pentru că, dacă ar fi pierdut vremea, informatorul lui Hentman din interiorul CIA l-ar fi avertizat şi ar fi putut scăpa. Totul era foarte simplu şi îngrozitor; mâinile îi tremurau în timp ce ţineau homeoziarul ridicat în lumină.

Şi Hentman *scăpase.* În ciuda acţiunii rapide a CIA. Posibil ca dispozitivul lui Hentman să fi fost destul de eficient ca să-l avertizeze; se aşteptase la o echipă a CIA care să încerce să-l captureze, după cum spunea articolul, la studiourile de televiziune din New York.

Aşadar, unde se afla acum Bunny Hentman? Probabil în drum spre sistemul Alpha. *Şi unde se afla Chuck Rittersdorf?* În drum spre nicăieri. Înaintea lui se întindea o mlaştină pustie, golită de oameni, de ţeluri, de motive pentru a exista. Hentman o sunase pe Patty Weaver, starleta TV, să-i spună că renunţase la scenariu, dar nu se ostenise…

Apelul sosise seara. După tentativa nereuşită de arestare. Aşadar, Patty ştia unde se afla Hentman. Sau, cel puţin, ar fi putut să ştie. Era un punct de plecare.

Se întoarse repede cu taxiul la impozanta clădire în care locuia Patty Weaver. Plăti şi se grăbi spre intrare, unde apăsă pe butonul de la apartamentul ei.

— Cine e?

Vocea era rece, neutră, într-o măsură mai mare.

— Rittersdorf. Am uitat o parte din scenariu la tine.

— Nu văd nici o foaie.

Nu părea convinsă.

— Dacă mă laşi să intru, cred că o să le găsesc imediat. N-o să-mi ia mai mult de câteva minute.

— Bine.

Uşa înaltă de metal clicăi şi se deschise. Patty o descuiase de sus, din apartament.

Luă liftul. Uşa apartamentului era deschisă, şi el intră. Femeia îl întâmpină în living, cu o indiferenţă rece, stând în picioare cu braţele încrucişate şi privind ca o stană de piatră pe fereastră la peisajul de noapte din Los Angeles.

— Nu e nici o blestemată de foaie aici, îl informă. Nu ştiu ce…

— Apelul lui Bunny, zise Chuck. De unde suna?

Se uită la el cu o sprânceană ridicată.

— Nu-mi amintesc.

— Ai văzut homeoziarele de seară?

După o pauză lungă, ridică din umeri.

— Poate.

— Bunny te-a sunat după tentativa de arestare. Ştim amândoi.

— Şi?

Nici măcar nu se obosi să se uite la el. În toată viaţa lui nu fusese ignorat atât de glacial. Totuşi, avea impresia că sub aspectul de duritate al purtării ei era speriată. La urma urmelor, era foarte tânără, avea abia vreo douăzeci de ani. Decise să-şi încerce norocul.

— Domnişoară Weaver, sunt agent CIA.

Mai avea încă legitimaţia, o scoase din buzunarul hainei şi o întinse către ea.

— Eşti arestată.

Ca o reacţie de surprindere, ochii ei se măriră. Se răsuci, înăbuşindu-şi o exclamaţie de panică. Iar el îşi putu da seama că ritmul respiraţiei i se modificase în mod radical. Pulovărul gros roşu se ridica şi cobora rapid.

— Chiar eşti agent CIA? întrebă într-o şoaptă gâtuită. Credeam că eşti scenarist de televiziune, aşa a spus Bunny.

— Am pătruns în interiorul organizaţiei lui Hentman. M-am dat drept scenarist. Haide.

O apucă pe Patricia Weaver de braţ.

— Unde mergem?

Se smuci, îngrozită.

— La sediul CIA din L.A. Unde o să fii închisă.

— Pentru ce?

— Ştii unde se află Bunny Hentman.

Urmă un moment de tăcere.

— Nu ştiu, răspunse, lăsând capul în jos. Chiar nu ştiu. Atunci când m-a sunat, nu ştiam că fusese arestat sau ce

se petrecuse nu mi-a spus nimic. Numai după ce am ieşit la cină, după plecarea ta, am văzut titlurile din homeoziare.

Se întoarse supărată spre dormitor:

— Să-mi iau haina şi poşeta. Mi-ar plăcea să-mi dau cu puţin ruj. Dar îţi spun adevărul, sincer.

O urmă; în dormitor îşi luă haina de pe un umeraş din dulap, apoi deschise un sertar, căutându-şi poşeta.

— Cât crezi că o să mă ţină? întrebă scotocind înăuntru.

— O, nu mai mult de…

Se întrerupse. Pentru că Patty ţinea un pistol laser aţintit spre el. Îl găsise în poşetă.

— Nu cred că eşti agent CIA.

— Ba sunt.

— Pleacă de aici. Nu înţeleg ce încerci să faci, dar Bunny mi-a dat ăsta şi a zis să-l folosesc când şi dacă sunt nevoită.

Mâna îi tremura, dar pistolul rămânea îndreptat spre el.

— Te rog, pleacă! Dispari din apartamentul meu. Dacă nu pleci, te omor, zău că te omor. Vorbesc serios!

Părea teribil, teribil de înspăimântată.

Întorcându-se, ieşi din apartament pe hol, apoi spre lift. Era încă acolo şi păşi înăuntru.

O clipă mai târziu se găsea iar jos, mergând pe trotuarul întunecat. Ei bine, asta era. Nu prea îi ieşise aşa cum voia. Pe de altă parte, reflectă el cu stoicism, nu pierduse nimic… în afară poate de demnitatea lui. Iar aceasta, cu timpul, se va reface.

Acum nu mai avea nimic altceva de făcut decât să se întoarcă în California de Nord.

Cincisprezece minute mai târziu se afla în aer, îndreptându-se spre casă, spre nenorocitul lui de apartament din Comitatul Marin. Per total, experienţa lui din L.A. Nu fusese deloc optimistă.

Când sosi, găsi luminile aprinse şi căldura pornită. Aşezată pe un fotoliu şi ascultând pe FM una dintre primele simfonii ale lui Haydn, era Joan Trieste. Sări în picioare imediat ce îl văzu.

— Slavă Domnului! Îmi făceam griji. Aplecându-se, culese de pe jos *San Francisco Chronicle.* Ai văzut deja homeoziarele. Tu ce loc ai în toate astea, Chuck? Înseamnă că CIA te caută şi pe tine? Ca angajat al lui Hentman?

— Habar n-am, zise el închizând uşa.

Din câte îşi putea da seama, CIA nu era pe urmele lui, dar era ceva la care să se gândească. Joan avea dreptate. Se duse în bucătărie şi puse ibricul de cafea, simţind în astfel de momente lipsa circuitului automat de cafea al aragazului pe care i-l luase lui Mary – i-l luase, plecase cu el, la fel ca şi cu aproape orice altceva.

Joan apăru în uşă.

— Chuck, cred că ar trebui să suni la CIA, să vorbeşti cu cineva cunoscut. Cu fostul tău şef. Bine?

Răspunse cu amărăciune:

— Eşti aşa de supusă legilor. Să cooperezi întotdeauna cu autorităţile – corect?

Nu-i spuse că în clipele de criză, când totul se prăbuşea în stânga şi în dreapta lui, impulsul *lui* fusese să-l caute pe Bunny Hentman, nu să sune la CIA.

— Te rog, zise Joan. Am stat de vorbă cu Lordul M.A., şi el e de aceeaşi părere. Am ascultat ştirile la radio, se spunea ceva despre arestarea celorlalţi angajaţi din dispozitivul Hentman…

— Lasă-mă în pace.

Aşeză cana cu cafea instant. Cu mâinile tremurând, puse o lingură mare în pahar.

— Dacă nu-i contactezi, declară Joan, atunci eu nu pot face nimic pentru tine. Aşa că ar fi mai bine să plec.

— Oricum, ce ai putea face pentru mine? Ce ai făcut pentru mine în trecut? Pariez că sunt prima ta cunoştinţă care şi-a pierdut două slujbe într-o singură zi.

— Atunci ce ai de gând să faci?

— Cred că voi emigra pe Alpha.

Şi anume, se gândi el, pe Alpha III M2. Dacă ar fi reuşit să-l găsească pe Hentman…

— Deci CIA are dreptate, murmură Joan, cu ochii întunecându-i-se. Dispozitivul lui Hentman e în slujba unei

puteri non-terrane.

— Dumnezeule, făcu Chuck dezgustat. Războiul s-a terminat de ani buni! M-am săturat de porcăriile astea gen capă şi spadă, mi-a ajuns pentru tot restul vieţii. Dacă vreau să emigrez, lăsaţi-mă să emigrez.

— Ar trebui, spuse Joan fără entuziasm, să te arestez. Sunt înarmată.

Îi arătă arma incredibil de mică, dar fără îndoială autentică, pe care o purta la şold.

— Dar nu pot. Îmi pare aşa de rău pentru tine. Cum ai putut să-ţi răvăşeşti viaţa în asemenea hal? Iar Lordul M.A. A încercat din răsputeri să…

— Dă vina pe el, zise Chuck.

— N-a vrut decât să fie de ajutor. Îşi dădea seama că tu nu îţi asumi responsabilitatea.

Ochii ei scăpărară:

— Nu-i de mirare că Mary a divorţat de tine.

El gemu.

— Tu pur şi simplu nu încerci, continuă Joan. Te dăduseşi bătut…

Se opri. Şi se holbă la el. Auzise şi Chuck. Gândurile plasmodiului ganymedean, de dincolo de coridor.

„Domnule Rittersdorf, un domn se îndreaptă pe hol în direcţia apartamentului tău. Este înarmat şi intenţionează să te oblige să-l însoţeşti. Nu pot să spun cine e sau ce vrea, pentru că are instalat un fel de grilaj pe cutia craniană, care să-l ecraneze faţă de telepaţi. Prin urmare, este fie un militar sau un membru al poliţiei de securitate sau spionaj, fie face parte dintr-o organizaţie criminală. În orice caz, fii pregătit.”

Chuck îi spuse lui Joan:

— Dă-mi pistolul ăla laser.

— Nu.

Îl scoase din toc şi ţinti spre uşă. Faţa ei era calmă şi proaspătă. Evident, îşi păstra controlul perfect.

— Dumnezeule, o să te omoare.

Ştia, prevedea aşa de limpede, de parcă ar fi fost precog. Se întinse cu viteză fulgerătoare şi apucă laserul,

smulgându-l din mâna ei. Arma îi scăpă. Şi el, şi Joan se repeziră după ea, căutând-o pe dibuite – se loviră unul de celălalt şi, cu un icnet, Joan se izbi de peretele bucătăriei. Degetele lui Chuck apucară arma. Se ridică, ţinând-o strâns…

Ceva îi lovi mâna şi simţi o căldură. Scăpă arma, care se rostogoli zăngănind. În acelaşi timp o voce de bărbat – necunoscută lui – îi răsună în urechi:

— Rittersdorf, o omor dacă mai încerci s-o ridici.

Bărbatul, aflat acum în living, închise uşa apartamentului în urma lui şi făcu câţiva paşi spre bucătărie, cu propriul laser aţintit în direcţia lui Joan. Era de vârstă medie, purta un pardesiu gri ieftin de material indigen şi ghete vechi, ciudate. Impresia lui Chuck fu că omul aparţinea unei ecologii total străine, poate cu totul de pe altă planetă.

— Cred că e de-ai lui Hentman, zise Joan, ridicându-se încet în picioare. Aşa că probabil o să tragă. Dar dacă tu crezi că poţi ajunge la armă înainte să…

— Nu, zise Chuck repede. Am muri amândoi.

Apoi se întoarse spre bărbat:

— Am încercat să vorbesc cu Hentman mai devreme.

— În regulă, spuse omul, şi făcu semn spre uşă. Doamna poate să rămână aici, nu te vreau decât pe tine, domnule Rittersdorf. Vino, să nu mai pierdem timpul, ne aşteaptă un drum lung.

— Poţi s-o întrebi pe Patty Weaver, zise Chuck, luând-o înaintea lui afară pe coridor.

În spate, bărbatul mormăi:

— Gata cu vorba, domnule Rittersdorf. Deja am pălăvrăgit prea mult.

— Despre ce?

Se opri, simţind o teamă rău prevestitoare.

— Despre infiltrarea ta în organizaţie ca spion CIA. Înţelegem acum de ce ai dorit postul de scenarist TV, ca să ai probe în privinţa lui Bun. Deci ce probe ai strâns? Ai văzut un alphan, e o crimă?

— Nu.

— Pentru asta o să fie omorât cu pietre. La naiba, se ştie de ani buni că Bun a trăit în sistemul Alpha. Războiul s-a terminat. Bineînţeles că a păstrat relaţiile economice cu Alpha, care om de afaceri n-ar fi procedat la fel? Dar el e un personaj naţional, publicul îl cunoaşte. Îţi spun eu de ce s-au hotărât să sară pe el. E vorba de ideea lui Bun pentru un scenariu despre un sim CIA care omoară pe cineva. Îşi imaginează că el începe să se folosească de emisiunea TV pentru…

În faţa lor pe hol apăru plasmodiul ganymedean, sub forma unei uriaşe grămezi galbene, blocând drumul. Se scursese din apartamentul lui.

— Lasă-ne să trecem, zise omul cu pistolul.

„Îmi pare rău, ajunseră la Chuck gândurile Lordului Moluscă Alergătoare, dar domnul Rittersdorf este colegul meu şi pentru mine nu ar fi practic să permit să fie luat de aici."

Raza laser pocni, trecu roşie şi subţire pe lângă Chuck şi dispăru în centrul plasmodiului. Cu un zgomot ca de pânză sfâşiată, acesta se zbârci, strângându-se într-o bilă acoperită de o coajă neagră, care fumega şi sfârâia, carbonizând podeaua de lemn a coridorului.

— Mişcă-te, îl îmboldi bărbatul.

— E mort.

Nu-i venea să creadă.

— Mai sunt câţiva. Pe Ganymede.

Pe faţa lui cărnoasă nu se citea nici o emoţie, numai atenţie.

— Când intrăm în lift, apasă pe butonul de urcare. Nava mea e pe acoperiş, pe pista aia a naibii de mică.

Amorţit, Chuck intră în lift. Bărbatul îl urmă, şi o clipă mai târziu ajunseră pe acoperiş. Ieşiră în noaptea ceţoasă şi rece.

— Spune-mi numele tău, zise Chuck. Doar numele.

— De ce?

— Ca să te pot regăsi. Pentru uciderea Lordului Moluscă Alergătoare.

Cândva, mai devreme sau mai târziu, avea să se

găsească în apropierea acestei persoane.

— Îţi spun cu bucurie numele meu, zise bărbatul împingându-l pe Chuck în jetcopterul parcat.

Luminile de aterizare luceau şi turbina bâzâia slab.

— Alf Cherigan, continuă când se aşeză la comenzi.

Chuck aprobă din cap.

— Îţi place numele meu? Îl găseşti agreabil?

Chuck privi fix înainte, fără să mai spună nimic.

— Nu mai vorbeşti, observă Cherigan. Cu atât mai rău, pentru că o să stăm împreună până ajungem pe Lună în Brahe City.

Puse vehiculul pe pilot automat. Sub ei, jetcopterul se înclina şi se smucea, dar nu se ridica.

— Aşteaptă aici, zise Cherigan, fluturând pistolul laser în direcţia lui Chuck. Nu atinge comenzile.

Deschizând trapa, scoase iritat capul afară, străduindu-se să vadă în întuneric ce anume oprea ascensiunea.

— La naiba, făcu el, tubul exterior de la roţile din spate…

Discursul se întrerupse. Se retrase rapid în interiorul hopperului, apoi trase cu laserul.

Din întunericul acoperişului, o rază de răspuns paralelă cu a lui îşi găsi drum prin trapa deschisă până la el. Cherigan scăpă arma şi se prăbuşi în convulsii pe podeaua cabinei, apoi se răsuci şi se îndoi ca un animal înjunghiat, cu gura deschisă şi ochii răi şi nefocalizaţi.

Aplecându-se, Chuck culese arma laser aruncată şi privi afară să vadă cine trăgea din beznă. Era Joan, îi urmărise pe el şi pe Cherigan pe coridor, luase liftul de urgenţă până pe acoperiş şi ajunsese în spatele lor. Ieşi ezitând din jetcopter în întâmpinarea ei. Cherigan făcuse o greşeală. Nu fusese informat că Joan era un poliţist înarmat, obişnuit cu situaţiile de urgenţă. Şi lui Chuck îi fu greu să-şi dea seama ce făcuse ea într-un timp atât de scurt, mai întâi cu un foc în sistemul de ghidaj al hopperului, apoi cu un al doilea care îl doborâse pe Alf Cherigan.

— Ai scăpat? întrebă Joan. Nu te-am lovit, nu-i aşa?

— Sunt teafăr.

— Ascultă.

Se apropie de trapa hopperului, privind forma flască şi răsturnată care fusese până de curând Alf Cherigan.

— Pot să-l aduc înapoi. Îţi aminteşti? Vrei?

El se gândi un moment, şi îşi aduse aminte de Lordul Moluscă Alergătoare. Scutură din cap, negând.

— Cum vrei. O să-l las mort. Nu-mi place, dar înţeleg.

— Dar Lordul…

— Chuck, nu pot să fac nimic pentru el, e prea târziu. Au trecut mai mult de cinci minute. Am avut de ales între a rămâne acolo cu el şi a te urmări pe tine, încercând să te ajut.

— Cred că ar fi fost mai bine dacă…

— Nu, zise Joan categoric. Am făcut ceea ce trebuia, o să vezi de ce. Ai o lupă?

Tresărind, răspunse:

— Nu, evident că nu.

— Uită-te în trusa jetcoperului, în zona de sub panoul de control. Există micro-unelte pentru repararea porţiunilor miniaturale din circuitele navei… o să găseşti acolo o lupă.

Deschise dulăpiorul, scotoci prin el, ascultând-o fără să se gândească. O clipă mai târziu, mâinile sale depistară o lupă de bijutier. Se îndepărtă, luând-o cu el.

— Să ne întoarcem jos, zise Joan. Acolo unde e el.

În scurt timp, cei doi se aplecară asupra grămezii micşorate de zgură care fusese colocatarul lor, plasmodiul ganymedean.

— Caută cu lupa prin jur, îl îndemnă Joan. Foarte aproape, în special în pliurile covorului.

— Ce anume?

— Sporii lui.

Înmărmurit, exclamă:

— A avut şansa să…

— La ei, sporogeneza e automată în momentul în care sunt atacaţi. Sper să fi funcţionat instantaneu. Sunt microscopici, cafenii şi rotunzi. Ar trebui să-i poţi găsi cu lupa. Cu ochiul liber e evident imposibil. Cât timp cauţi, eu

o să pregătesc o cultură.

Dispăru în apartamentul lui Chuck. El ezită, apoi se lăsă pe coate şi genunchi ca să caute pe covorul din hol sporii Lordului Moluscă Alergătoare.

Când se întoarse Joan, avea în palmă şapte sfere mici. Văzute prin lentilă erau netede, cafenii şi lucioase, categoric spori. Le găsise aproape de locul în care zăceau rămăşiţele plasmodiului.

— Au nevoie de îngrăşământ, zise Joan, în timp ce îl urmărea lăsând sporii în cana gradată pe care o aduse din bucătărie. Şi de umezeală. Şi de timp. Găseşte cel puţin vreo douăzeci, fiindcă bineînţeles că nu vor supravieţui toţi.

În cele din urmă, reuşi să obţină de pe covorul murdar şi uzat douăzeci şi cinci de spori în total. Fură transferaţi în cana gradată, apoi el şi Joan coborâră la nivelul cel mai de jos al clădirii şi ieşiră în curtea din spate. Adunară pe întuneric pumni de pământ, depozitând nămolul negru în cană. Joan depistă un furtun. Picură stropi de apă peste pământ, apoi etanşă cana cu o folie.

— Pe Ganymede, explică ea, atmosfera e caldă şi densă. Aşa doar simulez cel mai bine condiţiile propice pentru spori, dar cred că va merge. Lordul M.A. Mi-a spus odată că în situaţii de urgenţă ganymedenii au reuşit să se dezvolte cu succes în condiţiile de aer liber de pe Terra. Aşa că putem spera.

Se întoarse împreună cu Chuck în clădire, purtând cana cu deosebită grijă.

— Cât durează? întrebă el. Până să ştim.

— Nu sunt sigură. În vreo două zile – sau s-a întâmplat în câteva cazuri –, în funcţie de faza lunii, chiar patru săptămâni. Poate părea o superstiţie, dar Luna afectează activitatea acestor spori. Aşa că, resemnează-te. Cu cât e mai complet, cu atât mai bine. Ne putem uita pe homeoziarele de seara.

Urcară până la apartamentul lui.

— Cât de multe amintiri vor fi în noul... ezită. În noua generaţie de plasmodii? O să-şi amintească despre noi şi

despre ce s-a petrecut aici?

Joan răspunse, examinând homeoziarul:

— Totul depinde de cât de repede a reuşit să acţioneze, dacă a eliminat sporii din…

Închise homeoziarul:

— Sporii ar trebui să reacţioneze în câteva zile.

— Ce s-ar întâmpla, întrebă Chuck, dacă îi iau de pe Terra? Departe de influenţa Lunii?

— Vor creşte în continuare. Dar s-ar putea să dureze mai mult. La ce te gândeşti?

— Dacă organizaţia lui Hentman ar trimite pe cineva după mine, şi i s-ar întâmpla ceva…

— O, da, desigur, aprobă Joan. Vor trimite pe altcineva. Probabil în câteva ore, imediat ce-şi vor da seama că l-am doborât pe primul. Şi s-ar putea să fi avut un semnal de atenţionare instalat asupra lui, astfel încât ei să primească informaţia în clipa în care i s-a oprit inima. Cred că ai dreptate, ar trebui să pleci de pe Terra cât mai repede posibil. Dar cum, Chuck? Ca să dispari cu adevărat ar trebui să ai resurse, nişte bani şi relaţii, iar tu nu ai. Acum nu mai ai nici o sursă de venit. Ai economisit ceva?

— Mary a primit contul comun, spuse gânditor, apoi se aşeză şi aprinse o ţigară. Am o idee, zise în cele din urmă, despre ce o să încerc. Prefer să nu ştii. Înţelegi? Sau par doar nevrotic şi înspăimântat?

— Pari neliniştit. Aşa şi trebuie să fii, încuviinţă ea şi se ridică. Ies pe hol, ştiu că vrei să dai un telefon. Între timp, o să contactez Departamentul de Poliţie din Ross şi o să le spun să-l ia pe omul din jetcopterul de deasupra. Zăbovi în uşă.

— Chuck, mă bucur că am putut să-i împiedic să te răpească. Am reuşit în ultimul moment. Încotro se îndrepta jetcopterul?

— E mai bine să nu-ţi spun. Pentru protecţia ta.

Ea aprobă. Uşa apartamentului se închise în urma ei. Acum era singur.

Sună imediat la sediul CIA din San Francisco. Dură un timp, dar în final reuşi să dea de fostul lui şef, Jack Elwood.

Era acasă cu familia, şi răspunse iritat la videofon. Şi nici nu fu fericit să vadă cine îl căuta.

— O să fac o înţelegere cu voi, zise Chuck.

— O înţelegere! Noi credem că tu, direct sau indirect, i-ai dat un pont lui Hentman ca să poată să scape. Nu asta s-a întâmplat? Ştim chiar şi prin cine: starleta aia din Santa Monica, actuala amantă a lui Hentman.

Elwood se încruntă.

Era o noutate pentru Chuck, nu-şi dăduse seama de rolul lui Patty Weaver. Oricum, acum nu prea mai avea importanţă.

— Înţelegerea pe care vreau s-o fac cu voi, cu CIA, în mod oficial, este: *Ştiu unde se află Hentman.*

— Nu mă surprinde. Mă surprinde că eşti dispus să ne spui. De ce? Necazuri în fericita familie Hentman, din care ai rămas pe dinafară?

— Organizaţia a trimis deja un asasin. Am reuşit să-l oprim, dar o să vină altul, apoi altul şi în cele din urmă Hentman o să pună mâna pe mine.

Nu se obosi să încerce să-i explice lui Elwood situaţia dificilă în care se afla. Fostul lui şef nu l-ar fi crezut şi oricum doleanţele lui ar fi rămas aceleaşi.

— Vă spun unde se ascunde Hentman în schimbul unei nave CIA C-plus. O navă intersistem, unul dintre vasele militare mici de urmărire. Ştiu că aveţi câteva, vă puteţi lipsi de una, şi obţineţi în schimb ceva de valoare enormă.

Adăugă:

— Şi o să vă returnez nava, în cele din urmă. Nu vreau decât să mă folosesc de ea.

— Chiar se pare că vrei să evadezi, spuse Elwood perspicace.

— Aşa e.

— OK.

Elwood ridică din umeri:

— Te cred, de ce nu? Şi ce-i cu asta? Spune-mi unde e Hentman, o să-ţi fac rost de navă peste cinci ore.

Cu alte cuvinte, înţelese Chuck, vor reţine livrarea până când vor putea verifica informaţia. Dacă Hentman nu va fi

găsit, nu va exista nici o navă, o să aştept degeaba. Dar nu putea spera ca profesioniştii de la CIA să acţioneze în alt mod, aşa acţionau – viaţa era pentru ei un uriaş joc de cărţi.

— Hentman se află pe Lună, în Brahe City, spuse resemnat.

— Aşteaptă în apartamentul tău, zise imediat Elwood. Nava va fi acolo la ora două de dimineaţă. *Dacă.*

Îl fixă pe Chuck.

Întrerupând legătura, se duse să-şi recupereze ţigara arsă de pe marginea măsuţei din living. Ei bine, dacă nava nu apărea, însemna sfârşitul. Nu avea alte planuri sau alte variante. Joan Trieste ar putea să-l salveze din nou, ar putea chiar să-l aducă înapoi după ce asasinul lui Hentman l-ar fi ucis… dar, dacă rămânea pe Terra, până la urmă tot l-ar fi găsit şi l-ar fi distrus sau cel puţin l-ar fi capturat: dispozitivele de detecţie erau pur şi simplu prea eficiente în acele zile. În timp, o ţintă era întotdeauna găsită dacă se afla undeva pe planetă. Dar Luna, spre deosebire de Terra, avea regiuni necartografiate, acolo detecţia reprezenta o problemă. Şi existau sateliţi îndepărtaţi şi planete unde orice fel de detecţie era imposibilă.

Una dintre acele zone era sistemul Alpha. De exemplu, Alpha III şi cei câţiva sateliţi ai săi, inclusiv M2. În special M2. Iar cu o navă supra-luminică a CIA ar putea ajunge acolo în câteva zile. La fel ca Mary şi gaşca ei.

Deschise uşa spre coridor şi îi spuse lui Joan:

— În regulă, am dat amărâtul de telefon. Asta a fost.

— *Pleci* de pe Terra?

Avea ochii mari şi întunecaţi.

— O să vedem.

Se aşeză, pregătindu-se să aştepte.

Cu multă grijă, Joan puse cana gradată conţinând sporii Lordului Moluscă Alergătoare pe braţul canapelei, alături de Chuck.

— Ţi-o dau ţie. Ştiu că îi vrei, pentru tine şi-a dat viaţa şi te simţi responsabil. Să-ţi spun ce să faci, imediat ce sporii devin activi.

Luă un pix şi o hârtie ca să noteze instrucţiunile ei.

Abia câteva ore mai târziu – Departamentul de Poliţie din Ross apăruse şi ridicase mortul de pe acoperiş, iar Joan Trieste plecase – îşi dădu seama ce făcuse. Bunny Hentman avea dreptate, îl *trădase* pentru CIA. Dar pentru a-şi salva viaţa. Însă motivul nu prea se justifica în ochii lui Hentman. Şi el încerca să-şi salveze viaţa.

În orice caz, asta era. Continuă să aştepte, singur în apartament, nava C-plus de la CIA. Care era foarte posibil să nu sosească niciodată. Şi atunci? Atunci, decise el, o să stau aici şi o să aştept altceva, următorul asasin al organizaţiei lui Hentman. Viaţa mea ar putea fi măsurată cu linguriţa.

Era o aşteptare a naibii de lungă.

10

Înclinându-se uşor, Gabriel Baines spuse:

— Noi constituim consiliul *sine qua non*, având autoritate generală pe această lume, forma supremă de autoritate, care nu poate fi nesocotită de nimeni.

Cu o politeţe rigidă, rece, trase un scaun pentru psihologul terran, dr. Mary Rittersdorf. Ea îl acceptă cu un zâmbet scurt. I se păru obosită. Surâsul ei arăta recunoştinţă autentică.

Ceilalţi membri ai consiliului se prezentară în modurile lor caracteristice.

— Howard Straw. *Mani.*

— J-Jacob Simion.

Nu-şi putu abţine un rictus trist:

— Hebi, acolo unde a aterizat nava voastră.

— Annette Golding. Poly.

Ochii ei erau vii şi stătea dreaptă, atentă la femeia psiholog care dăduse buzna în vieţile lor.

— Ingred Hibbler. Unu, doi, trei. Obcomi.

Dr. Rittersdorf zise:

— Şi asta ar însemna…

Dădu din cap:

— A, da, desigur. Obsesiv-compulsiv.

— Omar Diamond. Te las să ghiceşti din ce clan fac parte.

Diamont privi absent în jur, părea retras în lumea sa, spre iritarea lui Gabriel Baines. Nu prea era momentul pentru activităţi individuale, fie ele şi de ordin mistic. Acum trebuiau să funcţioneze ca un întreg sau deloc.

Cu o voce spartă, disperată, depul rosti:

— Dino Watters.

Se strădui să spună mai mult, apoi renunţă. Povara pesimismului sau a neajutorării era prea mare pentru el. Îşi fixă iar privirea în podea, frecându-şi fruntea într-o mişcare involuntară, exprimând nenorocire.

— Despre mine ştiţi cine sunt, dr. Rittersdorf, zise Baines, scuturând documentul pe care îl avea în faţă.

Reprezenta eforturile comune ale membrilor consiliului, manifestul lor.

— Vă mulţumim că aţi venit aici! începu el, apoi îşi drese glasul, vocea îi devenise răguşită de încordare.

— Vă mulţumesc că mi-aţi permis, replică dr. Rittersdorf cu un ton oficial, dar – pentru el – clar ameninţător.

Ochii ei erau opaci.

Baines continuă:

— Aţi cerut să vi se permită să vizitaţi şi alte aşezări în afară de Gandhitown. În special, aţi solicitat permisiunea să examinaţi Culmea Da Vinci. Am analizat solicitarea şi am hotărât să refuzăm.

Dând din cap, dr. Rittersdorf zise:

— Înţeleg.

— Spune-i de ce, vorbi Howard Straw.

Avea chipul schimonosit, nici măcar o clipă nu-şi luase ochii de pe doamna psiholog de pe Terra. Ura lui pentru ea umplea încăperea şi vicia atmosfera. Gabriel Baines simţea că se sufocă în ea.

Dr. Rittersdorf spuse, ridicând o mână:

— Aşteaptă puţin. Înainte de a-mi citi declaraţia voastră.

Se uită la fiecare dintre ei pe rând, o analiză lentă, echilibrată şi întru totul profesională. Howard Straw îi întoarse privirea cu răutate. Jacob Simion plecă fruntea, zâmbind gol, lăsând atenţia ei să treacă pur şi simplu. Annette Golding îşi scărpina nervoasă pieliţa de la unghia degetului mare, palidă la faţă. Depul nu observă că era studiat; nu înălţă capul. Skizul, Omar Diamond, îi întoarse privirea cu o seninătate dulce, însă dincolo de aceasta Baines ghici anxietate. Diamond părea pregătit s-o ia la goană în orice moment.

El însuşi o găsea pe dr. Mary Rittersdorf atrăgătoare din punct de vedere fizic. Se întrebă – într-o doară – dacă faptul că venise fără soţul ei însemna ceva. Ea era într-adevăr sexy. O nepotrivire inexplicabilă, având în vedere scopul acestei întâlniri, era că dr. Rittersdorf purta haine extrem de feminine: o fustă şi o bluză neagră, fără ciorapi, papuci aurii cu vârfurile răsucite în sus. Bluza, observă Baines, era o idee prea strâmtă. Oare doamna Rittersdorf îşi dădea seama? N-ar fi putut spune, dar în orice caz atenţia lui se muta de la ceea ce spunea la sânii ei bine făcuţi. Erau destul de mici, dar bine conturaţi în ceea ce priveşte forma. Îi plăceau.

Mă întreb, îşi zise, dacă femeia asta – avea, presupunea el, abia vreo treizeci de ani, cu siguranţă în floarea vârstei din punct de vedere fizic şi sexual – caută aici ceva mai mult decât succesul profesional. Simţea o puternică senzaţie că dr. Rittersdorf era animată de un spirit personal în aceeaşi măsură ca şi de obiectivele profesionale. Desigur, poate că nu era conştientă de asta. Trupul, reflectă el, are propriile lui căi, uneori în contradicţie cu scopurile minţii. De dimineaţă, când se trezise, dr. Rittersdorf poate că s-a gândit că i-ar plăcea să poarte bluza cea neagră fără să se gândească prea mult. Dar trupul, acel bine format aparat ginecologic din interior, ştia mai bine.

Iar partea lui corespunzătoare reacţiona. Însă în cazul

lui era o reacţie conştientă. Şi, îi trecu prin minte, *poate acest lucru va fi în avantajul grupului nostru.* O astfel de relaţie nu ar fi o răspundere atât de mare pentru noi, cât ar fi pentru adversarii noştri. Gândind astfel, se simţi alunecând într-o postură de defensivă imaginară. Avea planuri, automate şi complete, prin care să se protejeze nu numai pe sine, ci şi pe colegii săi.

— Dr. Rittersdorf, zise blând, înainte de a vă permite să intraţi în cele câteva aşezări ale noastre, o delegaţie a clanurilor ar trebui să vă inspecteze nava, ca să vadă ce fel de armament – dacă există – aţi adus cu voi. Orice altă situaţie nu merită nici măcar o consideraţie superficială.

— Nu suntem înarmaţi, vorbi dr. Rittersdorf.

— Oricum, replică Baines, vă propun să-mi permiteţi mie şi probabil unei alte persoane de aici să vă însoţim la baza voastră. Am aici o proclamaţie – fâlfâi manifestul –, care cere ca nava voastră să elibereze Gandhitown în patruzeci şi opt de ore terrane. Dacă nu vă supuneţi…

Privi către Straw, care aprobă din cap.

— Vom iniţia operaţiuni militare împotriva voastră, pe motiv că sunteţi invadatori ostili, neinvitaţi.

Cu o voce joasă şi modulată, dr. Rittersdorf adăugă:

— Vă înţeleg atitudinea. Aţi trăit aici izolaţi mult timp. Dar…

Îi vorbea direct. Ochii ei frumoşi, inteligenţi, îl confruntau intenţionat.

— Mă tem că trebuie să vă atrag atenţia asupra unui fapt pe care voi toţi s-ar putea să-l consideraţi dezgustător. *Sunteţi, atât individual, cât şi colectiv, bolnavi mintal.*

Urmă o tăcere încordată, prelungită.

— La naiba! tună Straw, către nimeni în particular, am făcut praf locul cu ani în urmă. Acest aşa-zis „spital”. Care, în realitate, era un lagăr de concentrare.

Buzele i se strâmbară:

— În scopul de a profita de munca sclavilor.

— Îmi pare rău s-o spun, zise dr. Rittersdorf, dar greşeşti. Era un spital legitim, iar voi trebuie să includeţi înţelegerea acestui fapt în orice planuri aţi face în legătură

cu noi. Eu nu vă mint, vă spun adevărul simplu, sincer.

— „Quid est veritas?” murmură Baines.

— Poftim?

— „Ce este adevărul?” Nu ţi-a trecut prin minte, doctore, că în ultimii ani e posibil să ne fi ridicat deasupra problemelor noastre iniţiale de adaptare la grup şi să fi devenit…

Gesticulă:

— Adaptaţi? Sau ce termen preferaţi voi… în orice caz, capabili să construim relaţii interpersonale adecvate, după cum vezi în această încăpere. Cu siguranţă, dacă putem lucra împreună nu *suntem bolnavi. Nu* poţi aplica alt test decât cel al conlucrării în grup.

Baines se lăsă pe spate, mulţumit de sine.

Dr. Rittersdorf spuse cu grijă:

— Sunteţi, să admitem, uniţi împotriva unui duşman comun… împotriva noastră. Dar aş putea paria că înainte de sosirea noastră, la fel după ce vom pleca, vă împărţeaţi în indivizi izolaţi, neîncrezători şi înspăimântaţi unul de celălalt, incapabili de colaborare.

Surâse dezarmant, dar era un zâmbet mult prea serios pentru ca el să-l accepte. Sublinia prea puternic declaraţia ei foarte inteligentă.

Pentru că, desigur, avea dreptate, indicase exact punctul-cheie. Nu puteau funcţiona împreună în mod regulat. Dar, de asemenea, şi greşea.

Eroarea ei era aceasta: presupunea, probabil ca mod de protecţie autojustificatoare, că originea temei şi ostilităţii se găsea de partea consiliului. Dar, în realitate, Terra adoptase tactici de ameninţare; aterizarea navei lor fusese de facto un act ostil… dacă *nu ar fi fost, s-ar fi făcut o tentativă de a-şi asigura permisia.* Terranii înşişi manifestaseră iniţial lipsă de încredere, ei şi numai ei erau responsabili pentru actualul climat de suspiciune reciprocă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să-l evite uşor.

— Dr. Rittersdorf, vorbi fără ocolişuri, negustorii alphani ne contactează când vor permisiune de aterizare. Am observat că voi nu aţi făcut la fel. Iar în afacerile cu ei

nu avem probleme, facem comerţ cu ei în mod regulat, constant.

Evident, mănuşa fusese aruncată cu efect, femeia ezită, nu avea un răspuns. În timp ce ea cugeta, toţi cei din încăpere se foiau amuzaţi, dispreţuitori sau, în cazul lui Howard Straw, cu duşmănie nemiloasă.

— Am presupus, zise în cele din urmă dr. Rittersdorf, că am fi fost refuzaţi dacă am fi cerut în mod oficial permisiunea de aterizare.

Zâmbind calm, Baines rosti:

— Dar nu aţi încercat. Aţi „presupus”. Iar acum, bineînţeles, n-o să ştiţi niciodată, pentru că…

— Ne-aţi fi acordat permisiunea?

Vocea ei suna răstit, fermă şi autoritară, pătrunzând şi risipind continuitatea declaraţiei lui. Bărbatul clipi, oprindu-se involuntar.

— Nu, nu ne-aţi fi acordat-o, continuă ea. Ştim cu toţii. Te rog, încearcă să fii realist.

— Dacă vă faceţi apariţia la Culmea Da Vinci, zise Howard Straw, o să vă ucidem. De fapt, o să vă ucidem dacă nu plecaţi. Iar următoarea navă care încearcă să aterizeze, nici nu va mai atinge solul. Asta este lumea noastră şi avem de gând s-o păstrăm atâta timp cât vom supravieţui. Domnul Baines, aici de faţă, poate povesti detaliile prizonieratului nostru iniţial; totul este inclus în manifestul pe care el şi – cu mine cu ajutorul celorlalţi din această încăpere – l-am pregătit. Citeşte manifestul, domnule Baines.

— „Cu douăzeci şi cinci de ani în urmă, începu Baines, a fost întemeiată o colonie pe această planetă…”

Dr. Rittersdorf oftă.

— Cunoştinţele noastre solide despre diversele tipare ale bolilor voastre mentale…

— „Sordide”? izbucni Howard Straw. Ai spus „sordide”?

Chipul îi era schimonosit de furie pură; se ridicase pe jumătate din scaun.

— Am spus *solide,* zise dr. Rittersdorf răbdătoare. Cunoştinţele pe care le avem ne spun că centrul activităţii

voastre militare se află în aşezarea manilor – cu alte cuvinte, aşezarea grupului maniac. Peste patru ore vom ridica tabăra şi vom părăsi aşezarea hebefrenicilor din Gandhitown, ne vom instala în Culmea Da Vinci, iar dacă voi ne obligaţi la luptă, vom apela la forţele militare terrane de linie.

Adăugă:

— Care se află la aproximativ jumătate de oră de aici. Din nou, urmă în încăpere o tăcere încordată şi prelungită.

Annette Golding vorbi în cele din urmă, dar abia auzindu-se:

— Citeşte oricum manifestul, Gabriel.

— Dând din cap, el reluă. Dar vocea îi tremura.

— Annette Golding începu să plângă, nenorocită, întrerupându-i lectura.

— Îţi dai seama ce ni se pregăteşte, au de gând să ne transforme iar în spital. E sfârşitul.

Stânjenită, dr. Rittersdorf spuse:

— Intenţionăm să vă oferim *terapie.* O să vă facă să vă simţiţi mai – mă rog, mai relaxaţi unul faţă de altul. Mai în largul vostru. Viaţa va căpăta o semnificaţie mai plăcută, mai firească. Voi sunteţi atât de apăsaţi de temeri…

— Da, murmură Jacob Simion. Temeri că Terra se va năpusti aici şi ne va înţărcui iar ca pe o turmă de animale.

Patru ore, gândi Gabriel Baines. Nu prea mult. Cu glasul tremurând, reluă citirea manifestului lor comun.

I se părea un gest inutil. Pentru că, îşi dădu seama, nimic nu avea să-i salveze.

După terminarea întâlnirii, după ce dr. Rittersdorf plecă, Gabriel Baines îşi expuse planul în faţa colegilor.

— Cum? întrebă Howard Straw, cu dispreţ batjocoritor, faţa transformându-i-se într-o caricatură din cauza grimasei. Spui că intenţionezi s-o seduci? Dumnezeule, poate că are dreptate, poate ar trebui să ne aflăm într-un spital psihiatric!

Se lăsă pe spate şi fluieră absent pentru sine. Dezgustul lui era prea mare, nu mai putea face nici o mişcare de

protest – lăsa asta în seama celorlalţi din încăpere.

— Trebuie să te gândeşti mult la tine, zise într-un sfârşit Annette Golding.

— Am nevoie, explică Gabriel, de cineva cu suficiente abilităţi telepatice ca să-mi poată spune dacă am dreptate.

Se întoarse spre Jacob Simion:

— Sfântul ăla heb, Ignatz Ledebur, are măcar nişte capacităţi de telepat? El e un fel de talent psi bun la toate.

— Nu din câte ştiu eu. Dar ai putea încerca la Sarah Apostoles.

Făcu cu ochiul spre Gabriel, scuturând vesel din cap.

— O să sun la Gandhitown, spuse Baines, ridicând telefonul.

— Liniile telefonice din Gandhitown au căzut iar, anunţă Simion. De acum şase zile. Va trebui să mergi acolo.

— Va trebui să mergi acolo oricum, zise Dino Watters, ieşind în cele din urmă din toropeala nesfârşitei lui depresii.

El era singurul care părea oarecum interesat de schema lui Baines. La urma urmelor, acolo e permis orice, în Gandhitown toată lumea are copii cu toată lumea. Până acum poate ea a înţeles spiritul.

Cu un mormăit aprobator Howard Straw adăugă:

— Ai noroc, Gabe, că se află printre hebi, ar trebui să fie mai receptivă faţă de tine din motivul ăsta.

— Dacă ăsta e singurul mod în care ne putem comporta, rosti înţepată domnişoara Hibbler, atunci cred că merităm să pierim, chiar aşa cred.

— Universul, sublinie Omar Diamond, posedă o infinitate de căi prin care se împlineşte pe sine. Nici chiar asemenea dereglare nu trebuie dispreţuită.

Dădu din cap cu gravitate.

Fără un alt cuvânt, fără să-şi ia măcar la revedere de la Annette, Gabriel Baines părăsi camera consiliului, coborî scările largi de piatră şi ieşi din clădire spre parcare. Acolo se sui în automobilul său cu turbine şi, cu abia o sută kilometri la oră, se îndreptă către Gandhitown. Ar fi trebuit

să ajungă înaintea termenului-limită de patru ore, calculă el, presupunând că nu căzuse nimic pe drum, blocându-l. Dr. Rittersdorf se întorsese la Gandhitown cu o rachetă, se afla deja acolo. Blestemă arhaicul mijloc de transport pe care era nevoit să se bazeze, dar asta era situaţia. Era lumea lor şi realitatea pentru care se luptau. Ca satelit al culturii terrane, ar fi recâştigat mijloacele moderne de transport… dar nu compensa ce ar fi pierdut. Mai bine să călătoreşti cu o sută de kilometri la oră şi să fii liber. Ah, gândi el. Un slogan.

Şi totuşi era puţin supărător. Având în vedere vitalitatea misiunii lui… sancţionată sau nu de către consiliu.

Patru ore şi douăzeci de minute mai târziu, obosit fizic de călătorie, dar cu mintea alertă, chiar concentrată, ajunse la periferiile pline de gunoaie din Gandhitown. Simţi mirosul aşezării, izul dulceag de putreziciune, amestecat cu duhoarea acră a nenumăratelor focuri mici.

În timpul drumului, dezvoltase o nouă idee. Astfel că în ultimul moment se îndreptă nu spre baraca lui Sarah Apostoles, ci spre cea a sfântului heb Ignatz Ledebur.

Îl găsi făcându-şi de lucru cu un generator cu gazolină antic, ruginit, înconjurat de copii şi de pisici.

— Ţi-am văzut planul, zise Ledebur, ridicând mâna ca să-l oprească pe Gabriel să înceapă să explice. Era trasat cu sânge pe orizont, cu câteva clipe în urmă.

— Atunci ştii ce anume vreau de la tine.

— Da, aprobă din cap hebul. Iar în trecut, cu un număr de femei, l-am folosit cu succes.

Lăsă deoparte ciocanul şi porni târşâit spre baracă. Pisicile îl urmară, dar nu şi copiii. Îl urmă şi Gabriel Baines.

— Oricum, ideea ta e microscopică, zise Ledebur mustrător, şi chicoti.

— Poţi citi viitorul? Poţi să-mi spui dacă voi avea succes?

— Eu nu sunt un văzător. Alţii ar putea să-ţi prezică, dar eu tac. Aşteaptă o clipă.

Se opri în camera principală a barăcii, în timp ce pisicile se foiau, săreau şi mieunau în toate părţile. Apoi întinse mâna deasupra chiuvetei şi dădu jos un borcan de un sfert de kilogram cu o substanţă închisă la culoare înăuntru. Deşurubă capacul borcanului, adulmecă, scutură din cap, puse capacul la loc pe borcan şi-l aşeză la loc.

— Nu-i asta.

Rătăci prin jur, apoi în final deschise congelatorul, scotoci în el şi scoase o cutie de plastic, pe care o cercetă, încruntându-se critic.

Actuala lui soţie legală – Gabriel Baines nu-i cunoştea numele – apăru din dormitor, le aruncă o privire plictisită, apoi trecu mai departe. Purta o rochie ca un sac, pantofi de tenis şi nu avea ciorapi, părul era ca o grămadă de material murdar şi nepieptănat, acoperindu-i creştetul şi ceafa. Gabriel Baines întoarse privirea dezgustat.

— Ia spune, i se adresă Ledebur femeii, unde-i borcanul de ştii-tu-ce? Amestecul ăla pe care l-am folosit înainte de a... – gesticulă.

— În baie.

Femeia trecu pe lângă ei ieşind.

Dispărând în baie, Ledebur se auzea mişcând obiectele, paharele, sticlele. În cele din urmă se întoarse, aducând un pahar mare umplut cu un lichid care se ridica pe pereţii lui în ritmul paşilor.

— Asta e, făcu Ledebur cu un rânjet care dezvelea doi dinţi lipsă. Dar trebuie să o convingi să îl ia. Cum o să te descurci?

În clipa aceea, Gabriel Baines nu ştia.

— O să vedem, zise, şi întinse mâna după afrodiziac.

După ce-l părăsi pe Ledebur, conduse până la singurul magazin din Gandhitown, parcă în faţa structurii de lemn în formă de dom, cu vopseaua crăpată, între grămezile de conserve îndoite şi teancurile de cutii de carton care umpleau intrarea şi zona de parcare. Aici negustorii alphani se descotoroseau – aruncau, de fapt – de cantităţi imense de mărfuri la mâna a doua.

Înăuntru, cumpără o sticlă de coniac alphan. Revenit în automobil o deschise, vărsă o porţiune din conţinut, adăugă afrodiziacul sedimentat şi de culoare nedefinită pe care i-l dăduse sfântul heb. Cele două lichide reuşiră cumva să se amestece. Satisfăcut, repuse dopul la sticlă şi porni maşina.

Nu era, reflectă el, momentul să se bazeze pe talentele lui înnăscute. După cum subliniase consiliul, nu excela în mod special în această direcţie. Iar perfecţiunea, dacă voiau să supravieţuiască, era obligatorie.

Reuşi fără dificultate să localizeze vizual nava terrană. Se contura înaltă, strălucitoare şi de o curăţenie metalică deasupra gunoaielor din Gandhitown, şi imediat ce o zări întoarse în acea direcţie.

Un paznic terran înarmat, purtând o uniformă de un verde cenuşiu, obişnuită în timpul războiului trecut, îl opri la câteva sute de metri de navă, şi prin geamul lateral văzu ţeava unei arme grele îndreptate spre el.

— Documentele, vă rog, zise paznicul, scrutându-l atent.

Gabriel Baines spuse:

— Anunţaţi-o pe doctor Rittersdorf că un ambasador plenipotenţiar al consiliului suprem se află aici pentru a face o ofertă finală, prin care poate fi evitată vărsarea de sânge de ambele părţi.

Stătea drept şi încordat la volanul automobilului, privind direct înainte.

Prin intercom se făcură aranjamentele.

— Puteţi intra, domnule.

Un alt terran, de asemenea în echipament militar complet, cu arme la brâu şi decoraţii, îl conduse mergând pe jos pe rampa către trapa deschisă a navei. Urcară, apoi îl lăsă să-şi găsească trist drumul de-a lungul unui coridor, în căutarea Camerei 32-H. Pereţii apropiaţi îl făceau să nu se simtă confortabil, tânjea să fie din nou afară, în aer liber, unde să poată respira. Dar era prea târziu. Găsi uşa corectă, ezită, apoi bătu. Sub braţul său, sticla clipoci uşor.

Uşa se deschise şi apăru dr. Rittersdorf, îmbrăcată încă

în bluza neagră, o idee prea strâmtă, fusta neagră şi pantofii de spiriduş. Îl privi cu nesiguranţă.

— Să vedem, eşti domnul…

— Baines.

— A, paranul, şi adăugă pe jumătate pentru sine: Paranoia schizofrenică. Oh, te rog să mă ierţi roşi –, n-am intenţionat să te jignesc.

— Am venit aici, zise Gabriel Baines, să toastez. Mi te alături?

Trecu pe lângă ea în apartamentul minuscul.

— Să toastezi pentru ce?

El ridică din umeri:

— Ar trebui să fie evident.

Permise vocii sale să arate exact nota potrivită de iritare.

— Vă predaţi?

Glasul ei era tăios, penetrant. Închizând uşa, înaintă un pas spre el.

— Două pahare, ceru cu voce deliberat scăzută şi resemnată. Bine, doctore?

Scoase sticla de coniac alphan – şi aditivul ei – din punga de hârtie şi începu să deşurubeze dopul.

— Consider că faceţi categoric un lucru înţelept, zise dr. Rittersdorf.

Era extrem de drăguţă în timp ce căuta grăbită paharele. Ochii îi străluceau.

— E un semn bun, domnule Baines. Cu adevărat.

Sumbru, continuând să fie o încarnare a înfrângerii, Gabriel Baines turnă din sticlă până umplu ambele pahare.

— Deci putem ateriza la Culmea Da Vinci? întrebă dr. Rittersdorf, ridicând paharul şi bând.

— Sigur, aprobă el apatic. Bău şi el. Avea un gust groaznic.

— O să-l informez pe responsabilul cu securitatea al misiunii noastre. Domnul Mageboom. Pentru ca nici un accident…

Tăcu dintr-odată.

— Ce e?

— Tocmai am avut cea mai… dr. Rittersdorf se încruntă: Un fel de emoţie. Adânc în interiorul meu.

Părea jenată.

— Nu contează, domnule… Baines, nu-i aşa?

Sorbi rapid din pahar:

— Mă simt deodată aşa de tensionată. Cred că eram îngrijorată, nu voiam să vedem…

Vocea i se stinse. Se duse în colţul camerei şi se aşeză acolo pe un scaun.

— Ai pus ceva în băutură.

Ridicându-se în picioare, lăsă paharul să-i cadă. Traversă cât putu de repede către butonul roşu de pe peretele opus.

Când trecu pe lângă el, o prinse de talie. Plenipotenţiarul consiliului inter-clanuri de pe Alpha III M2 îşi făcuse mişcarea. Planul lor fusese pus în acţiune, la bine şi la rău, lupta pentru supravieţuire.

Dr. Rittersdorf îl muşcă de ureche. Aproape retezându-i lobul.

— Hei, făcu el slab. Ce faci?

Apoi adăugă:

— Amestecul lui Ledebur chiar funcţionează. Dar vreau să spun că există o limită pentru toate.

Timpul trecea, iar el gâfâi:

— Cel puţin aşa ar trebui.

Răsună o bătaie în uşă. Dr. Rittersdorf strigă, ridicându-se puţin:

— Pleacă!

— Sunt Mageboom, răzbătu o voce masculină înăbuşită dinspre coridor.

Sărind în picioare, desfăcându-se din braţele lui, dr. Rittersdorf alergă la uşă şi o închise. Se întoarse imediat şi, cu o expresie feroce pe chip, plonjă – aşa i se păru lui – direct spre el. Închise ochii şi se pregăti de impact.

Dar oare asta le va aduce ceea ce doreau ei? Din punct de vedere politic.

Lăsând-o în jos şi aşezând-o pe podea, puţin la dreapta grămezii hainelor ei aruncate, Baines mormăi:

— Ascultă, dr. Rittersdorf…

— Mary.

De data asta îl muşcă de gură. Dinţii ei se agăţară de el cu o forţă uimitoare şi el tresări de durere, închizând involuntar ochii. Se dovedi a fi greşeala lui capitală. Fiindcă în acel moment fu răsturnat, în următoarea clipă stătea oarecum pe burtă, ţintuit pe loc – cu genunchii ei ascuţiţi înfipţi în şale, iar ea îl apucă de deasupra urechilor, adunându-i părul între degete şi trăgând în sus de parcă ar fi vrut să-i smulgă capul de pe umeri. Şi în acelaşi timp…

Reuşi să strige slab:

— Ajutor!

Însă persoana de cealaltă parte a uşii evident plecase, nu se auzi nici un răspuns.

Baines localiză butonul roşu de pe perete, pe care Mary fusese pe punctul de a-l apăsa – intenţionase, dar acum, dincolo de orice îndoială, nu l-ar mai fi apăsat nici într-un milion de ani –, şi începu să înainteze centimetru cu centimetru în direcţia lui.

Nu reuşi.

Şi ce mă enervează, continuă el să se gândească disperat, este că nici măcar nu ajută consiliul din punct de vedere politic.

— Dr. Rittersdorf, hârâi el, străduindu-se să respire, să fim rezonabili. Pentru numele lui Dumnezeu, hai să stăm de vorbă, bine? Te rog!

De data asta îl muşcă de vârful nasului. Simţi strânsoarea dinţilor ascuţiţi. Ea râse. Un râs lung, cu ecou, care îl înfioră.

Cred că muşcăturile o să mă ucidă, decise el, după trecerea a ceea ce părea un timp nesfârşit, în care nici unul dintre ei nu mai reuşi să spună nimic. Sunt muşcat până mor şi nu pot face nimic. Se simţea ca şi cum ar fi fost excitat şi s-ar fi întâlnit cu însuşi libidoul universului. Acolo pe covor îl ţintuia o forţă elementară, dar imensă, fără posibilitate de scăpare. Dacă ar intra cineva, de exemplu unul dintre paznicii înarmaţi…

— Ştiai, şopti umed Mary Rittersdorf lângă obrazul lui, că eşti cel mai drăguţ bărbat în viaţă?

Vorbind, se retrase uşor, ajustându-şi poziţia. Bărbatul văzu oportunitatea şi se rostogoli. Se întinse de-a buşilea după buton, bâjbâind frenetic să-l apese, să cheme pe cineva în ajutor – terran sau nu.

Respirând precipitat, ea îl apucă de gleznă şi-l doborî. Lovi cu capul marginea unui dulap de metal şi gemu în timp ce bezna înfrângerii şi anihilării – ceva pentru care nu fusese pregătit de nimic precedent din viaţa lui – se aşternea peste el.

Râzând, Mary Rittersdorf îl rostogoli şi se năpusti din nou peste el. Genunchii goi se înfipseră iar, sânii i se clătinau deasupra feţei, în timp ce îi prindea încheieturile cu mâinile şi îl imobiliza. Evident, pentru ea nu conta dacă era cu adevărat conştient, descoperi el, apoi bezna deveni completă. Un ultim gând îi pătrunse mintea, o hotărâre finală.

Cumva, într-un mod oarecare, o să pună mâna pe sfântul heb Ignatz Ledebur pentru asta. Chiar dacă ar fi ultima faptă din viaţa lui.

— O, eşti minunat, răsună glasul lui Mary, la jumătate de centimetru de urechea lui stângă, asurzindu-l. Aş putea să te mănânc.

Fremăta din cap până în picioare, o undă ca o furtună de mobilitate, o ondulaţie a însăşi suprafeţei pământului.

În timp ce leşina, avu sentimentul îngrozitor că dr. Rittersdorf abia începuse. Iar amestecul lui Ledebur nu era responsabil, pentru că pe *el* nu îl afecta la fel. Gabriel Baines şi elixirul sfântului heb oferiseră ocazia de a ieşi la suprafaţă pentru ceva ce exista deja în dr. Mary Rittersdorf. Iar el avea să fie norocos dacă respectiva combinaţie nu se dovedea a fi – aşa cum se părea – un aşa-zis elixir al dragostei, ci categoric o otravă mortală.

În nici un moment nu-şi pierdu complet conştiinţa. În consecinţă, fu conştient că, mult mai târziu, activitatea în care era implicat începu încet-încet să se mai domolească. Furtuna artificial indusă se potoli, transformându-se în

cele din urmă într-un calm capricios. Apoi – dintr-un motiv care îi rămase necunoscut – fu mutat fizic din locul lui de pe podea, din apartamentul lui Mary Rittersdorf, în cu totul alt loc.

Aş fi vrut să mor, îşi zise. Evident, ultimele clipe ale perioadei de graţie se scurseseră, ultimatumul terran expirase, iar el nu reuşise să împiedice evenimentele. Oare unde se afla? Cu grijă, Baines deschise ochii.

Era întuneric. Zăcea întins afară, sub stele, iar în jurul lui se înălţau movilele de gunoaie ale aşezării hebilor, Gandhitown. Nicăieri – căută frenetic în jur – nu se zărea silueta navei terrane. Deci, evident, decolase. Pentru a ateriza la Culmea Da Vinci.

Tremurând, se ridică slăbit în capul oaselor. Unde, în numele a tot ce era sfânt pentru toate speciile, erau hainele lui? Fusese atât de indiferentă, încât să nu i le mai dea înapoi? I se părea un final nemeritat. Se întinse la loc şi se blestemă în sinea lui… el, delegatul paranilor în consiliul suprem. E prea mult, cugetă cu amărăciune.

Un zgomot venind din dreapta îi atrase atenţia. Deschise din nou ochii, de data asta privind discret. Un vehicul antic de formă demodată se îndrepta încet spre el. Acum îşi dădu seama, era în boschete. Mary Rittersdorf îl aruncase la marginea drumului. O ura, dar teama de ea, mult mai mare, nu putu fi clintită. Se apropia un vehicul tipic al hebilor, cu combustie internă. Îi putea distinge farurile galbene.

Ridicându-se în picioare, făcu semn maşinii să oprească, aşezându-se în centrul cărării croite imprecis de hebi la periferiile oraşului lor, Gandhitown.

— Ce s-a întâmplat? întrebă hebul care şofa, cu glas tărăgănat, plictisit; era atât de decăzut încât nu mai era precaut.

Baines se apropie de uşa maşinii şi spuse:

— Am fost… atacat.

— Oh? Ce păcat. Ţi-au luat şi hainele? Urcă.

Hebul lovi în portiera din spatele lui până când aceasta se deschise scârţâind.

— O să te duc la mine acasă. Să-ţi fac rost de ceva de îmbrăcat.

Baines zise acru:

— Aş prefera să mă duci la baraca lui Ignatz Ledebur. Vreau să-i vorbesc.

Dar, dacă totul exista de la început acolo, îngropat în interiorul femeii, cum ar mai putea da vina pe sfântul heb? Nimeni nu ar fi putut să prezică întâmplarea, iar dacă le-ar fi afectat de obicei pe femei în acest mod, cu siguranţă Ledebur ar fi încetat să folosească elixirul.

— Ăsta cine-i? întrebă şoferul, pornind maşina.

În Gandhitown se comunica puţin. Era un simptom, îşi dădu Baines seama, care întărise convingerile lui Mary Rittersdorf despre ei toţi. Oricum, se concentră şi descrise cum putu mai bine localizarea barăcii sfântului Heb.

— A da, făcu şoferul, tipul care are pisicile alea. Am călcat una ieri.

Chicoti. Baines închise ochii şi gemu.

Se opriră în faţa barăcii slab luminate a sfântului heb. Şoferul smuci portiera. Baines coborî anchilozat, cu dureri la fiecare încheietură şi încă suferind de pe urma nenumăratelor muşcături provocate de Mary Rittersdorf în pasiunea ei. Îşi croi drum pas cu pas prin curtea plină de gunoaie, la lumina inegală a farurilor, găsi uşa barăcii, alungă o gloată neclară de pisici din cale, şi bătu.

Văzându-l, Ignatz Ledebur se cutremură de râs.

— Ce distracţie trebuie să fi fost, eşti plin de sânge. Îţi aduc ceva de îmbrăcat, iar Elsie trebuie să aibă ceva pentru muşcăturile alea sau ce sunt… parcă te-ar fi aranjat cu o forfecuţă de unghii.

Râzând, dispăru undeva în spatele barăcii. O hoardă de copii trişti îl priveau cum se încălzea lângă soba cu ulei. Îi ignoră.

Mai târziu, când nevasta lui Ledebur îi tamponă cu un unguent muşcăturile – care formau o constelaţie în jurul nasului, gurii şi urechilor –, iar Ledebur îi aduse nişte haine şifonate, dar rezonabil de curate, Gabriel Baines spuse:

— Mi-am dat seama ce-i cu ea. Evident, e tipul de sadism oral. Aici lucrurile au mers prost.

Mary Rittersdorf, înţelese el, dezmeticindu-se, era la fel de bolnavă, sau chiar mai bolnavă, decât toţi cei de pe Alpha III M2. Dar boala fusese latentă.

Ledebur îl informă:

— Nava terrană a decolat.

— Ştiu.

Începu să se îmbrace.

— Am avut o viziune acum o oră. Despre sosirea unei alte nave terrane.

— O navă de război, presupuse Baines. Vor cuceri Culmea Da Vinci.

Se întrebă dacă ar merge atât de departe, încât să arunce o bombă H peste aşezarea manilor – în numele psihoterapiei.

— E o navă mică, de urmărire, zise Ledebur. Conform reprezentării mele psihice legate de forţele primordiale. Ca o albină. S-a grăbit să aterizeze lângă oraşul polylor, Hamlet Hamlet.

Imediat Baines se gândi la Annette Golding. Spera din tot sufletul ca ea să fie teafără.

— Ai vreun vehicul, de orice fel? Ceva cu care să pot ajunge la Adolfville?

Avea propria maşină, foarte probabil parcată chiar în locul care fusese ocupat de nava terrană. La naiba, ar fi putut merge pe jos până acolo. Şi nu se va întoarce în oraşul lui, se hotărî, va merge la Hamlet Hamlet, se va asigura că Annette nu fusese violată, bătută sau împuşcată. Dacă îi făceau vreun rău…

— I-am dezamăgit, îi spuse lui Ledebur. Am pretins că am un plan, iar ei şi-au pus nădejdea în mine. Desigur, pentru că sunt paran.

Dar nu se dăduse încă bătut. Mintea lui era plină de scheme, activă şi vie. Şi în mormânt va ajunge aşa, continuând să plănuiască înfrângerea duşmanului.

— Ar trebui să mănânci ceva, sugeră nevasta lui Ledebur. Înainte de a pleca. A rămas nişte tocană de

rinichi. Intenţionam s-o dau la pisici, dar eşti bine venit.

— Mulţumesc, zise, reuşind să nu vomite.

Bucătăria hebilor lăsa mult de dorit. Dar avea dreptate. Trebuia să-şi recapete o parte din energie, altfel ar cădea mort pe drum. Era uimitor că nu căzuse deja, având în vedere ce i se întâmplase.

După ce mâncă, împrumută o lanternă, mulţumi pentru haine, unguent şi mâncare, apoi porni pe jos pe străzile înguste, întortocheate, pline de mizerie din Gandhitown. Din fericire, maşina lui era încă acolo unde o lăsase. Nici hebii, nici terranii nu consideraseră necesar să o îndepărteze, s-o taie cu ferăstrăul sau s-o pulverizeze.

Urcă şi plecă din oraş, apucând pe drumul de est spre Hamlet Hamlet. Străbătu iarăşi, cu viteza mizerabilă de o sută de kilometri pe oră, peisajul neted, expus, dintre cele două aşezări.

Avea un sentiment îngrozitor de urgenţă, cum nu mai simţise niciodată. Culmea Da Vinci fusese invadată, poate deja căzuse. Ce mai rămăsese? Acum, fără fantastica energie a clanului manilor, oare vor mai putea supravieţui? Dacă mărunta navă terrană însemna ceva… putea fi o speranţă? Cel puţin, era ceva neaşteptat. Iar în limitele a ce era de aşteptat, ei nu aveau nici o şansă, erau condamnaţi.

El nu era skiz sau heb. Totuşi, în felul lui neclar, avea şi el viziunea lui. A şansei minime, a unei singure posibilităţi culese dintre multe altele. Primul său plan eşuase, dar se ivise oportunitatea asta. Credea în ea. Nici măcar nu ştia de ce.

11

Întorcându-se spre casă de la întrunirea consiliului din Adolfville, o întrunire care fusese martoră la expirarea ultimatumului terran şi la atacul Culmii Da Vinci de către inamic, Annette Golding se gândi la sinucidere. Ceea ce li

se întâmplase, chiar şi manilor, era copleşitor. Cum ai putea combate argumentele unei planete care nu de mult învinsese întregul Imperiu Alphan?

Evident, nu exista nici o speranţă. Şi, la nivel biologic, ea recunoştea… şi era dispusă să cedeze. Sunt la fel ca Dino Watters, îşi spuse în sinea ei, scrutând drumul întunecos din faţă, strălucirea farurilor ei pe panglica ondulată care lega Adolfville de Hamlet Hamlet. Când şansele sunt scăzute, prefer să nu lupt, prefer să mă predau. Nimeni nu mă sileşte să mă predau: aşa *vreau eu.*

Ochii i se umplură de lacrimi când înţelese acest lucru despre sine. Presupun că ar trebui în esenţă să-i admir pe mani, decise ea. Venerez ceea ce nu sunt: nemiloasă, distantă, de neînduplecat. Dar teoretic, fiind o poly, aş putea deveni. De fapt, aş putea deveni orice. În schimb…

Observă, în dreapta ei, o dâră de la evacuarea rachetelor posterioare brăzdând cerul. O navă cobora, foarte aproape de Hamlet Hamlet. Dacă ar fi continuat să meargă pe acelaşi drum, ar fi întâlnit-o. Încercă imediat – tipic pentru o poly – două sentimente egale şi contrare. Teama o făcea să dea înapoi, însă curiozitatea, un amestec de dorinţă, anticipare şi emoţie, o împingea să accelereze maşina.

Totuşi, înainte de a ajunge la navă, teama învinse. Încetini, trase maşina pe acostament şi întrerupse contactul. Maşina rulă în tăcere până se opri. Rămase cu farurile stinse, ascultând sunetele nopţii şi întrebându-se ce să facă.

Din locul unde stătea, putea distinge vag nava. Din când în când, pe lângă ea scăpăra o lumină, cineva făcea ceva. Soldaţi terrani, poate, pregătindu-se să invadeze Hamlet Hamlet. Dar nu auzea nici o voce. Iar nava nu părea mare.

Ea era, bineînţeles, înarmată. Fiecare delegat la consiliu trebuia să fie, cu toate că reprezentantul hebilor uita în mod tradiţional. Căutând în torpedo, pescui pistolul demodat cu gloanţe de plumb. Nu-l folosise niciodată şi i se părea incredibil ca în scurt timp să fie nevoită. Aparent,

nu avea de ales.
Pas cu pas, în linişte, se furişă printre tufişurile ţepoase, până ce brusc ajunse lângă navă. Speriată, se retrase, apoi văzu o străfulgerare de lumină, activitatea din jurul bazei navei continuând.
Un bărbat, profund absorbit, îşi făcea de lucru cu o lopată, săpând o groapă. Muncea cu faţa transpirată şi încreţită de concentrare. Apoi deodată se grăbi înapoi în navă.
Când se întoarse, ducea o cutie pe care o puse alături de groapă. Lumina căzu în cutie şi Annette Golding văzu cinci sfere cu aspect de grepfruit, umede şi pulsând. Erau vii, iar ea le recunoscu. Constituenţi iniţiali nou-născuţi de plasmodiu ganymedean – văzuse imagini cu ele în filmele educaţionale. Desigur, bărbatul le îngropa. În pământ aveau să crească repede. Acea parte din ciclul lor de viaţă se împlinea foarte rapid. Aşadar, bărbatul se grăbea. Sferele ar fi putut muri.
Zise, surprinzându-se chiar şi pe sine:
— N-o să reuşeşti să le pui pe toate în pământ la timp.
Într-adevăr, una dintre sfere se înnegrise deja şi devenise scofâlcită. Se ofilea în faţa ochilor lor.
— Ascultă!
Se apropie de bărbat, care continua să lucreze săpând cu lopata lui cea mică.
— O să le păstrez umede, ai nişte apă?
Se aplecă alături de el, aşteptând.
— Chiar or să moară.
Evident, ştia şi el. Bărbatul răspunse brutal:
— În navă. Ia un container mare. O să găseşti robinetul, e marcat.
Scoase sfera ofilită dintre tovarăşele ei, o aşeză blând în groapă şi începu s-o acopere cu pământ moale, pe care îl fărâmiţa între degete.
Annette intră în navă, găsi robinetul de apă şi apoi un lighean.
Ieşind cu ligheanul, acoperi cu apă sferele în curs de deteriorare, cugetând filozofic despre cum stătea treaba cu

ciupercile: la ele totul se întâmpla repede, naşterea, creşterea, chiar şi moartea. Poate că erau norocoase. Aveau puţin timp de parcurs.

— Mulţumesc, zise bărbatul, luând o a doua sferă acum udă şi începând s-o îngroape. Nu sper să le salvez pe toate. Sporii au germinat în timpul călătoriei nu am avut loc unde să pun puieţii, decât un vas pentru sporii microscopici.

Ridică scurt ochii spre ea, în timp ce săpa ca să lărgească groapa.

— Domnişoara Golding.

Ghemuită lângă cutia cu sfere, Annette întrebă:

— Cum se face că mă cunoşti, dar eu nu te-am mai văzut niciodată?

— E al doilea drum al meu aici, zise el criptic.

Deja sfera îngropată prima începuse să crească. În lumina lămpii de mână, Annette văzu pământul vibrând şi umflându-se, tremurând pe măsură ce diametrul sferei creştea sensibil. Era o imagine bizară şi nostimă, iar ea râse.

— Îmi pare rău, se scuză. Dar tu te-ai învârtit în jur, ai înfipt-o în pământ şi acum uită-te la ea. În curând va fi cât noi de mare. Apoi se va putea deplasa.

Plasmodiul, după cum ştia, era singura ciupercă mobilă. Din acest motiv o fascina.

— De unde ştii atât de multe despre ele? o întrebă bărbatul.

— Ani întregi nu am avut nimic de făcut decât să studiez. Din… presupun că tu îi spui spital… mă rog, de acolo, înainte de a fi dărâmat, am luat casete despre biologie şi zoologie. E adevărat, nu-i aşa, că atunci când e matur, un plasmodiu ganymedean este suficient de inteligent ca să poţi conversa cu el?

— Mult mai inteligent.

Bărbatul plantă repede o altă sferă. Vibra în mâinile lui, moale ca o gelatină.

— Formidabil! Mi se pare grozav.

Merita să rămână acolo ca să privească.

— Nu-i minunat? continuă ea, îngenunchind de partea

opusă a cutiei, să-l privească lucrând. Mirosurile nopţii, zgomotele animalelor – cele mici, broaştele şi greierii-clopot – care se agită prin jur, apoi asta, să pui ciupercile să crească, în loc să le laşi să moară? Eşti foarte milos, îmi dau seama. Spune-mi cum te cheamă.

El o privi pieziş.

— De ce?

— Aşa. Ca să-mi aduc aminte de tine.

— Şi eu am numele cuiva, spuse bărbatul, ca să-mi pot aduce aminte.

Acum nu mai rămăsese de plantat decât o singură sferă. Iar prima se umflase, ieşind la suprafaţă. Se transformase, constată ea, într-o multitudine de sfere, încleiate într-o masă comună.

— Dar eu am vrut numele ca să pot…

Nu termină, dar înţelese ideea.

— Mă numesc Chuck Rittersdorf.

— Eşti cumva rudă cu dr. Rittersdorf, psihologul de pe nava terrană? Da, trebuie să fii soţul ei.

Era absolut sigură, faptul era evident. Amintindu-şi de planul lui Gabriel Baines, îşi acoperi gura cu mâna, chicotind cu încântare răutăcioasă.

— O, zise, dacă ai şti. Dar nu pot să-ţi spun.

Un alt nume pe care va trebui să ţi-l aminteşti, gândi ea, e Gabriel Baines. Se întrebă cum se desfăşurase planul lui Gabe de a o supune pe dr. Rittersdorf făcând dragoste. Avea un presentiment că eşuase. Dar pentru Gabe s-ar fi putut să fi fost – să fie chiar şi în acest moment – extrem de distractiv.

Bineînţeles, acum totul luase sfârşit, pentru că-i sosise bărbatul.

— Ce nume purtai când ai fost aici data trecută?

Chuck Rittersdorf se holbă la ea.

— Crezi că mi-am schimbat…

— Erai altcineva.

Asta trebuia să fie, altfel şi l-ar fi amintit. L-ar fi recunoscut.

După o pauză, Rittersdorf spuse:

— Hai să zicem doar că am venit aici, te-am întâlnit, m-am întors pe Terra, iar acum am revenit.

O privi încruntat, de parcă ar fi fost vina ei. Ultima sferă fiind plantată, adună gânditor cutia goală şi lopata cea mică şi porni către navă. Urmându-l, Annette zise:

— Acum plasmodiile ne vor cuceri satelitul?

Îi trecuse prin minte că poate făcea parte din planul terran de cotropire. Dar ideea nu suna bine, bărbatul semăna întru totul cu cineva care lucrează singur şi pe ascuns. Era o idee mult prea parană pentru ea.

— Se poate şi mai rău, răspunse Rittersdorf laconic.

Dispăru în interiorul navei. După o ezitare, intră după el, strângând ochii în lumina puternică de deasupra capului.

Pe un raft, stătea pistolul ei cu gloanţe, îl lăsase acolo când umpluse containerul cu apă.

Ridicându-l, Rittersdorf îl inspectă şi se întoarse spre ea cu o expresie stranie pe chip, aproape ca un rictus.

— E al tău?

— Mda, făcu ea umilită.

Întinse mâna, sperând că i-l va înapoia. Nu-l primi.

— Te rog! E al meu, l-am lăsat jos pentru că încercam să fiu de ajutor, ştii doar.

O studie îndelung. Apoi îi înmână pistolul.

— Mulţumesc! O să-mi amintesc.

Se simţea recunoscătoare.

— Ai de gând să salvezi satelitul cu el?

Acum Rittersdorf zâmbea. Nu arăta rău, decise, numai că avea o expresie febrilă, roasă de griji, şi prea multe riduri. Dar ochii erau de un albastru curat şi frumos. Bănuia că avea treizeci şi ceva de ani. Nu chiar bătrân, dar cumva mai în vârstă decât ea. Zâmbetul lui era îndurerat, nu ca şi când ar fi fost fals, ci… se gândi. Nenatural, ca şi cum pentru el a fi fericit, chiar şi pentru scurt timp, ar fi fost dificil. Probabil ca Dino Watters, era dependent de tristeţe. I-ar fi părut foarte rău de el, dacă ar fi fost aşa. Maladia era teribilă. Mult mai rea decât altele.

— Nu cred că putem salva satelitul. Voiam doar

protecţie personală. Cunoşti situaţia noastră de aici, nu-i aşa? Noi…

O voce izbucni brusc în mintea ei, căpătând o viaţă rudimentară.

„Domnule Rittersdorf…”

Scârţâia, se stingea, apoi revenea, ca un semnal slab şi incoerent la un radio cu semiconductori.

„… înţelept lucru. Văd că Joan…”

Vocea dispăru.

— Pentru Dumnezeu, ce-a fost? rosti Annette îngrozită.

— Plasmodiile. Una dintre ele. Nu ştiu care.

Chuck Rittersdorf părea încremenit de uşurare. Spuse cu voce tare:

— Asigură continuitatea!

Striga la ea de parcă s-ar fi aflat la un kilometru distanţă.

— S-a întors! Ce zici, domnişoară Golding? Spune ceva!

O apucă deodată de mâini şi o învârti într-o horă, sărbătorind copilăros, fericit.

— *Spune* ceva, domnişoară Golding!

— Îmi pare bine, rosti Annette îndatoritoare, să văd că eşti fericit. Ar trebui să te bucuri cât mai des posibil. Bineînţeles, eu nu ştiu ce s-a întâmplat. Oricum…

Îşi desfăcu degetele dintr-ale lui.

— Ştiu că meriţi, indiferent despre ce-i vorba.

În spatele ei se mişcă ceva. Întoarse capul şi văzu în uşa navei un bulgăre galben, care înainta ca un melc, ondulându-se peste prag şi intrând. Deci aşa arătau, constată ea. În stadiul final. I se tăie respiraţia. Se retrase, nu cu teamă, ci cu respect. Cu siguranţă era un miracol modul în care se dezvoltase atât de rapid. Iar acum – din câte îşi amintea – va rămâne astfel un timp nedefinit, până când va fi în cele din urmă ucis de un climat prea rece sau prea cald, sau de prea multă uscăciune. Şi, în cazuri extreme, va intra în sporogeneză. Ciclul se va repeta.

Când plasmodiul intră în navă, un al doilea apăru târându-se în urmă. Iar în spatele lui, un al treilea.

Surprins, Chuck Rittersdorf întrebă:

— Care eşti tu, Lordule Moluscă Alergătoare?

În mintea Annettei se formară o serie de gânduri.

„Obiceiul este ca primul născut să preia oficial identitatea părintelui. Dar nu există o distincţie clară. Dintr-un punct de vedere, noi toţi suntem Lorzii Moluscă Alergătoare, din alt punct de vedere, nici unul dintre noi nu este. Eu – primul – îmi voi asuma numele, ceilalţi îşi vor inventa noi nume, care să îi mulţumească. Am sentimentul că vom trăi şi vom prospera pe acest satelit. Atmosfera, umiditatea şi atracţia gravitaţională par potrivite pentru noi. Ne-ai ajutat să ne diversificăm zonele, ne-ai dus la mai mult de – dă-mi voie să calculez – trei ani-lumină de originea noastră. Mulţumim!” El sau, mai degrabă, ei continuară: „Mă tem că tu şi nava ta urmează să fiţi atacaţi. Poate ar fi bine să decolezi cât mai repede posibil. Din cauza asta, noi, cei care ne-am dezvoltat la timp, am intrat.”

— Atacaţi de cine? întrebă Chuck Rittersdorf, apăsând un buton de pe panoul de comandă, care făcu trapa să culiseze şi să închidă nava. Se aşeză şi pregăti nava de plecare.

„După cum am putut afla, ajunseră gândurile la Annette, dinspre cele trei plasmodii, e implicat un grup de băştinaşi, care în minţile lor se autodenumesc mani. Evident, au reuşit să arunce în aer o navă...”

— Dumnezeule! scrâşni Chuck Rittersdorf. Probabil a lui Mary.

„Într-adevăr. Manii care se apropie se felicită cu destulă încântare, în felul lor orgolios, că au învins-o pe dr. Rittersdorf. Oricum, ea nu e moartă. Cei din navă au reuşit să scape, în prezent se află în locuri necunoscute de pe satelit, iar manii îi vânează.”

— Dar navele de război terrane din apropiere?

„Care nave de război? Manii au aruncat un ecran protector neobişnuit deasupra aşezării lor. Aşa că pentru moment sunt în siguranţă.” Apoi plasmodiul adăugă o ipoteză proprie: „Dar nu va rezista mult, iar ei ştiu. Sunt în ofensivă numai temporar. Dar lor tot le place. Sunt extrem

de fericiţi, în timp ce navele terrane zăpăcite bâzâie fără rost prin jur.”

Bieţii mani, gândi Annette în sinea ei. Incapabili să vadă în perspectivă, trăind clipa prezentă, repezindu-se la luptă de parcă ar avea vreo şansă rezonabilă. Şi totuşi, propriul ei punct de vedere era oare cu mult mai bun? Dorinţa ei de a accepta înfrângerea reprezenta ceva mai bun?

Nu era de mirare că toate clanurile de pe satelit depindeau de mani, ei rămâneau singurul clan care avea curaj. Şi vitalitatea pe care o dă curajul.

Noi, restul, îşi dădu Annette seama, am pierdut cu mult timp în urmă. Înainte ca primul terran, dr. Mary Rittersdorf, să-şi facă apariţia.

Gabriel Baines, conducând cu nefericita viteză de o sută de kilometri pe oră spre Hamlet Hamlet, văzu mica şi sprintena navă înălţându-se pe cerul nopţii şi ştiu că era prea târziu, chiar fără să înţeleagă direct situaţia. Annette, după cum îl informa însuşirea de aproape-psionic, fie se afla pe navă, fie nava – cei de la bordul ei – o anihilaseră. În orice caz, ea plecase, aşa că încetini maşina, simţind amărăciune şi disperare.

Nu mai putea face realmente nimic. De acum înainte putea foarte bine să se reîntoarcă la Adolfville, la oraşul şi semenii lui. Să fie alături de ei în aceste ultime, tragice zile ale existenţei lor.

În timp ce întorcea maşina, ceva trecu vuind şi hurducându-se pe lângă, îndreptându-se spre Hamlet Hamlet. Era un monstru târâtor, ba chiar un super-monstru. Construit din oţel aliat aşa cum numai manii ştiau să producă, măturând peisajul din faţă cu luminile lui puternice, avansa fluturând un steag roşu cu negru, simbolul de luptă al manilor.

Fără îndoială, asista la stadiul iniţial al unui contraatac. Împotriva cui? Manii intraseră în acţiune, dar cu siguranţă nu împotriva oraşului Hamlet Hamlet. Poate încercaseră să ajungă la nava cea mică şi rapidă, înainte să decoleze. Însă

pentru ei, ca şi pentru el, fusese prea târziu.

Claxonă. Turela se deschise, tancul se răsuci spre el, iar un man necunoscut apăru şi-i făcu semn cu mâna. Chipul lui era înflăcărat de entuziasm, evident, se bucura din suflet de experienţa lui, de îndatoririle lui militare în apărarea satelitului, pentru care se pregătise de atâta timp. Situaţia care lui Baines i se părea deprimantă avea un efect opus asupra manului: îi permitea să se împăuneze şi să adopte o atitudine înfloritoare şi belicoasă. Gabriel Baines nu era surprins.

— Salut! strigă manul din tanc, rânjind larg.

Baines răspunse cât de puţin amar reuşi:

— Văd că nava a scăpat din mâinile voastre.

— O prindem noi.

Manul nu-şi pierduse veselia. Arătă spre cer:

— Priveşte, amice! Racheta.

O secundă mai târziu ceva fulgeră deasupra capului. Fragmente luminoase se scurseră, şi Gabriel Baines îşi dădu seama că nava terrană fusese lovită. Manul avea dreptate. Ca de obicei… Îi caracteriza.

Îngrozit, întrucât intuia că Annette Golding era la bordul navei, strigă:

— Mani barbari, monstruoşi…

Bucata principală cădea în dreapta lui. Trântind portiera, porni motorul, părăsi drumul şi o luă de-a dreptul peste câmp. Tancul manilor închise turela şi îl urmă, umplând noaptea cu scrâşnetele lui.

Baines ajunse primul la rămăşiţe. Un fel de paraşută de urgenţă, un balon imens de gaz, ieşise din partea din spate, făcând-o să coboare mai mult sau mai puţin lin. Acum zăcea pe jumătate îngropată în pământ, cu coada în sus, fumegând – ceea ce pe Baines îl îngrozi şi mai mult –, de parcă ar fi fost pe punctul de a se dezintegra. Miezul motorului atomic din interior atinsese, presupunea, masa critică şi, odată depăşită, totul era terminat.

Ieşi din maşină şi alergă spre trapa navei. Când ajunse aproape de ea, se deschise. Un terran ieşi nesigur pe picioare, urmat de Annette Golding şi, cu mari dificultăţi

tehnice, de o movilă galbenă omogenă, care se scurse pe buza trapei şi căzu cu o bufnitură pe pământul de dedesubt.

Annette spuse:

— Gabe, nu-i lăsa pe mani să-l împuşte pe omul ăsta, e cumsecade. E bun chiar şi cu plasmodiile.

Tancul se apropiase huruind, turela se deschise iar şi apăru manul dinăuntru. Însă acum purta o armă laser, îndreptată asupra terranului şi a Annettei. Rânjind, declară:

— V-am prins!

Era limpede că imediat ce îşi va savura pe deplin triumful îi va ucide. Ferocitatea minţii manilor era de neconceput.

— Ascultă! zise Baines, fluturând mâna spre man. Lasă-i în pace! Femeia e din Hamlet Hamlet, e una de-a noastră.

— Una de-a noastră? repetă manul. Dacă e din Hamlet Hamlet, nu e de-a noastră.

— Of, *haide!* Voi, manii, sunteţi atât de săriţi încât nu recunoaşteţi sau nu vă amintiţi de înfrăţirea clanurilor în momente de criză? Lasă arma jos.

Se îndreptă încet spre maşină, fără să-şi ia ochii de la man. În maşină, sub scaun, avea propria armă. Dacă ar fi putut pune mâna pe ea, ar fi folosit-o ca să salveze viaţa Annettei.

— O să-i raportez lui Howard Straw, zise şi deschise portiera bâjbâind înăuntru. Sunt colegul lui, reprezentantul paranilor în consiliu.

Degetele lui se strânseră în jurul patului pistolului. Îl ridică, ţinti şi în acelaşi moment ridică siguranţa.

Declicul, auzibil în atmosfera liniştită a nopţii, îl făcu pe manul din tanc să se întoarcă instantaneu. Arma laser era acum îndreptată spre Gabriel Baines. Nici unul nu scoase vreun cuvânt, stăteau faţă în faţă, fără să mişte, fără să tragă. Lumina nu era potrivită pentru ca vreunul să-l poată nimeri perfect pe celălalt.

Un gând, emanând de Dumnezeu ştie unde, pătrunse în mintea lui Gabriel Baines.

„Domnule Rittersdorf, soţia ta se află în apropiere, sesizez activitatea ei cefalică. În consecinţă, te sfătuiesc să te arunci la pământ.”

Terranul şi cu Annette Golding se prăbuşiră imediat cu faţa în jos. Manul din tanc, speriat, îşi mută arma de la Gabriel Baines, căutând şovăitor în noapte.

O rază dintr-o armă laser, aproape perfect direcţionată, trecu peste silueta întinsă a terranului, pătrunzând în fuzelajul navei avariate şi dispărând într-un fâsâit de metal lichefiat. Manul din tanc se răsuci, încercând să depisteze sursa. Strânse arma într-un spasm de reacţie instinctivă, dar nu trase. Nici el, nici paranul nu-şi dădeau seama ce se petrecea. Cine în cine trăgea?

Gabriel Baines îi strigă Annettei:

— *Urcă în maşină!*

Ţinu uşa deschisă. Annette înălţă capul, îi aruncă o privire, şi se întoarse spre terranul de lângă ea. Cei doi se înţeleseră din ochi, apoi se ridicară şi alergară spre maşină.

Manul deschise focul, dar nu asupra femeii şi terranului. Trăgea în întuneric, în direcţia din care venise descărcarea laser. Apoi deodată se retrase, turela se trânti şi tancul, cu o smucitură, se urni şi porni în direcţia în care trăsese manul. În acelaşi timp, din ţeava din faţa tancului ţâşni o rachetă. Merse drept, paralel cu solul, apoi, brusc, detonă. Gabriel Baines, care încerca să întoarcă maşina, cu terranul şi Annette aşezaţi pe scaunul de lângă el, simţi pământul tresărind şi devorându-i. Închise ochii, dar ceea ce se întâmpla nu putea fi înlăturat.

Alături de el, terranul înjură. Femeia gemu.

Manii ăştia, gândi Baines înfuriat, pe când simţea maşina săltând, prinsă de unda de şoc a exploziei rachetei.

— Nu poţi folosi o rachetă în felul ăsta, se auzi slab vocea terranului peste vuietul general, la o rază de acţiune atât de mică.

Izbită şi purtată de şocul exploziei, maşina continua să se rotească. Gabriel Baines se lovi de tavanul capitonat şi de tabloul de bord. Toate dispozitivele de siguranţă pe

care un paran inteligent le-ar fi instalat în vehiculul său pentru a se proteja împotriva unui atac, intrară automat în acţiune, dar nu erau suficiente. Maşina continuă să se rostogolească, iar înăuntru Gabriel Baines îşi zise în sinea lui: *Îi urăsc pe mani.* N-o să mai susţin niciodată cooperarea cu ei.

Cineva, lovindu-se de el, exclamă:

— Dumnezeule!

Era Annette Golding. O prinse, agăţându-se de ea. Toate geamurile maşinii se spărseseră. Ploua cu bucăţele de plastic peste el, simţi şi izul acru a ceva arzând, poate propriile haine – nu l-ar fi surprins. Activată de temperatură, protecţia antitermică scuipă spumă din duzele laterale. Într-o clipă plutea într-o mare cenuşie, incapabil să apuce ceva… o pierduse iarăşi pe Annette. La naiba, gândi, dispozitivele astea de protecţie care m-au costat atâta timp şi atâtea pielicele aproape că sunt mai rele decât explozia în sine. Oare există vreo morală aici? se întrebă în timp ce se rostogolea prin spuma alunecoasă. Parcă ar fi fost uns pentru cine ştie ce orgie a epilării corporale. Se foia şi se freca, luptându-se să scape de substanţa lipicioasă.

— Ajutor! strigă.

Nimeni şi nimic nu-i răspunse.

O să arunc în aer tancul ăla, se gândi Gabriel Baines, în timp ce înota. Jur. O să mă răzbun pe ei, pe duşmanii noştri, manii ăştia aroganţi… dintotdeauna am ştiut că sunt împotriva noastră.

„Greşeşti, domnule Baines, apăru în mintea lui un gând calm şi logic. Soldatul care a tras cu racheta nu intenţiona să vă facă vreun rău. Înainte de a trage, a făcut calculele cu grijă – sau aşa a crezut. Trebuie să te fereşti să vezi rea intenţie în spatele unor accidente. În clipa asta, el încearcă să ajungă la tine şi să te scoată din maşina în flăcări. Pe tine şi pe tovarăşii tăi.”

„Dacă mă poţi auzi, gândi la rândul său Gabriel Baines, ajută-mă!”

„Nu pot face nimic. Eu sunt un plasmodiu. În nici un

caz nu mă pot apropia de flăcări, sunt prea sensibil la căldură, după cum demonstrează limpede recentele evenimente. Doi dintre fraţii mei au pierit deja încercând. Iar în momentul de faţă, eu nu sunt pregătit de sporogeneză.” Adăugă: „Oricum, dacă ar fi să încerc să salvez pe cineva, ar fi domnul Rittersdorf. Cel din maşina ta… bărbatul de pe Terra.”

O mână îl apucă pe Gabriel Baines de guler. Fu ridicat, tras din maşină, aruncat pe o parte. Manul, cu tipica lui putere fizică ieşită din comun, pătrundea acum în maşina arzând ca s-o pună în siguranţă pe Annette Golding.

„Apoi domnul Rittersdorf”, se făcu simţit gândul neliniştit al plasmodiului până acolo unde zăcea Gabriel Baines.

Încă o dată, cu totală indiferenţă pentru propria siguranţă – de asemenea, tipică temperamentului hiperactiv –, manul dispăru în maşină. De data asta, când se reîntoarse, îl trăgea afară pe terran.

„Mulţumesc! se auzi ganymedeanul, cu uşurare şi recunoştinţă. În schimbul faptei tale, dă-mi voie să-ţi ofer o informaţie; racheta ta *nu* a atins-o pe dr. Rittersdorf. Atât ea, cât şi simulacrul, domnul Mageboom, se află încă în apropiere, la adăpostul întunericului, căutând o oportunitate să tragă din nou în voi. Aşa că mai bine întoarce-te cât poţi mai repede la tancul tău.”

— De ce eu? rosti manul furios.

„Clanul tău le-a distrus nava, răspunse plasmodiul. Ostilităţile dintre voi şi ei sunt deschise. Grăbeşte-te!”

Soldatul alergă la tanc.

Dar nu ajunse. La două treimi din drum, căzu pe burtă când o rază laser se ivi din întuneric, îl atinse scurt, apoi se stinse.

Acum urmăm noi, înţelese amărât Gabriel Baines, pe când stătea ştergându-şi spuma de pe el. Mă întreb dacă mă mai recunoaşte, dacă îşi mai aminteşte întâlnirea de mai devreme… dacă e aşa, ce ar putea-o face să mă ierte – sau să mă ucidă mai repede?

Alături de el, terranul, purtând de asemenea numele

Rittersdorf printr-o coincidenţă ciudată, se luptă să se ridice în şezut şi vorbi:

— Aveai un pistol. Ce s-a întâmplat cu el?

— E încă în maşină, presupun.

— De ce să ne omoare ea pe noi? gâfâi Annette.

Rittersdorf răspunse:

— Pentru că ştie ce caut aici. Am venit pe satelitul ăsta ca să o ucid.

Părea calm.

— Până la sfârşitul serii, unul dintre noi va muri. Fie ea, fie eu.

Categoric era decis.

Deasupra lor se auzi vuietul unor motoare. Era o altă navă, una imensă, după cum îşi dădu seama Gabriel Baines, şi simţi o undă de speranţă. Posibil să scape de dr. Rittersdorf până la urmă. Era nebună, bănuia el. Chiar dacă pe acea navă se aflau terrani. Deoarece era extrem de limpede că dr. Rittersdorf acţiona dintr-un impuls sălbatic, pe cont propriu, fără o aprobare oficială. Cel puţin, aşa spera.

De sus izbucni lumina unui reflector, noaptea se făcu albă şi totul, fiecare obiect, până la pietrele de pe jos, ieşi în evidenţă cu o claritate absolută. Nava avariată a domnului Rittersdorf, tancul abandonat al manului mort, însuşi cadavrul acestuia, întins nu departe, maşina lui Gabriel Baines, arzând, iar la o sută de metri în faţă, o gaură vastă fumegând acolo unde explodase racheta. Iar printre copacii îndepărtaţi din dreapta, două siluete umane. Mary Rittersdorf şi cine mai spusese plasmodiul. Acum îl văzu şi pe el, se refugiase în apropierea navei distruse. În lumina reflectorului, imaginea era macabră. Îşi înfrână impulsul de a chiui.

— O navă de război terrană? întrebă Annette Golding.

— Nu, răspunse Rittersdorf. Uită-te la iepurele de pe lateral.

— Un iepure!

Ochii i se lărgiră:

E o rasă de iepuri inteligenţi? Există aşa ceva?

„Nu, ajunseră gândurile plasmodiului la Gabriel Baines, aparent cu părere de rău. Apariţia asta îl reprezintă pe Bunny Hentman, care te caută, domnule Rittersdorf. A fost, după cum în mod pesimist ai anticipat, o deducţie relativ uşoară din partea lui că vei veni aici pe Alpha III M2. A părăsit Brahe City la scurt timp de la plecarea ta de pe Terra.” Explică: „Obţin în acest moment gândurile din mintea lui. Desigur, până acum am fost ignorant în această privinţă, fiind doar în stadiul de spor.”

Nu înţeleg, îşi zise Gabriel Baines în sinea sa. Pentru numele lui Dumnezeu, cine e Bunny Hentman? O zeitate iepure? Şi de ce îl caută pe Rittersdorf? În realitate, nu era prea sigur nici cine era Rittersdorf. Soţul lui Mary Rittersdorf? Fratele ei? Întreaga situaţie îi era confuză în minte şi ar fi dorit să se afle înapoi în Adolfville, în zonele securizate cu grijă, pe care clanul său le elaborase de-a lungul anilor pentru cazul unor astfel de nenorociri.

Categoric, decise el, *suntem condamnaţi.* Sunt toţi uniţi împotriva noastră – manii, dr. Rittersdorf, nava grasă de sus, cu totemul său iepuresc pictat pe lateral, şi, undeva în apropiere, autorităţile militare terrane, aşteptând să intre în acţiune… ce şanse avem? Un ghem masiv de înfrângere se formă în interiorul lui – n-avea decât, gândi posomorât.

Aplecându-se către Annette Golding, care se chinuia să-şi scuture spuma antitermică de pe braţe, îi spuse:

— Adio.

Ea îl privi cu ochi mari şi întunecaţi.

— Unde te duci, Gabe?

— Ce naiba, replică el amar, mai contează?

Nu aveau nici o şansă aici, prinşi în bătaia reflectorului, în văzul dr. Rittersdorf şi a armei ei laser – cu care deja îl omorâse pe soldatul man. Se ridică nesigur pe picioare, alunecând pe spumă, scuturându-se ca un câine ud.

— Plec, o informă pe Annette, apoi se simţi trist din cauza ei; nu propria moarte, ci a ei îl făcea nefericit. Aş fi vrut să pot face ceva pentru tine, zise dintr-un impuls. Dar femeia aia e nebună, am aflat pe pielea mea.

— Oh, făcu Annette şi înclină din cap, privind direct

spre Rittersdorf. Deci planul tău în legătură cu ea nu a mers bine.

— Ai spus „bine”?

Râse, era de-a dreptul amuzant.

— Aminteşte-mi să-ţi povestesc cândva.

Aplecându-se, o sărută. Faţa Annettei, alunecoasă şi udă din cauza spumei, se lipi de gura lui, apoi el se ridică şi plecă, văzând limpede în lumina reflectorului care încă mai funcţiona.

Mergând, aştepta ca raza laser să-l atingă. Lumina era atât de puternică, încât, involuntar, închise ochii pe jumătate. Strângând din ochi, înaintă pas cu pas, fără nici o direcţie anume… oare de ce nu trăgea? O să se întâmple, ştia. Şi-ar fi dorit să se grăbească. Să moară de mâna acestei femei – o soartă bună pentru un paran, ironică şi binemeritată.

O umbră îi blocă drumul. Deschise ochii. Trei siluete, şi toate familiare: în faţa lui se aflau Sarah Apostoles, Omar Diamond şi Ignatz Ledebur, cei trei vizionari supremi ai satelitului sau, din alt punct de vedere, se gândi el în sinea lui, cei mai mari trei nebuni ai tuturor clanurilor. Ce căutau acolo? Levitaseră ori se teleportaseră sau ce altceva făceau ei; oricum, ajunseseră acolo prin neo-magia lor. Văzându-i, se simţi doar iritat. Situaţia era destul de complicată şi aşa.

— Răul se confruntă cu răul, intonă sentenţios Ignatz Ledebur. Dar prietenii noştri trebuie să scape. Să ai credinţă în noi, Gabriel. Vom avea grijă să fii condus foarte curând, psihopomp, într-un loc sigur.

Apoi întinse mâna către Baines, cu chipul transfigurat.

— Nu eu. Annette Golding, ajutaţi-o pe ea.

I se păru atunci că, dintr-o dată, povara de a fi paran, de a se apăra pe sine împotriva tuturor relelor, îi fusese ridicată. Pentru prima dată în viaţă, acţionase nu ca să se salveze pe sine, ci ca să salveze pe altcineva.

— Şi ea va fi salvată, îl asigură Sarah Apostoles. De aceeaşi putere.

Deasupra capetelor, motoarele navei inscripţionate cu

iepurele continuau să vuiască. Nava cobora lent. Ateriza.

12

Alături de Mary, agentul CIA Dan Mageboom spuse:

— Ai auzit declaraţia plasmodiului, pe navă se află comicul de televiziune Bunny Hentman, care este în capul listei celor căutaţi de noi.

Agitat, Mageboom se trăgea de gât, evident bâjbâind după transmiţătorul intercom care îl conecta de puternicul releu CIA de la bordul marii nave de linie terrane.

— L-am auzit declarând şi că tu nu eşti o persoană, ci un simulacru, replică Mary.

— Persoană, nepersoană, făcu Mageboom. Contează?

Găsise microfonul comului. Vorbi în el, ignorând-o, comunicându-le superiorilor că Bunny Hentman îşi făcuse în cele din urmă apariţia. Pe baza declaraţiei unei ciuperci ganymedene, cugetă Mary. Credulitatea CIA întrecea orice capacitate de înţelegere. Însă probabil era adevărat. Fără îndoială, Hentman se afla la bordul navei. Avea marcajul de identificare, cu simbolul iepurelui familiar spectatorilor show-ului TV.

Îşi reaminti, atunci, episodul neplăcut când abordase organizaţia lui Hentman în efortul de a obţine un post de scenarist pentru Chuck. Îi făcuseră o propunere clară, abilă, iar ea nu uitase niciodată. Şi nici nu va uita vreodată. O „afacere colaterală”, cum o numiseră eufemistic. Porci libidinoşi, gândi, în timp ce privea nava aşezându-se ca o uriaşă minge de fotbal, mult prea minuţios pregătită.

— Instrucţiunile mele, vorbi brusc Mageboom, spun să mă apropii de navă şi să încerc să-l arestez pe domnul Hentman.

Se ridică în picioare. Uluită, îl urmări îndreptându-se spre nava oprită. Oare ar trebui să-l las să se ducă? se întrebă. De ce nu? se hotărî, lăsând în jos arma laser. Nu

avea nimic împotriva lui Mageboom, om sau simulacru, indiferent ce era. În orice caz, era clar ineficient, ca toţi angajaţii CIA pe care îi întâlnise pe parcursul anilor petrecuţi alături de Chuck. Chuck! Dintr-odată îşi reîndreptă atenţia către el, acolo unde stătea ghemuit împreună cu Annette Golding. Ai venit de departe, dragule, gândi ea. Doar ca să te răzbuni pe mine. Merită? Dar ţi-ai găsit şi o nouă femeie. Mă întreb cum ţi-ar plăcea să ai o schizofrenică polimorfă drept amantă. Ţinti cu arma laser şi trase.

Lumina puternică şi albă a reflectorului se stinse brusc, întunericul reveni. Pentru o clipă, nu înţelese ce se întâmplase, apoi îşi dădu seama că nava aterizase şi nu mai avea nevoie de iluminare, aşadar stinsese reflectorul. Prefera întunericul luminii, ca o insectă fotofobă fugind în spatele unui raft cu cărţi.

Nu putea şti dacă focul ei îl atinsese pe Chuck.

La naiba, se gândi cu o furie tristă. Apoi simţi teama. La urma urmelor, ea era cea aflată în pericol. Chuck devenise un asasin, venise aici s-o omoare. Era perfect, raţional şi pe de-a-ntregul conştientă: prezenţa lui pe satelit dovedea ceea ce suspectase de mult cu perspicacitatea ei profesională. Îi trecu acum prin minte că în timpul drumului şi în primele zile pe Alpha III M2, Chuck ar fi putut foarte uşor să fie la comanda simulacrului Mageboom. De ce nu a acţionat atunci, în loc să aştepte? În orice caz, nu mai era valabil acum, când simulacrul era condus de pe Terra. Conform politicii CIA, după cum ştia din remarcile făcute de Chuck de-a lungul anilor.

Ar trebui să fug, se gândi. Înainte ca el să mă caute. Unde m-aş putea duce? Navele mari de război nu se pot apropia, pentru că nebunii şi maniacii ăştia ridicaseră acel scut. Presupun că tot mai încearcă să-şi găsească drumul prin el. Oricare ar fi fost motivul, pierduse contactul cu armata terrană. Iar acum, Mageboom plecase, nu mai putea ajunge la navele de linie cu ajutorul lui. Mi-aş dori să fiu iar pe Terra, îşi vorbi lamentabil. Întregul proiect se transformase în ceva îngrozitor. E o nebunie, Chuck şi cu

mine încercând să ne asasinăm reciproc. Cum de s-a ajuns la ceva atât de înfiorător şi psihotic? Credeam că am reuşit să ne despărţim… nu s-a întâmplat prin divorţ?

N-ar fi trebuit niciodată să-l pun pe avocatul meu, Bob Alfson, să facă rost de imaginile cu Chuck şi fata aia. Probabil, asta l-a provocat. Oricum, era prea târziu; nu numai că obţinuse fotografiile, dar le şi folosise la tribunal. Acum făceau parte dintr-un dosar public, oricine avea puţină curiozitate morbidă putea să caute printr-un dosar al tribunalului, să animeze imaginile şi să se distreze cu secvenţele în care Chuck şi băgăreaţa aia de Trieste făceau dragoste. *In hoc signo vinces,* dragule…

Chuck, se gândi, mi-ar plăcea să mă dau bătută, mi-ar plăcea să mă retrag din toate, dacă nu de dragul tău, atunci de al meu. N-am putea fi… prieteni?

Era o speranţă fără rost.

Acum, la orizont se vedea mişcându-se ceva ciudat. Porni într-acolo, uimită de mărime. Cu siguranţă era prea imens ca să fie construit de om. Atmosfera era animată de ceva solid. Stelele deveniseră palide, dispărând parţial în acea zonă, iar obiectul, orice ar fi fost, începea acum să ia o formă aproape luminoasă.

Avea aspectul unei şopârle mari, iar ea îşi dădu seama pe dată despre ce era vorba. O proiecţie schizofrenică, o parte a lumii primordiale sesizate de un psihotic avansat, şi evident o entitate familiară aici pe Alpha III M2 – dar oare de ce o vedea *ea?*

Putea un schizofrenic – sau, eventual, câţiva dintre ei, acţionând concertat – să-şi coordoneze percepţiile psihotice cu cineva având capacităţi psionice? Bizară idee, se gândi nervoasă, să sperăm că nu asta e explicaţia. Pentru că o astfel de combinaţie ar fi fost letală dacă oamenii ăştia ar fi dat peste ea în decursul sfertului lor de veac de libertate.

Îşi aminti de hebefrenicul pe care îl întâlnise în Gandhitown… cel pe care ei, poate pe bună dreptate, îl numeau sfânt, Ignatz Ledebur. În acel moment simţise şi ea, în ciuda murdăriei, ceva în acest sens în privinţa lui,

izul revigorant şi totuşi înspăimântător al capacităţilor supranaturale îndreptate Dumnezeu ştie încotro. În orice caz, în final fusese fascinată de el.

Şopârla – părând destul de reală – se întinse, îşi chirci gâtul lung şi deschise fălcile. Vomită o apariţie ca o minge de foc, aprinzând acea porţiune de cer. Mingea de flăcări se înălţă, purtată de curenţii atmosferici, iar ea răsuflă uşurată: măcar se îndepărta, nu cobora. Se temea sincer de ea. Nu aprecie nici măcar o clipă imaginea: semăna prea mult cu secvenţele de coşmar pe care le experimentase în propriile vise – le experimentase, dar nu le discutase şi nu le analizase, nedorind să le studieze nici măcar în secret, cu atât mai mult împreună cu altcineva, vreun psihiatru profesionist. Doamne fereşte!

Mingea de foc îşi încetă ascensiunea. Şi începu să se desfacă în fâşii luminoase. Fâşiile plutiră în jos şi, spre uimirea ei tâmpă, se mişcară ca şi cum ar fi fost conduse de o mână, formând cuvinte enorme.

Cuprindeau un mesaj, în sens literal. Un mesaj, înţelese cu jenă şi oroare, adresat chiar ei. Cuvintele străluceau:

DR. RITTERSDORF, EVITĂ VĂRSAREA DE SÂNGE
ŞI
ÎŢI VOM PERMITE SĂ PLECI.

Apoi, cu litere mai puţin strălucitoare, ca un fel de idee ulterioară:

TRIUMVIRATUL SFÂNT

Şi-au ieşit din minţi, îşi spuse Mary Rittersdorf, şi simţi un hohot isteric ridicându-i-se în gât. Nu *eu* caut vărsarea de sânge, ci Chuck! De ce vă legaţi de mine, pentru numele lui Dumnezeu? Dacă sunteţi aşa de sfinţi, ar trebui să vă daţi seama de ceva atât de evident. Dar poate că nu era chiar atât de evident. Ea trăsese în Chuck, şi înainte îl ucisese pe soldatul man, care fugea înapoi la tancul lui. Aşa că, la urma urmelor, conştiinţa ei, intenţiile ei nu erau

tocmai nepătate.

Alte cuvinte se formară.

TE ROG, RĂSPUNDE.

— Dumnezeule, protestă ea. *Cum?*

Doar nu se puteau aştepta ca ea să-şi scrie răspunsurile cu litere de foc pe cer. Ea nu era un triumvirat de sfinţi-psihopaţi hebefreni. E groaznic, îşi zise. Prea grotesc pentru a fi îndurat. Iar dacă i-aş asculta, dacă i-aş crede, aş fi oarecum vinovată, oarecum responsabilă pentru răul care există între mine şi Chuck. Dar nu sunt.

Dintr-o dată izbucniră raze roşii laser în apropierea navei lui Bunny Hentman. Dan Mageboom, simulacru CIA şi agent de teren, ducea evident o luptă. Oare ce progrese făcea? Probabil foarte puţine, cunoscând CIA. Oricum, îi dori succes.

Se întrebă dacă triumviratul sfânt avea instrucţiuni şi pentru el. Mageboom ar fi avut nevoie de ajutor, fiind singur şi angajat în atacul frontal asupra navei lui Hentman, trăgând foc după foc cu ceea ce ei i se părea acum o abnegaţie inumană. O fi el un simulacru – de fapt, evident că era –, dar nimeni nu putea spune că era laş. Iar noi ceilalţi, reflectă, ea însăşi, Chuck şi fata care era cu el, plasmodiul, chiar şi soldatul man care alergase repede la adăpostul tancului său, noi toţi suntem înţepeniţi de frică, motivaţi de nimic altceva în afară de instinctul animalic de a ne salva pielea. Dintre toţi, numai Dan Mageboom, simulacrul, continuase ofensiva. Şi, cel puţin aşa i se părea, asaltul lui Mageboom asupra navei lui Hentman era destinat unui eşec ridicol.

Noi cuvinte, enorme şi strălucitoare, apărură pe cer. Slavă Domnului, nu îi erau adresate direct ei. De data asta era scutită de umilinţa de a fi scoasă în evidenţă.

ÎNCETAŢI RĂZBOIUL ŞI IUBIŢI-VĂ UNUL PE ALTUL.

Bine, fu de acord Mary Rittersdorf. O să încep eu. O să-l

iubesc pe fostul meu soţ Chuck, care a venit aici să mă ucidă. Cum sună ca nou început, printre tot ce se petrece?

Lumina roşie a razelor laser din apropierea navei lui Hentman crescu în intensitate. Simulacrul ratase şansa să răspundă măreţelor cuvinte de avertisment: îşi continua lupta inutilă, dar foarte vitejească.

Pentru prima dată în viaţă, admira întru totul pe cineva.

Din momentul în care apăruse nava lui Hentman, plasmodiul devenise temător. Gândurile lui, ajungând până la Chuck Rittersdorf, erau saturate de îngrijorare.

„Recepţionez evaluări înspăimântătoare ale recentelor evenimente, îi transmise. Toate emană de pe nava lui Hentman. El şi echipajul, în special câţiva alphani din preajma lui, au înjghebat o filozofie în care tu, domnule Rittersdorf, devii centrul unei conspiraţii fictive împotriva lor.” Plasmodiul tăcu pentru câteva secunde, apoi gândi iar: „Se pregătesc să lanseze o navetă.”

— De ce? întrebă Chuck şi simţi cum ritmul inimii i se schimbă.

„Imaginile luate în timpul expunerii la reflector au revelat prezenţa ta aici. Naveta te va căuta. Vei fi prins, e inevitabil.”

Ridicându-se ezitant în picioare, Chuck îi spuse lui Annette Golding:

— O să încerc să scap. Tu rămâi aici.

O luă la fugă departe de scena evenimentelor, fără nici o direcţie anume. Şonticăi pur şi simplu peste terenul accidentat cât putu mai bine. Între timp, nava lui Hentman aterizase. În timp ce fugea, observă un fenomen bizar. Dâre roşii de laser străluceau în jurul navei. Cineva – sau un grup – iniţiase un conflict deschis, imediat ce se deschisese trapa.

Cine? se întrebă. Nu Mary, cu siguranţă. Cineva din clanurile de pe satelit? Poate o avangardă a manilor… dar ei nu erau deja ocupaţi, luptându-se cu Terra, menţinând dubiosul scut protector deasupra Culmii Da Vinci? Iar ei foloseau alte tipuri de arme, nu demodatele raze laser. În consecinţă, semăna mai mult a CIA.

Era Mageboom, decise. Simulacrul primise instrucţiuni să înceapă lupta împotriva navei lui Hentman. Fiind o maşină, procedase în consecinţă.

Manii, se gândi el, se luptă cu Terra. Mageboom, reprezentând CIA, e ocupat să se împuşte cu Hentman. Fosta mea soţie se luptă cu mine. Iar Hentman e duşmanul meu. Din punct de vedere logic, ce rezultă de aici? Ar trebui să fie posibil de trasat o ecuaţie raţională pe baza acestor inter-relaţii baroce. Cu siguranţă se poate simplifica. Dacă manii se luptă cu Terra, iar Hentman luptă tot cu Terra, atunci manii şi Hentman sunt aliaţi. Hentman se bate cu mine, aşadar eu sunt duşmanul lui, prin urmare aliatul Terrei. Mary se luptă cu mine, iar eu mă lupt cu Hentman, deci Mary este aliata lui Hentman, aşadar inamicul Terrei. Însă Mary conduce forţa terrană de psihologi bine intenţionaţi care au sosit aici. A venit ca reprezentant al Terrei. Deci, logic, Mary este atât inamicul, cât şi aliatul Terrei.

Ecuaţia pur şi simplu nu poate fi rezolvată… există mult prea mulţi participanţi la bătălie, care fac mult prea multe lucruri ilogice, unii, cum e cazul lui Mary, absolut din proprie iniţiativă.

Ia stai! Eforturile lui de a crea o ecuaţie raţională a situaţiei dăduseră, totuşi, roade. În timp ce înainta prin beznă, îşi observase propria dilemă. Se zbătea să scape de Hentman, compatriotul alphanilor şi duşmanul Terrei. Printr-o logică riguroasă, de neatacat, el însuşi devenea un aliat al Terrei, *fie că recunoştea, fie că nu.* Uitând pentru o clipă de Mary, acţiunile ei cu siguranţă nu erau aprobate de forurile terrane, situaţia de moment era limpede: speranţele lui personale se reduceau la a ajunge pe o navă terrană, unde să caute adăpost. La bordul unei nave terrane de linie ar fi fost în siguranţă. Numai şi numai acolo.

Dar clanurile de pe Alpha III M2 se luptau cu Terra, îşi aminti deodată. Ecuaţia era mult mai complexă decât crezuse la început. Dacă el era logic un aliat al Terrei, atunci era şi un duşman al clanurilor, un duşman al

Annettei Golding, al tuturor celor de pe satelit.

În faţa lui se profila propria umbră, slabă. Se ivise o lumină, provenind de pe cer. Un alt reflector? Se întoarse şi se opri imediat.

Văzu pe cer litere enorme de foc, un mesaj adresat tocmai soţiei lui, dintre toţi oamenii. *Evită vărsarea de sânge,* admonesta mesajul. *Şi îţi vom permite să pleci.* Evident, era o manifestare a tacticilor demente, prosteşti, ale psihopaţilor care locuiau aici, probabil a celor decăzuţi, hebefrenicii din Gandhitown. Mary, desigur, nu i-ar da atenţie. Totuşi, semnalul luminos îl făcu să-şi mai dea seama de ceva: clanurile de pe satelit o considerau pe Mary duşmanul lor. Era şi duşmanul lui; el încercase să o ucidă pe ea şi viceversa. În consecinţă, logic, acest lucru îl făcea un aliat al clanurilor. Dar relaţia lui cu Terra îl făcea să fie inamicul clanurilor. Aşadar era imposibil de ignorat concluzia întregului şir de raţionamente logice, oricât de tristă ar fi fost. Era atât aliatul, cât şi inamicul clanurilor de pe Alpha III M2. Era şi de partea lor, şi împotriva lor.

Ajuns în acest punct, renunţă. O luă înaintea logicii. Se întoarse şi o rupse din nou la fugă.

Vechea maximă, derivată din meditaţiile sofisticaţilor regi-războinici ai anticei Indii, conform căreia „duşmanul duşmanului meu este prietenul meu” nu funcţiona în situaţia de faţă. Asta era.

Ceva bâzâi deasupra capului său, nu foarte sus. O voce artificial amplificată urlă la el:

— Rittersdorf! Opreşte-te, rămâi nemişcat! Altfel te ucidem pe loc.

Vocea bubui şi răsună, reflectată de sol. Fusese îndreptată către el, emisă la putere maximă de pe ceea ce el ştia că e naveta lansată de Hentman. După cum prezisese plasmodiul, îl localizaseră.

Gâfâind, de opri.

Naveta plutea la vreo zece metri înălţime. O scară de metal se trânti cu zgomot la pământ şi, încă o dată, vocea amplificată artificial îl îndemnă:

— Urcă pe scară, Rittersdorf! Fără să faci vreo prostie

şi fără întârziere!

În obscuritatea nopţii, iluminată numai de mesajul strălucitor de pe cer, scara de magneziu tremura ireal, ca o legătură cu supranaturalul.

Apucând-o, simţind o repulsie de plumb strângându-i inima, Chuck Rittersdorf începu să urce. O clipă mai târziu păşea de pe scară şi intra în cabina de comandă a navetei. Doi terrani cu ochi cruzi, înarmaţi cu pistoale laser, îl întâmpinară. Duşmanii plătiţi de Bunny Hentman, îşi dădu el seama. Unul dintre ei era Gerald Feld.

Scara fu retrasă, iar naveta se îndreptă spre nava mamă cu cea mai mare viteză posibilă.

— Ţi-am salvat viaţa, zise Feld. Femeia aia, fosta ta soţie, te-ar fi făcut bucăţi dacă ai fi rămas acolo.

— Ei şi? făcu Chuck.

— Noi răsplătim răul cu bine. Ce poţi cere mai mult? N-o să-l vezi pe Bunny supărat sau amărât, e un om prea mare ca să ia toate astea în serios. La urma urmelor, indiferent cât de rău ar merge lucrurile, poate oricând să migreze în Imperiul Alphan.

Feld reuşi să zâmbească, ca şi cum gândul la aşa ceva l-ar fi făcut fericit. Din punctul de vedere al lui Hentman, însemna că situaţia nu era intolerabilă, exista o cale de scăpare.

Naveta ajunse la nava-mamă. Se deschise un tub, naveta se fixă în poziţia potrivită, apoi alunecă fără ajutorul motoarelor prin tub până în hangarul său din adâncurile uriaşe.

Când trapa navetei se deschise, Chuck Rittersdorf se pomeni în faţa lui Bunny Hentman, care îşi frecă îngrijorat fruntea roşie şi declară:

— Ne atacă un nebun. Unul dintre psihopaţii de aici, evident, după modul cum acţionează.

Nava vibră.

— Vezi? zise Hentman furios. Ne loveşte cu o armă de mână.

Îi făcu semn lui Chuck să se apropie şi continuă:

— Vino cu mine, Rittersdorf, vreau să discutăm. A fost o

neînţelegere îngrozitoare între tine şi eu, dar cred că o putem rezolva. Aşa-i?

— Între tine şi mine, îl corectă automat.

Hentman îl conduse de-a lungul unui coridor îngust. Chuck îl urmă. Deocamdată, nimeni nu părea să aibă vreun laser îndreptat spre el, dar se supuse oricum. Posibil să existe unul – în mod clar, era încă prizonierul organizaţiei.

O fată, dezbrăcată până în talie şi purtând doar un şort, se plimba tacticos pe coridor în faţa lor, fumând meditativ o ţigară. Chuck găsi ceva familiar în aspectul ei. Apoi, când ea dispăru printr-o uşă, îşi dădu seama cine era. Patty Weaver. Hentman fusese destul de chibzuit ca pe parcursul zborului din sistemul solar să-şi ia măcar o amantă cu el.

— Aici, zise Hentman, descuind o uşă.

Se încuiară amândoi în interiorul cabinei mici şi goale, iar Hentman începu imediat să se plimbe cu paşi neobosiţi, frenetici. Un timp, nu scoase o vorbă, continua să fie preocupat. Din când în când, nava vibra sub loviturile îndreptate împotriva ei. O dată lumina din tavan se stinse, dar reveni imediat. Hentman ridică privirea, apoi îşi reluă plimbarea.

— Rittersdorf, nu am de ales, a trebuit să plec…

Răsună o bătaie în uşă.

— Isuse, făcu Hentman, şi se duse să crape uşa. A, tu erai.

Afară, purtând acum o cămaşă de bumbac, cu poalele pe dinafară şi descheiată, Patty Weaver rosti:

— Voiam doar să-i cer scuze domnului Rittersdorf pentru…

— Pleacă, zise Hentman, trântind uşa.

Se întoarse cu faţa spre Chuck:

— A trebuit să trec de partea alphanilor.

Şi mai multă transpiraţie, în picături imense, ca de ceară, apăru pe fruntea lui. Nu se osteni s-o şteargă.

— Mă învinuieşti? Cariera mea în televiziune e ruinată de blestemata de CIA. Nu mi-a rămas nimic pe Terra. Dacă aş putea…

— Are sâni mari, zise Chuck.
— Cine? Patty? O, da.
Hentman aprobă din cap:
— Mă rog, asta e operaţia care se face acum la Hollywood şi New York. E mai la modă decât dilatarea sfârcurilor, iar ea a făcut-o şi pe asta. Ar fi arătat minunat în show. Ca o mulţime de alte lucruri, din păcate nu a mers. Ştii, era cât pe ce să nu ies din Brahe City. Credeau că m-au prins, dar bineînţeles că am avut informaţii. Exact la timp.
Îi aruncă o căutătură nervoasă şi acuzatoare:
— Dacă pot să ofer Alpha III M2 alphanilor, o voi face, aş putea să-mi trăiesc restul vieţii în linişte. Dacă nu pot, iar Terra reuşeşte să preia satelitul, atunci nu mă bag.
Acum părea obosit şi deprimat; parcă s-ar fi ofilit. Să-i spună aşa ceva lui Chuck era prea mult pentru el.
— Cum comentezi? murmură Hentman. Vorbeşte.
— Hmmm.
— Ăsta e un comentariu?
— Dacă îţi imaginezi că mai am influenţă asupra fostei mele soţii şi a legăturilor ei de la TERPLAN…
— Nu, admise Hentman, dând scurt din cap. Ştiu că nu-i poţi influenţa decizia în cadrul acestei operaţiuni. V-am văzut pe toţi aici, împuşcându-vă unii pe alţii, la întâmplare. Ca animalele.
Se încruntă, recâştigându-şi energia:
— L-ai omorât pe cumnatul meu, Cherigan. Erai gata – de fapt pe punctul – să-ţi ucizi soţia… ce fel de vieţi duceţi voi, oameni buni? N-am mai văzut niciodată aşa ceva. Pe lângă toate astea, să-mi trădezi ascunzătoarea la CIA.
— Sfântul Duh ne-a părăsit, încercă Chuck.
— Duh? Care duh? îşi încreţi Hentman nasul.
— Aici se poartă un război. Hai să spunem aşa. Poate astfel se explică unele lucruri. Dacă nu…
Ridică din umeri. Mai mult nu putea face.
— Fata aia voinică pe care o înghesuiai, zise Hentman. Acolo, când nevastă-ta a tras în tine. E o nebună de pe-aici, nu-i aşa? Dintr-o aşezare locală?

Îl fixă atent pe Chuck.

— Ai putea spune şi aşa, răspunse Chuck ezitant, alegerea cuvintelor nu-i era tocmai pe plac.

— Poţi lua legătura prin ea cu guvernul lor inter-oraşe, cu consiliul lor suprem?

— Presupun că da.

— Iată singura soluţie funcţională. Cu sau fără duhul tău sau ce-o fi. Fă consiliul lor să se întrunească şi să te asculte pe tine şi propunerile tale.

Îndreptându-se de spate, rosti ferm:

— Spune-le să ceară protecţie alphană în faţa Terrei. Spune-le că trebuie să le ceară alphanilor să vină aici şi să ocupe satelitul. Astfel, acesta va deveni legal teritoriu alphan, după blestematele alea de protocoale, oricare ar fi ele. Eu nu le prea înţeleg, dar le înţeleg şi Alpha, şi Terra. În schimb…

Nu-şi dezlipea privirea de pe faţa lui Chuck. Mici, fără să clipească, ochii lui îi provocau pe toţi şi pe toate.

— Alphanii vor garanta libertăţi civile pentru clanuri. Fără spitalizare. Fără terapie. Nu veţi fi trataţi ca nebuni, ci ca nişte colonişti bona fide, deţinând pământuri şi lucrând în comerţ şi producţie, sau ce faceţi voi.

— Nu spune „voi”. Eu nu sunt membru al clanurilor de aici.

— Crezi că ar fi de acord, Rittersdorf?

— Nu… nu prea ştiu.

— Bineînţeles că ştii. Ai mai fost pe aici, cu simulacrul ăla CIA. Agentul nostru, informatorul din interiorul CIA, ne-a relatat fiecare mişcare a ta.

Aşadar exista un om al lui Hentman la CIA. Avusese dreptate, se infiltraseră în CIA. De fapt, era şi normal.

— Nu te uita aşa la mine. Au şi ei oamenii lor aici, nu uita. Din nefericire, nu mi-am dat seama niciodată care sunt. Uneori cred că e Jerry Feld, în alte zile cred că e Dark. Oricum, prin omul nostru de la CIA am aflat că ai fost suspendat, aşa că, fireşte, te-am lăsat să pleci – la ce ne folosea să-ţi interzicem să ajungi la soţia ta, aici, pe Alpha III M2? Hai să fim rezonabili.

— Iar agentul lor în organizaţia ta…

— Da, CIA a ştiut în câteva minute că am anulat ideea de scenariu şi am renunţat la tine, aşa că au pornit, închizându-mi toate uşile – aşa au crezut… după cum ai citit şi în homeoziare. Bineînţeles, de la agentul meu am ştiut şi eu că lama e pe punctul să cadă, aşa că am şters-o. Iar agentul lor în organizaţia mea le-a spus că am părăsit Terra, numai că nu a ştiut exact încotro. Numai Cherigan şi Feld ştiau.

Hentman continuă filozofic:

— Poate că nu voi afla niciodată pe cine are CIA aici. Acum nu e important. Îmi păstrez cele mai multe dintre afacerile cu alphanii strict secrete, chiar şi faţă de membrii echipei mele, pentru că, bineînţeles, am ştiut chiar de la început că s-a infiltrat cineva.

Scutură din cap:

— Ce încurcătură.

— Cine e agentul tău la CIA? întrebă Chuck.

— Jack Elwood.

Hentman zâmbi strâmb, amuzat de reacţia lui Chuck.

— Cum crezi că Elwood a fost de acord să-ţi dea ţie nava aia de urmărire scumpă? *Eu* i-am spus. Voiam să ajungi aici. De ce îţi închipui că la început Elwood te-a rugat atât de insistent să preiei controlul simulacrului Mageboom? A fost strategia mea. De la început. Acum, hai să ascultăm informaţiile tale despre clanurile de aici şi cum ar dansa ele.

Nu era de mirare că Hentman şi scenariştii lui fuseseră în stare să conceapă aşa-numitul „scenariu TV” pe care i-l aruncaseră în braţe. Prin Elwood avuseseră acces chiar la centru, exact cum admitea acum Hentman.

Dar nu era pe de-a-ntregul adevărat. Elwood putea informa organizaţia lui Hentman despre existenţa simulacrului Mageboom, despre cine îl conducea şi unde era trimis. Dar asta era tot. Elwood nu ştia şi restul.

— Să admitem că am mai fost aici înainte, spuse Chuck. Am petrecut ceva timp, dar în oraşul hebilor, care nu este reprezentativ. Hebii sunt la baza piramidei. N-aveam idee

despre parani sau mani, nici că ei conduc lucrurile pe aici.

Îşi reaminti sclipitoarea analiză a lui Mary asupra situaţiei, opinia ei despre complexul sistem de caste care funcţiona pe Alpha III M2. Se dovedise corect.

Hentman îl privi atent:

— O să încerci? Eu personal cred că toată gaşca ar avea de câştigat. În locul lor, aş accepta oferta. Alternativa este revenirea la spitalizarea forţată – asta-i tot. Accepţi sau refuzi… pune-le problema aşa. Şi o să-ţi spun eu ce-ţi iese de aici.

— Chiar te rog. Expune pe larg aspectul.

— Dacă reuşeşti, o să-i dăm instrucţiuni lui Elwood să te primească înapoi la CIA.

Chuck rămase tăcut.

— Sfinte Sisoe, zise Hentman plângăcios. Nici măcar nu-ţi dai osteneala să-mi răspunzi. OK, ai văzut-o pe Patty aici pe navă. O să-i sugerez să fie drăguţă cu tine. Înţelegi ce vreau să spun?

Făcu cu ochiul, un spasm grăbit, nervos.

— Nu, replică Chuck emfatic.

Se dovedise mult prea neplăcut.

— Bine, Rittersdorf, oftă Hentman. O să mărim preţul. Dacă faci asta pentru noi, o să-ţi aruncăm un os mare, ceva din altă categorie.

Inspiră adânc şi aspru:

— Garantăm că îţi vom ucide soţia. Cât mai repede posibil şi fără să sufere. Iar asta înseamnă fără să sufere absolut deloc… şi foarte repede.

După ceea ce păru ambilor bărbaţi un timp extrem de lung, Chuck vorbi:

— Nu-mi pot închipui de ce credeţi că i-aş dori moartea lui Mary.

Reuşi să înfrunte privirea isteaţă a lui Hentman, dar efortul necesar era mare.

— Aşa cum am spus, v-am privit împuşcându-vă unul pe altul ca nişte animale sălbatice.

— Era autoapărare.

— Sigur că da, făcu Hentman, dând din cap într-o parodie de aprobare.
— Nimic din ce-ai văzut aici pe satelit în legătură cu mine şi Mary nu te-ar fi făcut să crezi aşa ceva. Trebuie să fi venit pe Alpha III M2 având deja informaţia. Şi nu o ai de la Elwood, fiindcă nici el nu o avea, aşa că scuteşte-mă de plictiseala cu el…
— Bine, zise Hentman brusc. Elwood ne-a povestit despre partea cu simulacrul, despre tine şi Mageboom, aşa a ajuns povestea *asta* în scenariu. Dar nu îţi spun de unde ştiu restul. Gata.
— Nici eu nu mă duc în faţa consiliului. Şi gata.
Hentman se încruntă:
— Ce contează de unde am aflat? Las-o baltă. Nu am cerut eu informaţia. Ne-am gândit mai târziu s-o includem, pentru că atunci când mi-a spus ea…
Se întrerupse imediat.
— Joan Trieste, zise Chuck.
Lucra cu plasmodiul, asta trebuia să fie. În fine, se lămurise. Oricum, în acest moment nu mai conta.
— Să nu ne pierdem timpul cu amănunte. Vrei să-ţi asasinăm soţia sau nu? Hotărăşte-te.
Hentman aşteptă nerăbdător.
— Nu, zise Chuck.
Clătină din cap. Nu avea nici o îndoială. Avea soluţia la îndemână şi o respingea. Categoric.
Hentman tresări:
— Vrei să te ocupi singur.
— Nu, replică.
Nu era cazul.
— Oferta ta m-a făcut să-mi amintesc de plasmodiu şi cum l-a omorât Cherigan pe holul din faţa apartamentului meu. Pot să-mi imaginez acelaşi lucru, cu Mary în locul Lordului Moluscă Alergătoare.
Şi nu e deloc ce vreau să văd, cugetă el. Evident, m-am înşelat. Întâmplarea aceea groaznică m-a învăţat ceva – şi nu pot uita. Dar atunci *ce* intenţionez în legătură cu Mary? Nu ştia. Pentru el era ceva obscur, şi probabil aşa va

rămâne pentru totdeauna.

Încă o dată Hentman îşi scoase batista ca să-şi şteargă fruntea.

— Ce prostie. Tu şi problemele tale domestice. Ruinaţi planurile a două imperii interplanetare, Terra şi Alpha – te-ai gândit vreodată din punctul ăsta de vedere? Eu mă dau bătut. Sincer, mă bucur că ai refuzat, dar se pare că nu putem găsi o altă cale să te convingem. Credeam că nu vrei decât să scapi de toate.

— Aşa credeam şi eu.

Poate pentru că încă mai sunt îndrăgostit de ea, îşi dădu el seama. O femeie capabilă să-l ucidă pe soldatul man care voia să se întoarcă la tancul lui. Dar – cel puţin în ochii ei – încerca să se apere, şi cine ar putea-o acuza pentru asta?

Din nou se auzi o bătaie în uşă.

— Domnule Hentman?

Bunny deschise uşa. Gerald Feld păşi repede într-o parte.

— Domnule Hentman, am recepţionat emanaţiile telepatice de la un plasmodiu ganymedean. Se află undeva afară în apropierea navei. Doreşte să i se permită să urce la bord pentru ca…

Îi aruncă o privire lui Chuck:

— Să poată fi aici alături de domnul Rittersdorf. Zice că doreşte „să-i împărtăşească soarta”.

Feld rânji:

— Evident, îl preocupă foarte mult.

Părea dezgustat.

— Lasă blestemăţia aia să urce, porunci Hentman.

După ce Feld plecă, Hentman i se adresă lui Chuck:

— Să fiu sincer, nu ştiu ce o să se aleagă de tine, Rittersdorf. Se pare că ai reuşit să-ţi faci viaţa o adevărată harababură din toate punctele de vedere. Căsnicia, slujba, faptul că ai făcut un drum lung până aici, ca apoi să te răzgândeşti… ce-i cu tine?

— Poate că Sfântul Duh a revenit.

Aşa se părea, având în vedere faptul că refuzase în

ultimul moment oferta lui Hentman în privinţa lui Mary.

— Despre ce vorbeşti?

— Spiritul Sfânt. Există în fiecare om. Dar e greu de găsit.

— De ce nu umpli vidul cu ceva nobil, cum ar fi salvarea nebunilor de pe Alpha III M2 de spitalizarea forţată? Cel puţin, te-ai răzbuna pe CIA. La bord se află vreo doi înalţi ofiţeri alphani… în câteva ore pot aduce aici oficial o navă care să preia legal, formal, controlul satelitului. Bineînţeles că şi navele de război terrane se învârt prin zonă, înseamnă doar că situaţia trebuie manevrată cu grijă. Tu eşti un fost agent CIA, ar trebui să fii capabil să rezolvi o problemă aşa de încurcată.

— Mă întreb cum ar fi să-mi petrec restul vieţii pe un satelit populat numai de psihopaţi.

— Şi cum naiba crezi că ai trăit *până acum*? Eu aş numi relaţia cu soţia ta psihotică. O să te descurci, o să găseşti vreo fătucă pe care s-o aduci în pat, s-o înlocuiască pe Mary. De fapt, când reflectorul nostru s-a stins am avut o imagine destul de bună a celei pe care o înghesuiai. Nu-i rea, nu-i aşa?

— Annette Golding. Schizofrenie polimorfă.

— Da, dar chiar şi aşa, n-ar merge?

După o pauză, Chuck admise:

— Posibil.

Nu era medic, dar Annette nu i se păruse foarte bolnavă. În realitate, chiar mai puţin decât Mary. Dar, desigur, pe Mary o cunoştea mai bine. Totuşi…

Încă o dată, cineva bătu la uşă; se deschise şi Gerald Feld spuse:

— Domnule Hentman, am descoperit identitatea individului care ne atacă. Este simulacrul CIA, Daniel Mageboom.

Explică:

— Plasmodiul ganymedean, în semn de mulţumire că l-am lăsat să urce pe navă, ne-a dat această informaţie. Am o idee.

— Aceeaşi idee, zise Hentman, mi-a venit şi mie. Nu

vreau să aud alta.

Se întoarse spre Chuck:

— O să-l contactăm pe Jack Elwood, la biroul lui din San Francisco, şi o să-l punem să retragă operatorul simulacrului, oricine ar fi el, probabil Petri.

Evident, Hentman era perfect familiarizat cu stilul de lucru de la sediul CIA din San Francisco.

— Apoi, Rittersdorf, o să te lăsăm pe tine să preiei de aici comanda simulacrului. E posibil atâta timp cât se menţine contactul radio, iar noi, practic, avem nevoie numai de câteva instrucţiuni. Programează-l pur şi simplu să abandoneze acţiunea şi să stea pe tuşă. Poţi să faci măcar atât?

— Dă-mi un motiv.

Hentman clipi din ochi:

— P-pentru că o să ajungă la sursa noastră de energie şi o să ne arunce în aer, folosindu-se de arma laser, uite de ce.

— O să fii şi tu ucis, îi atrase Feld atenţia. Şi tu, şi plasmodiul tău ganymedean.

— Dacă o să mă duc la consiliul suprem al satelitului, i se adresă lui Hentman, şi o să-i sfătuiesc să ceară protecţie alphană, iar ei o să facă întocmai, s-ar putea declanşa un alt război major între Terra şi Alpha.

— A, nu, rosti Hentman emfatic. Terra nu e chiar atât de interesată de satelitul ăsta. *Operaţiunea Cincizeci de Minute* e numai o idee minoră, nimic important. Crede-mă, am o mulţime de relaţii, ştiu precis. Dacă le-ar fi păsat atât de mult, ar fi venit aici cu ani în urmă. Corect?

— E adevărat, întări Feld. Omul nostru de la TERPLAN a verificat cu ceva timp în urmă.

— Cred că e o idee bună, încuviinţă Chuck.

Atât Hentman, cât şi Feld răsuflară vizibil uşuraţi.

— O să mă duc la Adolfville, şi dacă pot face clanurile să convoace iarăşi consiliul suprem o să le expun ideea. Dar am de gând să procedez în felul meu.

— Mai precis? întrebă Hentman nervos.

— Nu sunt nici orator, nici politician. Treaba mea a fost

să programez materialele pentru simulacre. Dacă voi prelua controlul lui Mageboom, îl voi trimite pe el în faţa consiliului – îi pot crea un discurs mai bun, argumente mai bune decât aş putea expune eu însumi.

De asemenea – dar nu spuse cu voce tare –, va fi mult mai în siguranţă pe nava lui Hentman, decât în Adolfville. Pentru că armata terrană ar putea în orice moment să spargă scutul manilor, iar unul dintre primele lor acte va fi să încercuiască tocmai consiliul inter-clanuri. Cineva, stând chiar atunci în faţa consiliului şi propunându-i să-şi îndrepte loialitatea către Imperiul Alphan, ar fi imposibil să scape teafăr. Propunerea, venind din partea unui cetăţean terran – aşa cum era el –, ar fi considerată, şi pe drept cuvânt, un act de trădare.

Chuck înţelese şocat că operaţiunea însemna nimic mai puţin decât o trecere de partea lui Hentman.

Gândurile plasmodiului ajunseră la el, liniştitoare:

„Ai făcut o alegere înţeleaptă, domnule Rittersdorf. Mai întâi decizia de a-i permite soţiei tale să trăiască, apoi asta. În cel mai rău caz vom ajunge cu toţii supuşii alphanilor. Dar sub conducerea lor sunt convins că vom supravieţui.”

Hentman, auzind şi el gândurile, rânji.

— Batem palma? îl întrebă pe Chuck, întinzând mâna.

Îşi strânseră mâinile. Indiferent ce avea să se întâmple, trădarea fusese înfăptuită.

13

Voluminosul tanc al manilor, scârţâind şi huruind, cu farurile aprinse, trase alături de Gabriel Baines şi Annette Golding şi se opri cu un sughiţ. Turela se deschise şi manul dinăuntru scoase capul prudent.

Din întunericul din jur nu apăru nici o rază laser trasă de dr. Mary Rittersdorf. Poate, gândi Gabriel Baines cu speranţă, doamna Rittersdorf acceptase propunerea Triumviratului Sfânt, scrisă cu litere de foc pe cer. În orice

caz, pentru el şi Annette părea o oportunitate, aşa cum îi fusese promis de Ignatz Ledebur.

Se ridică rapid, o trase pe Annette în picioare, apoi se căţărară pe marginea tancului. Şoferul îi ajută să intre şi trânti trapa în urma lor. Se întinseră toţi trei în cabina înghesuită a tancului, gâfâind şi asudând.

Am scăpat, se autoinformă Gabriel Baines. Dar nu simţea nici o bucurie. Nu i se părea important. În marele plan, realizarea lor nu era decât un punct minor. Totuşi, era ceva. Se întinse şi o cuprinse cu braţul pe Annette.

Manul întrebă:

— Voi sunteţi Golding şi Baines? Membrii consiliului?

— Da, zise Annette.

— Howard Straw mi-a ordonat să vă ridic pe amândoi, explică manul, instalându-se la comenzile tancului, pe care îl puse din nou în mişcare. Trebuie să vă duc la Adolfville, urmează să aibă loc o altă întrunire a consiliului inter-clanuri, iar Straw insistă ca voi să fiţi prezenţi.

Şi astfel, reflectă Gabriel Baines, pentru că Howard Straw are nevoie de voturile noastre, vom supravieţui. Mary Rittersdorf n-o să pună mâna pe noi în zori. Ironic. Dar demonstra legăturile strânse dintre clanuri. Legăturile erau dătătoare de viaţă, absolut toate. Chiar şi cele cu inferiorii hebi.

Ajungând în Adolfville, tancul îi depuse lângă clădirea centrală de piatră. Gabriel Baines şi Annette urcară scările familiare, fără ca nici unul dintre ei să vorbească. Obosiţi şi murdari după ce stătuseră ore întregi noaptea sub cerul liber, nu mai aveau chef să schimbe cuvinte superficiale.

Ne trebuie vreo şase ore de somn, nu o întrunire, hotărî Baines. Se întrebă ce scop avea întâlnirea. Oare satelitul nu-şi stabilise deja cursul acţiunilor, luptând cu invadatorii terrani aşa cum ştia mai bine? Ce se putea face mai mult?

În anticamera consiliului, Gabriel Baines se opri.

— Cred că o să-mi trimit simulacrul înainte, îi spuse Annettei. Nu se ştie niciodată.

Cu o cheie specială descuie dulapul în care – în mod legal – îşi păstra simulacrul construit de mani. Ar fi fost

păcat să-şi piardă viaţa tocmai acum, după ce abia scăpase de doamna Rittersdorf.

— Voi, paranii, zise Annette cu o vagă urmă de amuzament.

Simulacrul lui Gabriel Baines reveni la viaţă când i se reactivară mecanismele.

— Bună ziua, domnule.

Apoi înclină din cap către Annette:

— Domnişoară Golding. O să intru acum, domnule.

Se înclină politicos şi trecu de ei, intrând oarecum smucit, dar vioi, în camera consiliului.

— N-ai învăţat nimic din cele petrecute? îl întrebă Annette pe Gabriel Baines, pe când aşteptau întoarcerea şi raportul simulacrului.

— Ca de exemplu ce?

— Că nu există apărare perfectă. *Nu există protecţie.* Să fii viu înseamnă să fii expus. E în natura vieţii să fie riscantă – asta înseamnă să trăieşti.

— Ei bine, zise Baines cu viclenie, poţi face tot posibilul ca să te fereşti. Niciodată nu strică să încerci. Şi asta făcea parte din viaţă, şi fiecare fiinţă vie încerca perpetuu acest lucru.

Simulacrul Baines se întoarse şi raportă oficial:

— Nici un gaz letal, nici o descărcare electrică de intensitate periculoasă, nu otravă în carafele cu apă, nici o urmă de deschizături în pereţi pentru armele laser, nici un dispozitiv letal ascuns. Sugerez că puteţi intra în siguranţă.

Se opri, îndeplinindu-şi misiunea… dar apoi, spre surprinderea lui Baines, se activă din nou.

— Însă, declară el, trebuie să vă atrag atenţia asupra faptului neobişnuit că mai există un *alt* simulacru în camera consiliului, în afară de mine însumi. Şi nu-mi place deloc de el, absolut deloc.

— Cine e? întrebă Baines uluit.

Numai un paran ar fi putut fi atât de preocupat de autoapărare încât să se folosească de un sim costisitor. Iar el era desigur unicul delegat paran.

— Persoana care trebuie să se adreseze consiliului. Cel pe care îl aşteaptă delegaţii. E un simulacru.

Deschizând uşa, Gabriel Baines trase cu ochiul înăuntru, îi văzu pe ceilalţi delegaţi deja reuniţi şi, stând în faţa lor, pe tovarăşul lui Mary Rittersdorf, omul de la CIA, Daniel Mageboom, care, după informaţiile plasmodiului, fusese alături de ea în timpul atacului cu laser asupra soţului ei, a manului din tanc, a lui însuşi şi a Annettei Golding. Ce căuta Mageboom aici? La urma urmelor, simulacrul său îi fusese de mare ajutor.

Împotriva propriei raţiuni, trecând peste orice instinct, Gabriel Baines intră încet în camera consiliului şi se aşeză.

Următoarea mişcare, gândi el, ar fi ca dr. Rittersdorf să ne împuşte pe toţi la grămadă, din vreun punct ascuns.

— Să vă explic, spuse simulacrul Mageboom, imediat ce Baines şi Annette Golding îşi ocupară locurile. Eu sunt Chuck Rittersdorf, comand acum acest simulacru dintr-un loc apropiat, situat pe Alpha III M2, pe nava inter-sistem a lui Bunny Hentman. Poate că aţi observat-o, are un iepure pictat pe lateral.

Howard Straw zise tăios:

— Deci adevărul e că nu mai reprezinţi serviciile de spionaj terrane, CIA.

— Corect, admise simulacrul Mageboom. Am preluat, cel puţin temporar, de la CIA controlul acestui artefact. Cât mai repede posibil, iată propunerea care credem noi că oferă cele mai multe speranţe pentru Alpha III M2, pentru toate clanurile. Ca organ suprem de guvernare al satelitului, trebuie să cereţi imediat şi oficial alphanilor să vină aici şi să vă anexeze. Ei garantează să nu vă trateze drept pacienţi ai unui spital, ci ca pe nişte colonişti legitimi. Anexarea se poate realiza prin intermediul navei lui Hentman, întrucât în acest moment doi ofiţeri alphani de rang înalt se află…

Simulacrul se aplecă, se zvârcoli, încetă să mai vorbească.

— E ceva în neregulă cu el, zise Howard Straw, ridicându-se în picioare.

Brusc, simulacrul Mageboom rosti:

— Rzzzzimus. Kadrax an vigdum niddd.

Braţele îi fluturară, capul i se legănă şi declară:

— Ib srwn dngmmmmm *kunk!*

Howard Straw se holbă la el, palid şi încordat, apoi se întoarse spre Gabriel Baines şi spuse:

— CIA a intervenit de pe Terra, prin hiperspaţiu, în transmisia de pe nava lui Hentman.

Se plesni peste coapsă, îşi găsi arma, o ridică şi închise un ochi ca să ţintească precis.

— Ceea ce tocmai am spus, declară simulacrul Mageboom, acum cu un glas întrucâtva modificat, mai agitat şi mai acut, nu trebuie luat în considerare, fiind o capcană a unor trădători şi o înşelătorie absurdă. Ar fi un act sinucigaş ca Alpha III M2 să dorească protecţia Imperiului Alphan, pentru un singur motiv…

Cu un singur foc, Howard Straw îl scoase din funcţiune. Atins în centrul cefalic vital, simulacrul se prăbuşi pe podea ca un vultur căzut. Se făcu linişte. Simulacrul rămase neclintit.

După un timp, Howard Straw lăsă arma jos şi se reaşeză nesigur.

— CIA din San Francisco a reuşit să preia controlul asupra lui Rittersdorf, spuse, inutil, căci fiecare delegat, chiar şi hebul Jacob Simion, urmărise cu propriii ochi scena. Oricum, am auzit propunerea lui Rittersdorf, e tot ce contează.

Privi de jur-împrejurul mesei:

— Am face bine să acţionăm repede. Hai să votăm.

— Eu votez pentru Propunerea Rittersdorf, zise Gabriel Baines, gândindu-se că fusese cât pe ce; fără acţiunea rapidă a lui Straw, simulacrul, din nou sub control terran, s-ar fi putut arunca în aer, distrugându-i pe toţi.

— De acord, zise şi Annette Golding, extrem de încordată.

La verificarea voturilor se dovedi că toţi, cu excepţia lui Dino Watters, nefericitul dep, îşi exprimaseră acordul.

— Ce e cu tine? îl întrebă Gabriel Baines curios.

Cu glasul său spart şi disperat depul răspunse:

— Cred că totul e lipsit de speranţă. Navele de război terrane sunt prea aproape. Scutul manilor nu poate rezista prea mult. Sau nu vom reuşi să contactăm nava lui Hentman. *Ceva* o să meargă prost, şi după aia terranii o să ne decimeze.

Adăugă:

— În plus, am dureri de stomac încă de când ne-am adunat prima oară. Cred că am cancer.

Howard Straw apăsă pe un buton şi un servitor al consiliului intră, aducând un transmiţător radio portabil.

— Voi face acum contactul cu nava lui Hentman, declară Straw, şi porni transmiţătorul.

Aflat în legătură cu rămăşiţele organizaţiei sale de pe Terra, Bunny Hentman ridică capul şi, cu o expresie descompusă, îi relată lui Chuck Rittersdorf:

— Iată ce s-a petrecut. London ăla, şeful biroului CIA din San Francisco şi superiorul lui Elwood, s-a prins ce se întâmplă. Monitoriza activitatea simului, probabil că era deja suspicios, fără îndoială pentru că eu am reuşit să scap.

— Elwood e mort? întrebă Chuck.

— Nu, doar arestat în San Francisco. Iar Petri a reluat iar comanda.

Hentman se ridică în picioare şi întrerupse temporar legătura cu Terra.

— Dar nu au recâştigat la timp comanda asupra lui Mageboom.

— Eşti optimist.

— Ascultă, zise Hentman cu vigoare. Oamenii ăia din Adolfville pot fi nebuni din punct de vedere medical şi legal, dar nu sunt proşti, în special în ce priveşte menţinerea siguranţei lor. Au auzit propunerea şi pariez că în momentul ăsta votează în favoarea ei. Din clipă în clipă, am putea primi un apel radio de la ei.

Se uită la ceas:

— Eu aş zice cam în cincisprezece minute.

Se întoarse către Feld.

— Adă-i aici pe cei doi alphani, ca să poată transmite imediat cererea către navele lor de linie.

Feld ieşi în grabă. După o pauză, oftând, Hentman se reaşeză.

Aprinzând un trabuc terran gros, verde, Bunny Hentman se lăsă pe spate, cu mâinile sub cap, privindu-l pe Chuck.

Clipele trecură.

— Imperiul Alphan are nevoie de comici TV?

Hentman rânji:

— La fel cum au nevoie şi de programatori de simulacre.

Zece minute mai târziu, sosi apelul din Adolfville.

— Bine, zise Hentman, dând din cap, în timp ce îl asculta pe Howard Straw.

Îi aruncă o privire lui Chuck:

— Unde sunt alphanii ăia doi? Acum e momentul, acum ori niciodată.

— Sunt aici şi reprezint Imperiul.

Era alphanul RBX 303. Intră grăbit, însoţit de Feld şi tovarăşul său alphan.

— Asigură-i încă o dată că nu vor fi trataţi ca invalizi, ci ca nişte colonişti. Ţinem foarte mult să clarificăm acest lucru. Politica alphană a fost întotdeauna…

— Nu ţine discursuri, îl întrerupse Hentman incisiv. Cheamă-ţi navele de război să coboare.

Întinse alphanului microfonul transmiţătorului, se ridică nesigur şi se duse alături de Chuck.

— Isuse, murmură, în asemenea momente el vrea să recapituleze politica lor externă din ultimii şaizeci de ani.

Clătină din cap. Trabucul se stinsese. Îl reaprinse cu gesturi extrem de atente.

— Ei bine, presupun că o să aflăm răspunsurile la cele mai importante întrebări ale noastre.

— Care întrebări?

Hentman răspunse pe scurt:

— Dacă Imperiul Alphan are nevoie de comici TV şi de

programatori de simuri.
Se îndepărtă, ascultându-l pe RBX 303 străduindu-se să ridice flota de război alphană cu ajutorul transmiţătorului navei. Pufăind din trabuc, cu mâinile în buzunare, aştepta în linişte. Nu s-ar crede, după expresia lui, cugetă Chuck, că vieţile noastre depind de stabilirea cu succes a acestei comunicaţii.
Cu chipul contorsionat de nervozitate şi agitaţie, Gerald Feld se apropie de Chuck şi întrebă:
— Unde se află în acest moment Frau Doktor?
— Probabil pe undeva pe jos, zise Chuck.
Nava lui Hentman, acum pe orbită la patru sute de kilometri altitudine, nu mai avea contact decât prin radio cu evenimentele care se desfăşurau pe suprafaţa satelitului.
— Nu poate face nimic, nu-i aşa? Să dea lucrurile peste cap adică. Cu siguranţă i-ar plăcea.
— Soţia mea, fosta mea soţie, este o femeie speriată. E singură pe un satelit ostil, aşteptând o flotă terrană care probabil nu va mai sosi niciodată, deşi bineînţeles că ea nu ştie.
Acum nu o mai ura pe Mary. Ura dispăruse, ca multe alte lucruri.
— Îţi pare rău de ea? întrebă Feld.
— Păi… aş fi vrut ca destinul să nu ne învrăjbească atât de mult. Mă refer la relaţia ei cu mine. Am sentimentul că, într-un fel ciudat, pe care mi-e imposibil să mi-l imaginez, Mary şi cu mine am fi reuşit cumva să rămânem împreună. Poate peste ani…
Hentman anunţă:
— A luat legătura cu navele de linie. Am reuşit.
Strălucea.
— Acum avem absolut toţi sacii în căruţă. Putem face chef aici pe navă. Nimic, înţelegeţi voi, nu ni se mai cere nimic altceva. Am reuşit. De acum, suntem cetăţeni ai Imperiului Alphan. În curând, vom avea numere de înmatriculare în loc de nume, dar pe mine nu mă deranjează.

Continuându-şi mărturisirea către Feld, Chuck spuse:

— Poate într-o zi, când nu va mai conta, o să pot privi înapoi şi o să-mi dau seama ce ar fi trebuit să fac ca să evit toate astea, Mary şi cu mine trântiţi în noroi şi împuşcându-ne unul pe altul.

În peisajul întunecos al unei lumi străine, gândi el pentru sine. Unde nici unul dintre noi nu se simte acasă şi, totuşi, unde eu – cel puţin – va trebui probabil să-mi trăiesc restul vieţii. Poate şi Mary, reflectă sumbru.

Îi spuse lui Hentman:

— Felicitări!

— Mulţumesc! zise Hentman.

Se întoarse spre Feld:

— Felicitări, Jerry!

— Mulţumesc!

Feld se adresă lui Chuck:

— Felicitări şi o viaţă lungă, tovarăş alphan!

— Mă întreb, se întoarse Chuck spre Hentman, dacă mi-ai putea face o favoare.

— Ce anume? Orice!

— Împrumută-mi o navetă. Lasă-mă să cobor pe suprafaţă.

— De ce? Eşti mult mai în siguranţă aici sus.

— Vreau să-mi caut soţia.

Hentman ridică o sprânceană.

— Eşti sigur? Mda, se citeşte pe faţa ta. Bietul de tine. Mă rog, poate o convingi să rămână cu tine pe Alpha III M2. Dacă nu se supără clanurile. Şi dacă autorităţile alphane…

— Dă-i naveta, îl întrerupse Feld. În clipa asta e teribil de nefericit, nu are timp să asculte ce ai tu de spus.

— Bine, aprobă Hentman. O să-ţi dau naveta. Poţi coborî şi poţi face toate prostiile care-ţi trec prin minte – eu mă spăl pe mâini. Bineînţeles, sper să te întorci, dar dacă nu…

Ridică din umeri:

— Aşa stau lucrurile.

— Ia şi plasmodiul cu tine când pleci, îi zise Feld.

Jumătate de oră mai târziu îşi parca naveta într-un desiş de copaci subţiri, asemănători cu plopii, şi ieşea în aer liber, adulmecând şi ascultând. Nu auzi nimic. Era o lume mică şi nu se întâmplau prea multe pe ea. Un consiliu votase, un clan păstra un scut de apărare, câţiva oameni aşteptau tremurând speriaţi, dar probabil, ca hebii din Gandhitown, majoritatea locuitorilor îşi continuau psihotica rutină zilnică, fără nici o întrerupere.

— Oare sunt nebun? îl întrebă pe Lordul Moluscă Alergătoare, care alunecase câteva zeci de metri, până la un punct mai umed. Plasmodiul era acvafil. Este cel mai atotcuprinzător lucru rău dintre toate lucrurile rele posibile pe care l-aş fi putut face?

„«Nebun», răspunse ganymedeanul, este, la drept vorbind, un termen legal. Eu te consider un trăsnit; cred că Mary Rittersdorf probabil va recurge la acte de ferocitate şi ostilitate faţă de tine imediat ce o să te zărească. Dar poate că tu asta vrei. Eşti obosit. A fost o luptă îndelungată. Stimulentele alea ilegale pe care ţi le-am dat nu au fost de folos. Cred că te-au făcut numai să devii mai disperat şi mai epuizat. Poate ar trebui să te duci la Domeniul Cotton Mather.”

— *Asta* ce mai e?

Până şi numele îl făcea să se retragă cu aversiune.

„Oraşul depilor. Să trăieşti acolo cu ei, într-o nesfârşită beznă.”

Tonul plasmodiului era uşor mustrător.

— Mulţumesc! făcu Chuck ironic.

„Soţia ta nu se află prin apropiere. Cel puţin nu-i pot prinde gândurile. Hai să mergem mai departe.”

— Bine.

Porni greoi înapoi spre navetă. Plasmodiul îl urmă şi, când intră prin trapa deschisă, gândi:

„Rămâne întotdeauna posibilitatea, pe care trebuie s-o iei în considerare, ca Mary să fie moartă.”

— Moartă! Se opri, holbându-se la el: Cum adică?

„Aşa cum i-ai spus chiar tu domnului Hentman, pe satelitul ăsta este război. Au murit oameni, din fericire,

deocamdată foarte puţini. Dar există aici un enorm potenţial pentru moartea violentă. Ultimul lucru pe care îl ştim despre Mary Rittersdorf îi implica pe cei trei mistici, aşa-numitul Triumvirat Sfânt, şi greţoasele lor proiecţii psihice de pe cer. Aşadar, sugerez să mergem cu naveta în Gandhitown, unde principalul motor al triumviratului, Ignatz Ledebur, sălăşluieşte – este cuvântul potrivit – în mijlocul obişnuitei mizerii, printre pisici, neveste şi copii.”

— Dar Ledebur niciodată n-ar…

„Psihoza e psihoză. Iar un fanatic nu e niciodată de încredere.”

— Adevărat, zise. Chuck cu glas strident.

În scurt timp se aflau în drum spre Gandhitown.

„Chiar mă întreb, reflectă plasmodiul, ce îmi doresc mai mult pentru tine. Din unele puncte de vedere, ţi-ar fi mult mai bine dacă ea…”

— E treaba mea, îl întrerupse Chuck.

„Scuze!” gândi cu pocăinţă, dar cu o nuanţă sumbră pe care nu o putea îndepărta din reflecţiile lui.

Naveta îşi continuă drumul fără vreun alt schimb de cuvinte între ei.

Ignatz Ledebur depuse o grămadă de spaghete vechi, coapte, în faţa celor două oi ale sale, ridică ochii şi văzu naveta coborând şi aterizând pe drumul din apropierea barăcii sale. Termină de hrănit oile, apoi se întoarse calm cu oala în baracă. Pisici de toate felurile îl urmară pline de speranţă.

Înăuntru, aruncă oala printre vasele murdare stivuite în chiuvetă şi se opri o clipă ca să-i arunce o privire femeii adormite pe scândurile de lemn care formau masa din sufragerie. Apucă o pisică şi o dădu afară. Bineînţeles, sosirea navei nu constituia o surpriză, avusese deja o viziune a ei. Nu era alarmat, dar pe de altă parte nici nu-i făcea prea multă plăcere.

Două siluete, una dintre ele umană, cealaltă amorfă şi galbenă, ieşiră din navetă. Îşi croiră drum cu dificultate printre gunoaie în direcţia lui Ledebur.

— O să fii mulţumit să afli, le spuse Ledebur în loc de salut, că în acest moment navele de război alphane se pregătesc să aterizeze aici.

Zâmbi, dar omul din faţa lui nu-i întoarse zâmbetul. Movila galbenă, desigur, nu avea cu ce să zâmbească.

— Aşadar misiunea voastră, continuă Ledebur cu o urmă de tulburare, s-a încheiat cu succes.

Nu-i plăcea ostilitatea care emana dinspre bărbat. Văzu, prin puterile lui psionice mistice, mânia omului strălucindu-i în jurul capului ca un nimb roşu, prevestitor de rele.

— Unde e Mary Rittersdorf? întrebă bărbatul. Soţia mea. Ştii?

Se întoarse spre plasmodiul de lângă el:

— Ştie?

„Da, domnule Rittersdorf.”

— Soţia ta, zise Ignatz Ledebur înclinând din cap, a făcut lucruri urâte pe aici. A ucis deja un man şi…

— Dacă nu mi-o arăţi pe soţia mea, îl atenţionă Chuck Rittersdorf, te fac arşice.

Înaintă un pas către sfânt.

Mângâind pisica agitată pe care o ţinea în braţe, Ledebur spuse:

— Te rog, intră să bem o ceaşcă de ceai.

Următorul lucru de care fu conştient era că zăcea întins pe spate pe pământ. Urechile îi răsunau şi capul îi bubuia înfundat. Reuşi cu dificultate să se ridice în capul oaselor, năuc, întrebându-se ce s-a întâmplat.

„Domnul Rittersdorf te-a lovit, explică plasmodiul. Un pumn din lateral, puţin deasupra pometeului.”

— Ajunge, rosti Ledebur încleiat.

Simţi gust de sânge. Scuipă şi îşi masă capul. Din nefericire, nici o viziune nu-l avertizase despre *asta.*

— E în casă, zise.

Chuck Rittersdorf trecu pe lângă el, mergând până la uşă, o deschise smucit şi dispăru înăuntru. Ledebur reuşi în cele din urmă să se salte pe picioare. Stătu un timp clătinându-se, apoi, şchiopătând puţin, îl urmă.

Înăuntru, în camera din faţă, se opri în uşă, în timp ce pisicile, libere să intre şi să iasă, săreau, alergau şi se jucau în jurul lui.

În dreptul patului Chuck Rittersdorf se aplecă spre femeia adormită.

— Mary, trezeşte-te!

Întinse mâna, o apucă de braţul atârnând dezgolit şi o scutură:

— Ia-ţi hainele şi hai să plecăm. Haide!

Femeia din patul lui Ignatz Ledebur, care o înlocuise pe Elsie, deschise treptat ochii. Se concentră pe faţa lui Chuck, apoi mai clipi o dată, devenind pe deplin conştientă. Se ridică reflex, apoi adună grămada de pături şi se înveli în ele, acoperindu-şi sânii mici şi ridicaţi.

Circumspect, plasmodiul rămăsese afară.

— Chuck, zise Mary Rittersdorf cu un glas jos şi egal, am venit în casa asta de bunăvoie. Aşa că…

O apucă de încheietură şi o săltă de pe pat. Păturile căzură şi o cană de cafea sări şi se rostogoli, vărsându-şi conţinutul rece. Două pisici care intraseră sub pat se năpustiră afară speriate, trecând pe lângă Ignatz Ledebur în graba lor.

Calmă, suplă şi dezbrăcată, Mary Rittersdorf îşi înfruntă soţul:

— Nu mai ai nici un cuvânt de spus în privinţa a ceea ce fac eu.

Se întinse după haine, îşi culese bluza, apoi scotoci mai departe atât de liniştită pe cât permiteau circumstanţele. Începu metodic să se îmbrace, obiect după obiect; după expresia de pe chipul ei s-ar fi putut crede că era absolut singură.

— Navele alphane preiau controlul asupra acestui teritoriu. Manii sunt gata să ridice scutul ca să-i lase să intre, totul s-a terminat. În timp ce tu dormeai în…

Smuci din cap către Ignatz Ledebur:

— În patul individului ăstuia.

— Şi tu eşti de partea lor? întrebă Mary rece, încheindu-şi bluza. Mda, sigur că eşti. Alphanii au acaparat

satelitul, iar tu urmează să trăieşti aici, sub stăpânirea lor.

Termină să se îmbrace şi începu să-şi pieptene părul într-un ritm rezonabil de lent.

— Dacă rămâi aici, pe Alpha III M2, şi nu te întorci pe Terra...

— Rămân aici. Am hotărât deja.

Arătă spre Ignatz Ledebur:

— Nu cu el. A fost numai pentru scurt timp, iar el ştie. N-aş putea trăi în Gandhitown – nu e un loc pentru mine, oricâtă imaginaţie aş avea.

— Atunci unde?

— La Culmea Da Vinci.

— De ce?

Se holbă la ea incredul.

— Nu sunt sigură. Nici măcar nu am văzut oraşul. Dar îi admir pe mani, îl admir chiar şi pe cel pe care l-am ucis. Lui nu i-a fost nici o clipă frică, nici chiar când fugea spre tancul lui, ştiind că n-o să reuşească. Niciodată în viaţa mea nu am văzut ceva asemănător, niciodată.

— Manii nu te vor lăsa să intri.

— Ba da, zise ea, înclinând din cap cu calmitate. Sigur o să mă lase.

Chuck se întoarse întrebător către Ignatz Ledebur.

— Or s-o lase, aprobă Ledebur. Soţia ta are dreptate.

Amândoi, îşi dădu el seama, şi eu, şi el, am pierdut-o. Nimeni nu o poate pretinde pe femeia asta pentru prea mult timp. Pur şi simplu, nu e în natura ei, în biologia ei. Întorcându-se, părăsi posomorât baraca şi ieşi, trecând pe lângă locul în care aştepta plasmodiul.

„Cred că i-ai arătat domnului Rittersdorf imposibilitatea a ceea ce vrea el să facă.”

— Presupun că da, zise Ledebur, fără urmă de entuziasm.

Chuck apăru şi el, palid şi trist. Trecu pe lângă Ledebur, către navetă.

— Hai să mergem, îi spuse aspru plasmodiului, peste umăr.

Pe cât de repede îi permitea fizicul, acesta îl urmă.

Intrară amândoi în navetă. Trapa se închise şi naveta se înălţă pe cerul dimineţii.

Un timp, Ignatz Ledebur o privi îndepărtându-se, apoi reintră în baracă. O găsi pe Mary lângă congelator, căutând ceva din care să prepare micul dejun.

Îşi încropiră împreună masa de dimineaţă.

— Manii, îi atrase atenţia Ledebur, sunt foarte brutali, din anumite puncte de vedere.

Mary râse.

— Şi ce dacă? zise batjocoritor.

Nu avu nici un răspuns. Sfinţenia şi viziunile lui nu îl ajutau aici, absolut deloc.

După mult timp, Chuck vorbi:

— Naveta asta ne poate duce înapoi în Sistemul Solar şi pe Terra?

„Categoric nu.”

— Bine. O să localizez o navă terrană parcată în zonă. Mă întorc, o să accept orice pedeapsă au pregătit autorităţile pentru mine, apoi o să aranjez ceva cu Joan Trieste.

„Având în vedere faptul că pedeapsa va consta în condamnarea la moarte, orice aranjament cu Joan Trieste e puţin probabil.”

— Atunci ce sugerezi?

„Ceva ce tu o să refuzi.”

— Spune-mi oricum.

În situaţia în care se afla, nu-şi permitea să dea cu piciorul la nimic.

„Tu... hm. E jenant, trebuie să mă exprim corect. Trebuie s-o determini pe soţia ta să-ţi facă un set complet şi amănunţit de teste psihologice.”

După un timp, reuşi să vorbească.

— Ca să aflu în care aşezare m-aş potrivi mai bine?

„Da, răspunse plasmodiul, dar ezitant. Asta era ideea. Nu înseamnă că eşti nebun. E numai pentru a determina înclinaţia personalităţii tale în cel mai general...”

— Să presupunem că testele nu indică nici o înclinaţie, nici o nevroză, nici o psihoză latentă, nici o deformaţie a

caracterului, cu alte cuvinte, nimic? Atunci ce fac?

Fără să-şi facă pe nedrept un compliment – în acel moment era departe de aşa ceva –, avea o bănuială că exact aşa vor indica testele. Nu aparţinea nici uneia dintre aşezările de pe Alpha III M2. Ar fi fost un singuratic, un naufragiat, fără nimeni care să-i semene cât de cât.

„Dorinţa ta îndelung reţinută de a-ţi ucide soţia ar putea fi foarte bine un simptom de boală emoţională ascunsă." Încerca să-i dea speranţe, însă eşuă. „Dar tot cred că merită o încercare", insistă.

— Să presupunem că înfiinţez un nou oraş.

„Un oraş compus dintr-o singură persoană?"

— Trebuie să existe ocazional şi câte un om normal pe aici. Cei care au reuşit să scape de probleme şi posibil copiii la care acestea nu s-au dezvoltat. Aici se obişnuieşte să fii clasificat drept schizofrenic polimorf până când se dovedeşte altceva. Nu-i corect.

Se gândise serios la asta, încă de când îi trecuse prin minte că ar putea fi nevoit să rămână pe satelit.

— Vor apărea unul câte unul. În timp.

„Casa de turtă-dulce din pădurea de pe satelit, cugetă plasmodiul. Cu tine înăuntru, aşteptând în umbră să-i prinzi în capcană pe trecători. În special pe copii." Chicoti: „Scuze. N-ar trebui să iau lucrurile aşa uşor. Iartă-mă!"

Chuck nu spuse nimic, pilota în continuare naveta.

„O să faci testele? Înainte să pleci să-ţi fondezi propria aşezare?"

— Bine, acceptă Chuck. Nu i se părea ceva ieşit din comun.

„Îţi închipui, având în vedere ostilitatea voastră reciprocă, că soţia ta o să facă testele corect?"

— Presupun că da.

Punctajul era ceva ce ţinea de rutină, nu de interpretare.

Plasmodiul decise: „Mai există o posibilitate care, deşi îndepărtată, trebuie luată în consideraţie. Ar putea duce la rezultate importante, deşi bineînţeles pentru asta va fi nevoie de foarte mult timp." Trecu la rezumatul gândurilor

lui: „Poate ai putea-o convinge pe Mary să-şi facă şi ea testele.”

Ideea i se păru lui Chuck o surpriză totală, şocantă. Mai întâi – mintea lui se mişca rapid, analizând şi introspectând –, orice s-ar fi întâmplat, nu putea vedea nici un avantaj. Pentru că locuitorii satelitului nu vor primi tratament. Fusese deja hotărât, chiar ajutase la susţinerea deciziei. Dacă Mary se dovedea, în urma testelor, şi era foarte posibil, ca fiind serios bolnavă, ar rămâne pur şi simplu aşa, ar continua în acelaşi mod. Nici un psihiatru nu va apărea ca să lucreze cu ea. Aşadar, ce înţelegea plasmodiul prin „rezultate importante”?

Recepţionându-i gândurile rapide, acesta îi explică:

„Să presupunem că soţia ta descoperă, prin intermediul testelor, o latură severă de psihoză maniacală în caracterul ei. La asta s-ar opri analiza mea în cele din urmă. Evident, şi a ei. Dacă recunoaşte că este la fel ca Howard Straw sau soldaţii din tanc, din clanul manilor, va trebui să înfrunte…”

— Chiar crezi serios că asta o va face *umilă?* Mai puţin sigură pe ea?

Categoric plasmodiul nu era o autoritate în privinţa naturii umane – în special a naturii lui Mary Rittersdorf. Ca să nu mai menţionăm faptul că pentru un maniac, la fel ca şi pentru un paran, îndoiala de sine era ceva imposibil de conceput. Întreaga lor structură emoţională se baza pe simţul certitudinii.

Ce simplu ar fi dacă imaginea naivă a ganymedeanului ar fi corectă, dacă ar fi suficient ca o persoană serios bolnavă să-şi vadă rezultatele la un test ca să înţeleagă şi să accepte propria-i deformaţie psihică. Doamne, se gândi Chuck trist. Dacă există ceva ce a demonstrat psihologia contemporană, asta este. Faptul că ştii că eşti bolnav psihic nu e de ajuns ca să te facă bine, aşa cum faptul că ştii că ai o boală de inimă nu-ţi oferă o inimă sănătoasă.

În realitate, situaţia ar fi exact pe dos. Mary, întărită de compania celor care îi seamănă, va fi stabilizată pentru

totdeauna. Tendinţele ei maniacale ar beneficia de acordul social. Probabil ar ajunge amanta lui Howard Straw, poate chiar l-ar înlocui ca delegat al manilor în consiliul suprem inter-clanuri. La Culmea Da Vinci ar putea accede la putere călcându-i în picioare pe cei din jur.

„Oricum, când o să-i cer să-ţi facă testele ţie, o s-o rog să le facă şi pentru ea. Eu tot mai cred că o să iasă ceva bun. *Cunoaşte-te pe tine însuţi* e o veche zicală terrană, nu-i aşa? Datează din mult lăudata antichitate greacă. Nu pot să nu mă gândesc că a te cunoaşte pe tine însuţi îţi oferă o armă prin care voi, speciile non-telepate, vă puteţi prelucra psihicul până...”

— Până ce?

Plasmodiul tăcu, era limpede că de fapt nu ştia sigur.

— Dă-i testele. Şi o să vedem.

O să vedem cine are dreptate, se gândi. Spera că plasmodiul.

În seara aceea, la Culmea Da Vinci, foarte târziu, după multe negocieri delicate Lordul Moluscă Alergătoare reuşi s-o convingă pe dr. Mary Rittersdorf să-şi facă un set complet de teste psihologice şi apoi să aplice, ca profesionist, acelaşi set de teste şi soţului ei.

În casa cu o arhitectură sucită şi complicat decorată a delegatului manilor în consiliu, Howard Straw, cei trei stăteau faţă în faţă. Straw însuşi pândea în fundal, amuzat de ceea ce se petrecea, retras şi dispreţuitor prin natura lui. Stătea jos şi schiţa în creioane pastelate, rapid, o serie de portrete ale lui Mary. Era numai una dintre multiplele sale preocupări artistice şi creative şi chiar în aceste momente de schimbări, când navele alphane aterizau una după alta pe satelit, el nu o abandona. Tipic pentru un man, făcea mai multe lucruri în acelaşi timp, era multilateral.

Mary, având rezultatele testelor întinse în faţă, pe masa de lemn lucrat manual şi fier forjat a lui Howard Straw, spuse:

— E îngrozitor pentru mine să admit, dar a fost o idee

bună să ne supunem amândoi unor proceduri standard de testare a profilelor psihologice. Sincer, sunt surprinsă de rezultate. Evident, se vede de la sine, ar fi trebuit să mă supun la intervale regulate unor astfel de teste… având în vedere rezultatele.

Se lăsă pe spate, mlădioasă şi suplă în puloverul alb pe gât şi pantalonii largi de metal og titanian. Scoase o ţigară cu degete tremurătoare şi o aprinse.

— Nu ai nici o urmă de problemă mentală, dragule, îi spuse lui Chuck, care stătea în faţa ei. Crăciun fericit! adăugă şi zâmbi îngheţat.

— Dar tu? zise Chuck, cu gâtul şi inima strânse de tensiune.

— Nu sunt deloc man. De fapt, sunt exact pe dos, demonstrez o puternică depresie agitată. Sunt un dep.

Continuă să zâmbească. Cerea un efort puternic din partea ei, iar el îi observă curajul.

— Continua mea presiune asupra ta în legătură cu venitul a fost cu siguranţă din cauza depresiei mele, a iluziei mele că totul mergea prost, că *trebuia* să facem ceva, altfel vom fi condamnaţi.

Stinse brusc ţigara şi aprinse o alta. Se întoarse către Howard Straw:

— Care este reacţia ta?

— Aşadar, zise Straw cu obişnuita sa lipsă de empatie, în final nu vei locui aici. O să te muţi în Domeniul Cotton Mather. Cu veselul Dino Watters şi ceilalţi ca el.

Chicoti:

— Unii dintre ei sunt chiar mai rău, după cum o să descoperi. Te mai lăsăm pe aici vreo câteva zile, dar categoric va trebui să pleci. Pur şi simplu, nu eşti una de-a noastră.

Adăugă, cu un ton mai puţin brutal:

— Dacă ai fi putut prevedea acest moment când te-ai oferit voluntar la TERPLAN pentru postul ăsta, pentru această *Operaţiune Cincizeci de Minute,* pariez că te-ai fi gândit de două ori. Am dreptate?

O privi pătrunzător.

Ea ridică din umeri, fără să răspundă. Apoi deodată, spre surprinderea tuturor, izbucni în plâns.

— Isuse, nu vreau să trăiesc alături de nenorociţii ăia de depi, şopti ea. Mă întorc pe Terra.

Îi zise lui Chuck:

— Eu pot, dar tu nu. Eu nu sunt nevoită să rămân aici şi să-mi găsesc un loc. Aşa cum va trebui să faci tu.

Gândurile plasmodiului ajunseră la Chuck:

„Acum că ai primit rezultatele la teste, ce intenţionezi să faci, domnule Rittersdorf?”

— Să plec şi să fondez propria mea aşezare. O s-o numesc Thomas Jeffersonburg. Mather a fost dep, Da Vinci a fost man, Adolf Hitler a fost paran, Gandhi a fost heb. Jefferson a fost… căută cuvântul corect. Un norm. Asta va fi Thomas Jeffersonburg: aşezarea normilor. Deocamdată numără o singură persoană, dar am mari speranţe pentru viitor.

Cel puţin, problema alegerii delegatului la consiliul suprem inter-clanuri se rezolvă automat, îşi zise în sinea lui.

— Eşti un mare prost, îi zise Howard Straw, pesimist. Nimeni nu va veni să trăiască în oraşul tău. O să-ţi petreci restul vieţii în izolare, în şase săptămâni o să-ţi ieşi din minţi, o să fii gata pentru orice alt oraş de pe satelit, bineînţeles, cu excepţia acestuia.

— Poate că da.

Dar nu era la fel de convins ca Straw. Se gândi încă o dată la Annette Golding, printre alţii. Cu siguranţă, în cazul ei nu era nevoie de prea mult. Era foarte aproape de raţionalitate, de un echilibru. Practic, nimic nu o despărţea pe ea de el. Şi dacă exista aici o astfel de persoană trebuiau să se mai găsească şi altele. Avea sentimentul că nu va fi pentru mult timp unicul locuitor din Thomas Jeffersonburg. Dar chiar şi dacă ar fi fost…

Avea să aştepte răbdător. Oricât de mult timp ar fi necesar. Va primi ajutor la construirea aşezării. Stabilise deja ceva asemănător cu o relaţie de lucru solidă cu reprezentantul paranilor, Gabriel Baines, şi asta prevestea

ceva. Dacă se putea înţelege cu Baines, probabil se putea înţelege şi cu cele câteva clanuri, cu posibila excepţie a manilor de tipul lui Straw şi a hebilor deterioraţi şi nocivi ca Ignatz Ledebur, care nu aveau simţul responsabilităţilor interpersonale.

— Mi-e rău, zise Mary, cu buzele tremurând. O să vii să mă vizitezi la Domeniul Cotton Mather, Chuck? N-o să fiu condamnată să trăiesc înconjurată numai de depi pentru tot restul vieţii, nu-i aşa?

— Ai spus… începu el.

— Nu *pot* să mă întorc pe Terra, nu bolnavă, nu cu rezultatele testelor.

— Bineînţeles! O să fiu fericit să te vizitez.

În realitate, se aştepta să petreacă mult timp în celelalte aşezări. Astfel, împiedica să se adeverească profeţia lui Howard Straw. Prin asta şi prin multe alte lucruri.

„Data viitoare când voi intra în sporogeneză, va exista un număr considerabil mai mare de copii ale mele, iar unii dintre noi vor fi bucuroşi să se stabilească în Thomas Jeffersonburg. Şi ne vom feri de vehiculele în flăcări.”

— Mulţumesc! O să vă fiu recunoscător. Tuturor.

Râsul batjocoritor, maniac al lui Howard Straw umplu încăperea. Ideea părea să-i fi trezit amuzamentul cinic. Oricum, nimeni nu-i dădu atenţie. Straw ridică din umeri şi se întoarse la schiţele sale pastel.

Afară se auzi mugetul rachetelor posterioare ale unei nave de război căutându-şi expert o poziţie de aterizare. Ocupaţia alphană a oraşului Culmea Da Vinci, îndelung amânată, era pe punctul să înceapă.

Ridicându-se în picioare şi deschizând uşa, Chuck Rittersdorf păşi în întunericul nopţii, privind şi ascultând. O vreme, stătu singur, fumând, ascultând sunetele care se apropiau din ce în ce mai mult de suprafaţa satelitului, sfârşind într-o linişte care părea permanentă. Urma să dureze mult timp înainte ca navele să decoleze din nou, poate până după ce el însuşi va fi dispărut din scenă. Simţi asta intens pe când stătea în întuneric, la intrarea

principală a casei lui Howard Straw.

Deodată, uşa din spatele lui se deschise. Soţia lui, sau mai precis fosta lui soţie, ieşi, închise uşa în urmă şi se opri alături de el, fără să vorbească. Ascultară împreună zgomotul navelor alphane şi urmăriră dârele de foc de pe cer, fiecare adâncit în propriile gânduri.

— Chuck, zise Mary brusc, mai avem de făcut un lucru important... probabil nu te-ai gândit, dar dacă o să ne stabilim aici va trebui să găsim o cale să ne aducem copiii de pe Terra.

— Aşa e.

De fapt, se gândise. Aprobă din cap.

— Dar chiar vrei să-i aduci pe copii aici?

În special pe Debby, se gândi. Era extrem de sensibilă. Trăind aici, cu siguranţă se va molipsi de credinţele şi comportamentul majorităţii psihopate. Problema era una dificilă.

Mary rosti:

— Dacă eu sunt bolnavă...

Nu termină, nu era necesar. Pentru că dacă ea era bolnavă, Debby deja ar fi fost expusă riscurilor subtile ale unei boli psihice în cadrul restrâns al vieţii de familie. Răul, dacă era să se întâmple, se întâmplase deja.

Aruncând ţigara în beznă, Chuck cuprinse cu braţul talia subţire a soţiei şi o trase lângă el. O sărută pe creştetul capului, inspirând mirosul cald şi dulce al părului ei.

— O să riscăm expunându-ne copiii acestui mediu. Poate ei vor furniza un model celorlalţi copii de aici... îi putem aduce la şcoala comună care există aici, pe Alpha III M2. Eu sunt dispus să risc, dacă şi tu vrei. Ce zici?

— Bine, răspunse Mary apatic.

Apoi, cu mai multă energie:

— Chuck, chiar crezi că mai avem vreo şansă, tu şi cu mine? Să începem o nouă viaţă... să fim unul lângă altul pentru mai mult timp? Sau doar...

Gesticulă:

— Sau o să ajungem iar la vechile obiceiuri de ură şi

suspiciune şi tot restul?
— Nu ştiu, zise, şi era adevărul.
— Minte-mă! Spune-mi că putem.
— Putem.
— Chiar crezi? Sau mă minţi?
— Eu…
— Spune-mi că nu mă minţi.
Glasul ei era rugător.
— Nu te mint. Ştiu că putem. Suntem amândoi tineri şi vii, nu am devenit rigizi ca paranii sau manii. Aşa-i?
— Aşa-i.
Mary tăcu o clipă, apoi întrebă:
— Eşti sigur că nu o preferi pe fata aia poly, Annette Golding, în locul meu? Fii sincer.
— Te prefer pe tine.
De data asta nu minţea.
— Dar fata aia cu care are Alfson fotografii? Tu şi Joan cum-o-cheamă… Adică, te-ai culcat cu ea.
— Tot pe tine te prefer.
— Spune-mi *de ce* mă preferi pe mine. Aşa bolnavă şi rea cum sunt.
— Nu pot spune exact.
De fapt nu putea explica deloc, era ceva de natura unui mister. Însă era adevărul, îi simţea în sufletul lui validitatea.
— Îţi doresc succes în aşezarea ta cu un singur locuitor. Un om şi o duzină de plasmodii, râse. Ce enclavă nebunească. Da, sunt convinsă că ar trebui să ne aducem copiii aici. Eu mă gândeam că sunt… foarte diferită de pacienţii mei. Ei erau bolnavi, iar eu nu. Acum…
Tăcu.
— Nu e chiar aşa mare diferenţă, termină el în locul ei.
— Tu nu simţi aşa, nu? Că eşti esenţial diferit de mine… la urma urmelor, testele au arătat că tu eşti sănătos, iar eu nu.
— Sunt doar nuanţe, zise, şi vorbea serios.
Avusese tendinţe sinucigaşe, după aceea fusese motivat de impulsurile ostile, ucigaşe faţă de ea – şi totuşi el ieşise

satisfăcător în graficele derivate din nişte proceduri de testare de mult acceptate, pe când Mary nu. Cât de mică era diferenţa. Ea, la fel ca şi el, la fel ca oricine de pe Alpha III M2, inclusiv arogantul reprezentant al manilor, Howard Straw, se luptau pentru găsirea unui echilibru interior. Era o tendinţă naturală a fiinţelor vii. Speranţa exista întotdeauna, poate – să dea Domnul – chiar şi pentru hebi. Cu toate că, din nefericire, speranţele celor din Gandhitown erau slabe de tot.

Medită: speranţa este destul de slabă şi pentru noi, cei de pe Terra. Cei care abia am emigrat pe Alpha III M2. Şi totuşi există.

— M-am hotărât, anunţă Mary răguşit, că te iubesc.

— Bine, acceptă el mulţumit.

Subit, întrerupându-i starea de linişte, gândul acut şi foarte sofisticat al plasmodiului ajunse până la el:

„Întrucât tot e timpul confesiunilor privind faptele şi sentimentele, sugerez ca soţia ta să expună întregul conţinut al scurtei sale afaceri cu Bunny Hentman.” Se corectă: „Retrag expresia «să expună», ca fiind incredibil de nefericit aleasă. Oricum, punctul meu de vedere rămâne: era atât de doritoare ca tu să obţii un post cu venituri financiare ridicate…”

— Lasă-mă să spun eu, interveni Mary.

„Te rog! Voi vorbi din nou numai dacă neglijezi ceva cu privire la conţinutul total al afacerii.”

— Chuck, am avut o scurtă aventură cu Bunny Hentman. Chiar înainte de a părăsi Terra. Asta-i tot.

„E mai mult”, o contrazise plasmodiul.

— Detalii? zise ea, înroşindu-se. Trebuie să povestesc exact când şi unde am…

„Nu asta. Un alt aspect al relaţiei tale cu Hentman.”

— Bine.

Mary dădu din cap resemnată:

— În timpul acelor patru zile i-am spus lui Bunny că, după cum evoluează lucrurile şi bazându-mă pe experienţa în despărţiri, prevăd – folosindu-mi cunoştinţele asupra personalităţii tale – că vei încerca să mă omori. Dacă îţi

eşuează tentativa de sinucidere.

Apoi tăcu.

— Nu ştiu de ce i-am spus. Poate că eram speriată. Evident, simţeam nevoia să spun cuiva, iar el era atunci lângă mine.

Deci nu fusese Joan. Ştiind asta, se simţi puţin mai bine. Şi nu o putea acuza pe Mary pentru ce făcuse. Era de mirare că nu se dusese la poliţie. Cu siguranţă spunea adevărul, atunci când mărturisea că îl iubea. Acest lucru arunca o nouă lumină asupra ei. Pierduse ocazia să-l rănească, în momente de criză puternică.

— Poate o să mai avem copii cât timp locuim aici pe satelit, zise Mary. Ca plasmodiile… am sosit şi creştem în număr, până devenim legiune. Majoritate.

Râse într-un mod ciudat, blând şi, în întuneric, se sprijini relaxată de el, aşa cum nu mai făcuse de ani buni.

Pe cer, navele alphane continuară să sosească, iar el şi Mary rămaseră tăcuţi, plănuind scheme prin care să-şi recâştige copiii. Avea să fie dificil, înţelese el limpede, poate chiar mai greu decât tot ce făcuse până acum. Dar poate că rămăşiţele organizaţiei lui Hentman l-ar putea ajuta. Sau vreuna dintre numeroasele relaţii de afaceri ale plasmodiului printre terrani şi non-terrani. Existau amândouă posibilităţile. Iar agenţii lui Hentman care se infiltraseră în CIA, fostul său şef, Jack Elwood… dar el se afla acum în închisoare. Oricum, dacă aveau ghinion şi eforturile lor nu dădeau rezultate, după cum spusese Mary, ar fi putut avea alţi copii. Nu reprezenta o compensaţie pentru cei pierduţi, dar era un semn bun, care nu putea fi trecut cu vederea.

— Mă iubeşti şi tu? întrebă Mary, cu buzele aproape de urechea lui.

— Da, răspunse el sincer.

Apoi exclamă:

— Au!

Fiindcă, fără nici un avertisment, ea îl muşcase, aproape retezându-i lobul urechii.

Şi asta i se păru un semn.

Dar ce prevestea el deocamdată nu putea spune.